

משניות

סדר קדשים

על פי מהדורות הרב דוד אלטראאס ז"ל
שהודפס בשנת ה'תק"ע בעיר פיסא

פה ירושלים י"א
שנת ונשלה פרים שפטנו לפ"ק

הווצאת חטף-סגול

2025

הובא לדפוס באמצעות **X**TEX ע"י שמעון מונטגיו

תפלת ר' נחניא בן הקנה שחייב לאומרה כל הנכנס לבית המדרש ללימוד
יהי רצון מלפניך יי' אללה שלא יארע דבר תקללה על ידי ולא אכשל
בךבר הילכה וישמחו בי חבירי ולא אומר על טהור טמא ולא על
טמא טהור ולא על מתר אסור ולא על אסור מתר ולא יכשלו חבירי
בךבר הילכה ואש mach בם:

והאר"ז שיקל היה אומר אחר תפלה זו שני פסוקים אלו:

כִּי יְיָ יַתֵּן חֶכְמָה מִפְיוֹ דִּעָת וַתְּבוֹנֵה:
כָּל עַיִן וַאֲבִיטָה נִפְלָאוֹת מִתּוֹרָתֶךָ:

קודם הלימוד

כתוב בספר תוצאות חיים כשפוחה הספר למדוד בו יאמר

הנני רוצה למדוד כדי שיביאני תלמוד זה לידי מעשה ולידי מדות
ישרות ולידי ידיעת התורתה והריני עושה לשם ייחוד קדשו בריך
הוא ושביגתיה בךhilו ורוחמי ויהי נועם יהזה אלהינו עליינו ומעשיה
ידינו כוננה עליינו ומעשה ידינו כוננהו:

משניות סדר קדשים

יש בו י"א מסכתות וזה סדרון

א זבחים יד פרקים. ב מנחות יג פרקים. ג חולין
יב פרקים. ד בכורות ט פרקים. ה ערבי ט פרקים.
ו תמורה ז פרקים. ז בריתות ו פרקים. ח מעילה ו פרקים.
ט תמיד ז פרקים. י מדות ה פרקים. יא קנים ג פרקים.
בין הכל צ"א פרקים:

ויש מסדרים קנים קודם מדות והכל עולה בקנה אחד

מסכת זבחים

יום יח

פרק א

כָל הַזְבָחִים שֶׁגְבַחוּ שֶׁלֹא לְשֵׁמוֹ בְשָׂרִים אֲלֹא שֶׁלֹא עַל
לְבָעָלִים לְשֵׁם חֹזֶה חוץ מִן הַפְסֵח וּמִן הַחֲטֹאת
הַפְסֵח בָזְמָנוֹ וַיהֲטֹאת בְכָל זָמָן רַبִי אַלְיעָזֶר אָמֵר אָף
הָאָשָׁם הַפְסֵח בָזְמָנוֹ וַיהֲטֹאת וְהָאָשָׁם בְכָל זָמָן אָמֵר
רַבִי אַלְיעָזֶר הַחֲטֹאת בָאה עַל חַטָא וְהָאָשָׁם בָא עַל
חַטָא מֵהַחֲטֹאת פְסוֹלָה שֶׁלֹא לְשֵׁמוֹ אָף הָאָשָׁם פְסוֹל
שֶׁלֹא לְשֵׁמוֹ:

ב' יוֹסֵי בֶן חֹנִי אָמֵר הַנְשָׁחִיטים לְשֵׁם פְסֵח וְלִשֵם חֲטֹאת
פְסוֹלִין שְׁמַעוֹן אֲחֵי עֲזִירָה אָמֵר שְׁחַתּוּ לְשֵׁם גְבוֹה מֵהַ
בְשָׁרִין לְשֵׁם נָמוֹך מֵהַפְסוֹלִין בִּיצְדָקָדְשִׁים קָדְשִׁים
שְׁשַׁחַתּוּ לְשֵׁם קָדְשִׁים קָלִים פְסוֹלִין קָדְשִׁים קָלִים
שְׁשַׁחַתּוּ לְשֵׁם קָדְשִׁים קָדְשִׁים בְשָׁרִין הַבָּכָר וְהַמְעָשָׂר
שְׁשַׁחַתּוּ לְשֵׁם שְׁלָמִים בְשָׁרִין וְשְׁלָמִים שְׁשַׁחַתּוּ לְשֵׁם
בְכָור וְלִשֵם מַעֲשֵׂר פְסוֹלִין:

ג' הַפְסֵח שְׁשַׁחַתוֹ בְשִׁחרִית בְאַרְבָעָה עָשָׂר שֶׁלֹא לְשֵׁמוֹ רַבִי יְהוֹשֻׁעַ מִכְשִׁיר בְאַלּו נְשַׁחַט בְשָׁלַשָה עָשָׂר בֶן בְּתִירָא
פְזָסֵל בְאַלּו נְשַׁחַט בֵין הַאַרְבָעִים אָמֵר שְׁמַעוֹן בֶן עַזָאי
מִקְבֵל אַנְי מִפִי שְׁבָעִים וָשְׁנִים זְקִנִים בַיּוֹם שְׁהַזּוֹבִיבוּ

רבי אלעזר בן עזיריה בישיבה של הובחים הנאכלים שנזובחו שלא לשמן בשרין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. חוץ מון הפסח ומון החטאת ולא הוסיף בן עזיר אלא העולה ולא הוזע לו חכמים:

ה הפסח והחטאת ששחתן שלא לשמן. קיבל והלך וזרק שלא לשמן. או לשמן ושלא לשמן. או שלא לשמן ולשמן. פסולין. כיצד לשמן ושלא לשמן. לשם פסח ולשם שלמים. שלא לשמן ולשמן. לשם שלמים ולשם פסח. שהזבח נפסל בארכעה דברים בשחיטה ובקבול. ובהלווד ובזוריקה. רבי שמעון מכשיר בהלווד. שהיה רבי שמעון אומר אי אפשר שלא בשחיטה. ושלא בקבלה. ושלא בזוריקה. אבל אפשר שלא בהלווד. ששוחט בצד המזבח וזורק. רבי אלעזר אומר המהלך במקום שהוא צרייך להלך המתחבה פוסלה. ובמקום שאינו צרייך להלך אין המתחבה פוסלה:

פרק ב

כָּל הַזְּבָחִים שֶׁקְבֵּל דָמָן זָר אֲוֹן טְבוֹיל יוֹם מַחְסֵר בְּגָדִים מַחְסֵר בְּפּוּרִים שֶׁלֹא רְחֵץ יָדִים וּרְגֵלִים עָרְלָה טְמָא יֹשֵׁב עומד על גְּבִי כְּלִים עַל גְּבִי בְּהַמָּה עַל גְּבִי חֶבְרוֹ פָּסֶל קְבֵּל בְּשֶׁמֶאל פָּסֶל רְبִי שְׁמַעַן מַכְשֵׁיר נְשָׁפֵךְ עַל הַרְצָפָה וְאַסְפּוֹ פָּסֶל נְתַנְנוּ עַל גְּבִי הַכְּבָשׂ שֶׁלֹא בְּנֶגֶד הַיסּוֹד נְתַנְנוּ אֶת הַנְּתָנִין לְמַטָּן לְמַעַלְנוּ וְאֶת הַנְּתָנִין לְמַעַלְנוּ לְמַטָּן אֶת הַנְּתָנִים בְּפִנְים בְּחוֹזֶן וְאֶת הַנְּתָנִים בְּחוֹזֶן בְּפִנְים פָּסֶל וְאַין בוֹ בְּרָתָה:

ב' הַשׂוֹחֵט אֶת הַזְּבָח לְזָרָק דָמו בְּחוֹזֶן לְהַקְטִיר אֶת אַמְוֹרִיו בְּחוֹזֶן אוֹ מִקְצַת אַמְוֹרִיו בְּחוֹזֶן לְאַכְול בְּשָׁרוֹ בְּחוֹזֶן אוֹ בְּזִית מַבְשָׁרוֹ בְּחוֹזֶן אוֹ לְאַכְול בְּזִית מַעֲורָה הָאֱלִיה בְּחוֹזֶן פָּסֶל וְאַין בוֹ בְּרָת לְזָרָק דָמו לְמַחָר אוֹ מִקְצַת דָמו לְמַחָר לְהַקְטִיר אַמְוֹרִיו לְמַחָר אוֹ מִקְצַת אַמְוֹרִיו לְמַחָר לְאַכְול בְּשָׁרוֹ לְמַחָר אוֹ בְּזִית מַבְשָׁרוֹ לְמַחָר אוֹ לְאַכְול בְּזִית מַעֲורָה הָאֱלִיה לְמַחָר פָּגֹול וְחַיְבֵן עַלְיוֹ בְּרָת:

ג' זֶה הַכָּלָל כָּל הַשׂוֹחֵט וְהַמִּקְבֵּל וְהַמְּהַלֵּךְ וְהַזָּרָק לְאַכְול דָבָר שֶׁדָרְבָו לְאַכְול לְהַקְטִיר חַזְן לְמַקוּמוֹ פָּסֶל וְאַין בוֹ בְּרָת חַזְן לְזָמָנוֹ פָּגֹול וְחַיְבֵן עַלְיוֹ בְּרָת וּבָלְבָד שִׁקְרָב הַמְּתִיר בְּמִצּוֹתָו:

ד ביצה קרב המתר במצותו. שחט בשתיקה. קיבל והלך וזרק חוץ לזמן. או ששהחט חוץ לזמן. קבל והלך וזרק חוץ לזמן. זה הוא בשתיקה. או ששהחט וקיבל והלך וזרק חוץ לזמן. זה הוא שקרב המתר במצותו. ביצה לא קרב המתר במצותו. שחט חוץ למקוםו. קבל והלך וזרק חוץ למקוםו. או ששהחט חוץ לזמן. קבל והלך וזרק חוץ למקוםו. או ששהחט וקיבל וזרק והלך חוץ למקוםו. הפסח והחטאת ששהחטן שלא לשמן. קבל והלך וזרק חוץ לזמן. או ששהחט חוץ לזמן. קבל והלך וזרק שלא לשמן. או ששהחט קבל והלך וזרק שלא לשמן. זה הוא שלא קרב המתר במצוותו:

ה לא יכול בזיה בחוץ ובזיה למשך. בזיה למשך ובזיה בחוץ. בחייב זיה בחוץ ובחייב זיה למשך. בחייב זיה למשך ובחייב זיה בחוץ פסול ואין בו ברית. אמר רבי יהודה זה הכל אם מחייב בת הזמן קדמה לחייבת המקום. פגול וחייב עליו ברית. ואם מחייב בת המקום קדמה לחייבת הזמן. פסול ואין בו ברית. וחייבים אומרים זה וזה פסול ואין בו ברית. לא יכול בחייב זיה ולהקטיר בחייב זיה אפשר. שאין אכילה והקטירה מצטרפין:

פרק ג

כָל הפסולין ששהחיטה בשרה. שהשהחיטה בשרה בגשים ובכבדים ובטמאים אפלו בקדש קדשים. ובלבב שלא יהו טמאים נוגעים בבשר. לפיכך הם פסולים במחשבתך. וכן שקבלו את הדם חוץ לזמן זה. וחוץ למקוםו. אם יש דם הנפש. חוזר הפשר ויקבל:

ב' קבל הבשר וננתן לפסול. ייחזר לבשר. קבל בימינו וננתן לשמאלו. ייחזר לימיינו. קבל בכלי קדש וננתן בכלי חול. ייחזר לבלי קדש. נשפך מן הכלי על הרצפה ואספו. ננתנו על גבי הכבש שלא בנגדasisוד. נתן את הבשר. הנתנו למתה למעלה. ואת הנתנו למעלה למתה. את הנתנו בפנים בחוץ. ואת הנתנו בחוץ בפנים. אם יש דם הנפש. ייחזר הבשר ויקבל:

וְהַשׁוֹחֵט אֶת הַזָּבֶחַ לְאָכֹל דָבָר שָׂאֵין דַרְכוֹ לְאָכֹל וַיַּלְקְטוּר דָבָר שָׂאֵין דַרְכוֹ לְהַקְטִיר בָשָׂר רַبִי אַלְיעָזֶר פֹזֶל לְאָכֹל דָבָר שַׁדְרָכוֹ לְאָכֹל וַיַּלְקְטוּר דָבָר שַׁדְרָכוֹ לְהַקְטִיר פָחוֹת מִבְזִית בָשָׂר לְאָכֹל בְחֵץ זִית וַיַּלְקְטוּר בְחֵץ זִית בָשָׂר שָׂאֵין אֲכִילָה וַיַּקְטֵר מַצְטָרְפָּין

ד השוחט את הזכר לאכול ב齊ת מן העור. מן הרטב. מן הkickape. מן האלל. מן העצמות. מן הגידים. מן הטלאפים. מן הקרניים. חוץ לזמננו. או חוץ למקוםו בשר. ואין חיביז עליהם. משום פגول ונוטר וטמא:

ה השוחט את המקדשין לאכול שליל או שליא בחוץ. לא פיגל המזיל תורים בפנים לאכול ביציהם בחוץ לא פיגל חלב המקדשין וביצוי תורים אין חיבין עליהם משום פגול ונותר טמא:

שחטו על מנת להניח את דמו ואת אמוריו למחר או להוציאו לחוץ. רבי יהודה פוסל וחכמים מחשירין. שחטו על מנת לתנו על גבי הכבש שלא בנגד היסוד.תן את הנתניון למוץ' למעלו' ואות הנתניון למוץ' ואות הנתניון בפנים בחוץ ואות הנתניון בחוץ בפנים. שיأكلו'ו טמאים. שיקריבו'ו טמאים. שיأكلו'ו ערלים. שיקריבו'ו ערלים. לשבר עצמות הפסח. ולאכול ממנה נא. לעירם דמו בדם פסולין בשר. שאין מהשבה פסולת. אלא חוץ לזרע וחוץ למקומו. והפסח והחטאת שלא לשמן:

פרק ד

בית שמאי אומרים כל הנתניון על מזבח החיזון. שם נתנו מטבח אחת בפר. ובחטאת שתי מטבחות. ובית הלל אומרים אף חטאת שנתנה מטבח אחת בפר. לפיכך אם נתן הראשונה בטקונה. ואות השניה חוץ לזרע בפר. נתן את הראשונה חוץ לזרע. ואות השניה חוץ למקומה. פגול וחיבין עליו ברת:

ב בְּכָל הַגְּתָנִין עַל מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי שֶׁאָמַר חַסְר אַחַת מִן הַמְּתֻנוֹת לֹא כְּפֵר לְפִיכָּךְ אָמַן גַּתּוֹ כְּלֹן בַּתְּקוֹנוֹ וְאַחַת שֶׁלָּא בַּתְּקוֹנוֹ הַפְּסוֹל וְאֵין בָּרוּת:

ג אֲלֹו דָּבָרים שֶׁאֵין חִבֵּין עַלְيָהֶם מִשׁוּם פָּגּוֹל הַקְּמָץ וְהַלְּבָזָנָה וְהַקְּטָרָתָה וּמִנְחָת בְּהָנִים וּמִנְחָת בְּהָן מֶשֶׁיחָה (וּמִנְחָת נְסָכִים) וְהַדָּם וְהַנְּסָכִים הַבָּאִים בְּפָנֵי עַצְמָן דָּבָרִי רַبִּי מַאיָּר וְחַכְמָמִים אֹמְרִים אֶפְתָּהָאִים עַם הַבְּהָמָה לְזֹג שֶׁמֶן שֶׁל מִצְּרוּעַ רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר אֵין חִבֵּין עַלְיוֹ מִשׁוּם פָּגּוֹל וַרְבִּי מַאיָּר אֹמֵר חִבֵּין עַלְיוֹ מִשׁוּם פָּגּוֹל שְׁדָם הָאָשָׁם מַתִּירוֹ וְכָל שִׁישׁ לוֹ מַתִּירִים בֵּין לְאָדָם בֵּין לְמִזְבֵּחַ חִבֵּין עַלְין מִשׁוּם פָּגּוֹל:

ד הַעֲוָלה דָּמָה מַתִּיר אֶת בְּשָׂרָה לְמִזְבֵּחַ וְעֹורָה לְבַהֲנִים עֹולָת הַעֲוָף דָּמָה מַתִּיר אֶת בְּשָׂרָה לְמִזְבֵּחַ חַטָּאת הַעֲוָף דָּמָה מַתִּיר אֶת בְּשָׂרָה לְבַהֲנִים פָּרִים הַגְּשָׁרִפִים וְשַׁעֲרִים הַגְּשָׁרִפִים דָּמָן מַתִּיר אֶת אִימּוֹרְהָן לִיקְרָב רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר בְּלִי שְׁאַינוּ עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצָׁן בְּשָׁלָמִים אֵין חִבֵּין עַלְיוֹ מִשׁוּם פָּגּוֹל:

ה קָדְשִׁי עֹזְבִּי אַלְילִים אֵין חִבֵּין עַלְיָהֶם מִשׁוּם פָּגּוֹל נוֹתָר וְטָמָא וְהַשׁׁוֹחֵטָן בְּחֹזֶק פָּטוֹר דָּבָרִי רַבִּי מַאיָּר רַבִּי יְוֹסֵי מַחְיֵב דָּבָרים שֶׁאֵין חִבֵּין עַלְיָהֶם מִשׁוּם פָּגּוֹל חִיבִּים עַלְיָהֶם מִשׁוּם נוֹתָר מִשׁוּם טָמָא חֹזֶק מִן הַדָּם רַבִּי שְׁמַעוֹן

אומר בדבר שדרפו להאכל. אבל בגין העצים והלבונה והקטרת אין מיבין עליה מושום טמאה:

ו' לשם יששה דברים נזבח נזבח לשם זבח לשם זבח. לשם השם לשם אישים לשם ריח. לשם ניחח. והחטאת והאשם לשם חטא. אמר רבי יוסי אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו בשר. שהוא תנאי בית דין. שאין המחייב הולכת אלא אחר העוזב:

פרק ה

אייזהו מקום של זבחים קדשי קדשים שחיטתן באפוזן. פר ושער של יום הבפורים. שחיטתן באפוזן. וקבול דמן בכלי שרת באפוזן. ודמן טעונהizia על בין הבדיקות. ועל הפרכת. ועל מזבח הזהב. מתקנה אחת מהן מעבבת. שירוי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון. אם לא נתן לא עגב:

ב' פרים הנשறפים וערי הנשறפים שחיטתן באפוזן. וקבול דמן בכלי שרת באפוזן. ודמן טעונהizia על הפרכת. ועל מזבח הזהב. מתקנה אחת מהן מעבבת. שירוי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון. אם לא נתן לא עגב. אלו ואלו נשרפים בבית הדשן:

ג' חטאות האبور והיחיד. אלו הן חטאות האبور. שירוי ראייני קדשים. ושל מזודות. שחיטתן באפוזן. וקבול

דְּמָנוֹ בְּכָלִי שְׁרַת בַּצְפּוֹן. וְדַمָּנוֹ טֻעָן אֶרְבֶּעָה מִתְנּוֹת עַל
אֶרְבֶּעָה קְרָנוֹת. בַּיְצָד עַלְהָ בַּכְּבָשׂ וְפֵגָה לְסּוּבָבָן. וּבָא לוֹ
לְקָרְנוֹ דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפּוֹנִית. צְפּוֹנִית מַעֲרָבִית.
מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שִׁירֵי הַדָּם הִיא שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִית.
וּנְאָכְלֵין לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים. לְזַכְּרֵי כְּהוֹנָה. בְּכָל מְאָכָל.
לִיּוֹם וְלִילָּה עַד חִצּוֹת:

ג' הַעוֹלָה קְדֻשָּׁ קְדָשִׁים. שְׁחִיטָתָה בַּצְפּוֹן. וּקְבוּל דְּמָה
בְּכָלִי שְׁרַת בַּצְפּוֹן. וְדַמָּה טֻעָן שְׁתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה.
וּטֻעָנה הַפְּשֵׁט וְגַתּוֹחַ. וּכְלִיל לְאָשִׁים:

ה' זְבַחִי שְׁלֵמִי צָבֹור וְאָשָׁמוֹת. אַלְוֹ הָן אָשָׁמוֹת. אָשָׁם
גְּנִילּוֹת. אָשָׁם מַעֲלָוֹת. אָשָׁם שְׁפָחָה חֲרוֹפָה. אָשָׁם נְזִיר.
אָשָׁם מַצּוֹּרָע. אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצְפּוֹן. וּקְבוּל דְּמָנוֹ
בְּכָלִי שְׁרַת בַּצְפּוֹן. וְדַמָּנוֹ טֻעָן שְׁתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה.
וּנְאָכְלֵין לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים. לְזַכְּרֵי כְּהוֹנָה. בְּכָל מְאָכָל.
לִיּוֹם וְלִילָּה עַד חִצּוֹת:

ו' הַתּוֹדָה וְאַיִל נְזִיר קְדָשִׁים קְלִים. שְׁחִיטָתָן בְּכָל מֶקוּם
בַּעֲזָרָה. וְדַמָּנוֹ טֻעָן שְׁתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה. וּנְאָכְלֵין בְּכָל
הָעִיר. לְכָל אָדָם. בְּכָל מְאָכָל. לִיּוֹם וְלִילָּה עַד חִצּוֹת.
הַמּוֹרָם מִהָּם בַּיּוֹצָא בָּהֶם. אֶלָּא שְׁהַמּוֹרָם נְאָכֵל לְבָהָנים.
לְנַשְּׁיָּהָם וּלְבָנָיָם וּלְעַבְדִּיָּהָם:

ז' שְׁלֵמִים קְדָשִׁים קְלִים. שְׁחִיטָתָן בְּכָל מֶקוּם בַּעֲזָרָה.
וְדַמָּנוֹ טֻעָן שְׁתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה. וּנְאָכְלֵין בְּכָל הָעִיר.

משניות סדר קדשים

לכל אדם. בכל מאכל. לשני ימים ולילה אחד. המזומנים מהם ביציאם ביהם. אלא שהמזומנים נאכל לבתנים. לנשיהם ולבנייהם ולבנייהם:

" הבכור והמעשר והפסח קדשים קלים. שהחיתון בכל מקום בעזורה. זdem טעון מותנה אחת. ובלבך שיתון בנגד היסוד. שנה באכילתון. הבכור נאכל לבתנים. והמעשר לכל אדם. ונאכלין בכל העיר. בכל מאכל. לשני ימים ולילה אחד. הפסח אינו נאכל אלא בלילה. ואינו נאכל אלא עד חצות. איןנו נאכל אלא למניו. ואינו נאכל אלא צלי:

פרק ו'

קדשי קדשים ששחיטן בראש המזבח. רבי יוסי אומר באלו נשחטו בצפון. רבי יוסי בר יהודה אומר מחייב המזבח ולא צפון בצפון. מחייב המזבח ולדרום בדרום. המנחות היו נקומות בכל מקום בעזורה. ונאכלין לפנים מן הקלעים. לזכרי בהוניה. בכל מאכל. ליום וללילה עד חצות:

" חטאת העזיף הייתה נעשית על קרון דריזמית מערבית. בכל מקום היה כשרה. אלא שזו היה מקומה. שלשה דברים היה אורה הקרון משפט מלמטה ושלשה מלמטה. מלמטה חטאת העזיף וההנשות ושרי הדם.

מִלְמַעַלْ נָסֹךְ הַמִּים וְהַיּוֹן וְעוֹלָת הַעֲזֹף בְּשֵׁהִיא רַבָּה
בְּמַזְרָח:

כִּי כָל הַעֲזֹף לְמִזְבֵּחַ עַזְלֵין דָּרֶךְ יְמִין וּמִקְיָפֵין וּזְרִידֵין דָּרֶךְ
שְׁמָאלֶל חֹזֵק מִן הַעֲזֹלה לְשִׁלְשָׁה דִּבְרִים אֶלְוֹן שְׁהִיוּ עַולִים
וְחוֹזְרִים לְעַקבָּב:

ד' חַטָּאת הַעֲזֹף בַּיַּצְדֵּק הַיְתָה נְעִשִּׂית הִיה מַזְלָק אֶת רַאשָּׁה
מִמְּאֹל עַרְפָּה וְאֵינוֹ מְבָדֵיל וּמִזָּה מִדָּמָה עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ
שִׁירֵי הַדָּם הִיה מַתְמָאָה עַל הַיסּוּד אֵין לְמִזְבֵּחַ אֶלְאָ דָמָה
וּכְלָה לְפָהָנים:

ה' עוֹלָת הַעֲזֹף בַּיַּצְדֵּק הַיְתָה נְעִשִּׂית עַלְהָ בְּכֶבֶשׂ וּפְנֵה
לְסּוּבָב בָּא לוֹ לְקַרְנוֹ דָרְזָמִית מַזְרָחִית הִיה מַזְלָק אֶת
רַאשָּׁה מִמְּאֹל עַרְפָּה וּמְבָדֵיל וּמִמְּאָה אֶת דָמָה עַל קִיר
הַמִּזְבֵּחַ נִטְלָה אֶת הַרְאָשָׁה וְהַקְרִיף בֵּית מַלְיקָתוֹ לְמִזְבֵּחַ
וּסְפִגּוֹ בְּמַלְחָח וּזְרֻקוֹ עַל גְּבֵי הָאִישִׁים בָּא לוֹ לְגַוְף וְהַסִּיר
אֶת הַמִּרְאָה וְאֶת הַנוֹּצָה וְאֶת בְּנֵי מַעַיִם הַיּוֹצָאים עַמָּה
וְהַשְׁלִיכָה לְבֵית הַדְּשֵׁן שְׁפָע וְלֹא הַבְּדִיל וְאֶם הַבְּדִיל בְּשֵׁר
וּסְפִגּוֹ בְּמַלְחָח וּזְרֻקוֹ עַל גְּבֵי הָאִישִׁים:

ו' לֹא הַסִּיר לֹא אֶת הַמִּרְאָה וְלֹא אֶת הַנוֹּצָה וְלֹא אֶת
בְּנֵי מַעַיִם הַיּוֹצָאים עַמָּה וְלֹא סְפִגּוֹ בְּמַלְחָח כָּל שְׁשָׁבָה
בָּה מַאֲחַר שְׁמָאָה אֶת דָמָה בְּשֵׁרָה הַבְּדִיל בְּחַטָּאת וְלֹא
הַבְּדִיל בְּעַזְלֵה פְּסָל מִצָּה דָם הַרְאָש וְלֹא מִצָּה דָם הַגּוֹף
פְּסָולָה מִצָּה דָם הַגּוֹף וְלֹא מִצָּה דָם הַרְאָש בְּשֵׁרָה:

חטאת העז שמלקה שלא לשמה. מזה דמה שלא לשמה או לשמה ולא לשמה לשמה. או שלא לשמה ולשמה. אונד שמלקה לשמה ולשמה. פסילה. עולת העוז בשורה. ובלבד שלא עלתה לבעים. אחד חטאת העז. ואחד עולת העוז. שמלקה ומשמה אחד לאכול דבר שדרפו לאכול. להקטיר דבר שדרפו לאכול. חזץ למוקמו. פסול ואין בו ברת. חזץ לזמןנו. פגול וחיבין עלייו ברת. ובלבד שיקרב המתר במצותו. כיצד קרב המתר במצוותו. מלך בשתייה. ומזה הדם חזץ לזמןנו. או שמלך חזץ לזמןנו. ומזה הדם בשתייה. או שמלך ומזה הדם חזץ לזמןנו. זה הוא שקרב המתר במצוותו. כיצד לא קרב המתר במצוותו. מלך חזץ למוקמו. ומזה הדם חזץ לזמןנו. או שמלך חזץ לזמןנו. ומזה הדם חזץ למוקמו. (או שמלך ומזה את הדם חזץ למוקמו) חטאת העז שמלקה שלא לשמה. ומזה דמה חזץ לזמןה. או שמלקה חזץ לזמןה. ומזה דמה שלא לשמה. או שמלקה. ומזה דמה שלא לשמה. זה הוא שלא קרב המתר במצוותו. לאכול בזית בחוץ. ובזית למחר. בזית למחר ובזית בחוץ. בבחזאי זית בחוץ. ובבחזאי זית למחר. בבחזאי זית למחר. ובבחזאי זית בחוץ. פסול ואין בו ברת. אמר רבי יהודה זה הכלל. אם מתחשבת הזמן קדמה למתחשבת המקום. פגול וחיבין עליו ברת. ואם מתחשבת המקום קדמה למתחשבת הזמן. פסול ואין בו ברת. וחכמים אומרים זה וזה פסול ואין בו ברת. לאכול

**בְּחָצֵי זִית וְלַהֲקֹטֶר בְּחָצֵי זִית בְּשֶׁר שֶׁאֵין אֲכִילָה וְלַהֲקֹטֶר
מִצְטְּרָפִין:**

פרק ז

**חַטָּאת הַעֲזֹר שְׁעַשְׂאָה לְמַטָּה . בְּמַעַשָּׂה חַטָּאת לְשֶׁם
חַטָּאת . בְּשֶׁרֶת . בְּמַעַשָּׂה חַטָּאת לְשֶׁם עֹלָה .
בְּמַעַשָּׂה עֹלָה לְשֶׁם חַטָּאת . בְּמַעַשָּׂה עֹלָה לְשֶׁם עֹלָה .
פְּסָולָה . עֲשָׂאָה לְמַעַלָּה בְּמַעַשָּׂה כָּלָם . פְּסָולָה :**

**ב עֹלָת הַעֲזֹר שְׁעַשְׂאָה לְמַעַלָּן . בְּמַעַשָּׂה עֹלָה לְשֶׁם עֹלָה
בְּשֶׁרֶת . בְּמַעַשָּׂה עֹלָה לְשֶׁם חַטָּאת בְּשֶׁרֶת . וּבְלִבְדֵּךְ שֶׁלָּא
עַלְתָּה לְבָגְלִים . בְּמַעַשָּׂה חַטָּאת לְשֶׁם עֹלָה . בְּמַעַשָּׂה
חַטָּאת לְשֶׁם חַטָּאת . פְּסָולָה . עֲשָׂאָן לְמַטָּן בְּמַעַשָּׂה כָּלָן .
פְּסָולָה :**

**ג וּכְלֹן אֵין מִתְמָאוֹת בַּבֵּית הַבְּלִיעָה וּמוֹעֵלִין בָּהוּ . חַזְקָה
מִחְטָאת הַעֲזֹר שְׁעַשְׂאָה לְמַטָּן . בְּמַעַשָּׂה חַטָּאת לְשֶׁם
חַטָּאת :**

**ד עֹלָת הַעֲזֹר שְׁעַשְׂאָה לְמַטָּן . בְּמַעַשָּׂה חַטָּאת לְשֶׁם
חַטָּאת . רַبִּי אַלְיָזֶר אָמֵר מוֹעֵלִין בָּה . רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמֵר
אֵין מוֹעֵלִין בָּה . אָמֵר רַבִּי אַלְיָזֶר מָה אֶמְתַּחַת שֶׁאֵין
מוֹעֵלִין בָּה לְשֶׁמֶה . בְּשֶׁנֶּה אֶת שֶׁמֶה מוֹעֵלִין בָּה . עֹלָה
שֶׁמוֹעֵלִין בָּה לְשֶׁמֶה . בְּשֶׁנֶּה אֶת שֶׁמֶה אֵינוֹ דִין שִׁימָעַלְוָה
בָּה . אָמֵר לוּ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא . אֶם אָמְרָת בְּחַטָּאת שֶׁשֶּׁנֶּה**

את שמה לשם עולה. שכן שנה (את) שמה לדבר שיש
בו מעילה. תאמר בעולה ששנה את שמה לשם חטא.
שנו שנה את שמה לדבר שאין בו מעילה. אמר לו רבי
אליעזר והרי קדשים נשבחין בדרכם. ושבחין לשם
קדשים קלים יוכיחו. שכן שנה את שמן לדבר שאין בו
מעילה. ומועלין בהן. אף אתה אל תחתה על העולה.
שאף על פי ששנה את שמה. לדבר שאין בו מעילה
שימעלו בה. אמר לו רבי יהושע לא. אם אמרת בקדשי
קדשים נשבחין בדרכם. ושבחין לשם קדשים קלים. שכן
שנה את שמן לדבר שיש בו אסור והתר. תאמר בעולה.
שנה את שמה בדבר שכלו התר:

ה מלך בשמאל או בלילה. שחת חולין בפניהם. וקדשים
בחוץ איןן מטמאות בבית הבלתיה. מלך בסביז. מלך
חולין בפניהם. וקדשים בחוץ. תורים שלא הגיע זמן. ובני
יונה שעבר זמן. שיבש גפה. ושגsuma עינה. ושנקעה
רגלה. מטמאה בית הבלתיה זה הכלל כל שהיה פסולה
בקדש. אינה מטמאה בית הבלתיה. לא היה פסולה
בקדש. מטמאה בית הבלתיה. וכל הפסולים שמלאו.
מלך כתן פסולה. ואין מטמאות בית הבלתיה:

ו מלך ונמצא טרפה. רבי מאיר אומר אינה מטמאה
בבית הבלתיה. רבי יהודה אומר מטמאה בית
הבלתיה. אמר רבי מאיר מה אם נבלת בהמה
שהיא מטמאה במגע ובמשוא. שחיטתה מטהרת

את טרפה מטמאתה. נבלת העוז שאינה מטמאה ב מגע וב משא. אין די שתהא שחיטה מתרת את טרפה מטמאתה. מה מצינו בשחיטה שהיא מכשרה באכילה. ומתרת את טרפה מטמאתה אף מליקתה שהיא מכשרה באכילה. טהרה את טרפה מטמאתה. רבי יוסי אומר דיה נבלת בהמה. שחיטה מטירה. אבל לא מליקת:

פרק ח

כל הזכחים שנתקערבו בחטאונות המתוות או בשור הנסקל. (אפילו אחד ברבוא.) ימותו כלם. נתקערבו בשור שנעבדה בו עבירה. או שהמית את האדם על פי עד אחד. או על פי הבעלים. ברובע ובנרבע ובמקצתה ובגעבד ובathan ובהחר ובקלאים ובטריפה ובזיא דפן. ירעו עד שישתחابו וימברו ויביא בדמי היפה שבתו מאותו המין. נתקערב בחולין תמים. ימברו החולין לארכביאותו המין:

ב קדשים בקדשים מין במין. זה יקרב לשם מי שהוא. וזה יקרב לשם מי שהוא. קדשים בקדשים מין בשאיינו מינו. ירעו עד שישתחابו וימברו ויביא בדמי היפה שבתו ממין זה. ובדמי היפה שבתו ממין זה. ונפסיד המותר מביתו. נתקערבו בבור ובעשר. ירעו עד שישתחابו.

ויאכלו בכבוד ובכבודם. הפל יכולין להתערב. חייז מן החטא והאשם:

א אשם שנתקערב בשלמים. (ירעו עד שישתאבו) רבינו שמעון אומר שניהם ישחטו באפוזן. ויאכלו בחמור שבזה. אמרו לו אין מבאים קדשים לבית הפסול נתערבו חתיכות בחתיכות. קדשי קדשים בקדשים קלים. הנאכלין ליום אחד בנאכלים לשני ימים. יאכלו בחמור שבזה:

ב אברי חטא שנתקערבו באברי עולה. רבינו אליעזר אומר יטנו למعلن. ורואה אני את בשר החטא מלמענן. באלו הוא עצים. וחכמים אומרים תעבור צורתן. ויצא לבית השירפה:

ג אברין באברי בעלי מומין. רבינו אליעזר אומר אם קרב ראש אחד מהן. יקרבו כל הרשין. ברעו של אחד מהן. יקרבו כל הקרעים. וחכמים אומרים אפילו קרבו כלם. חזק מאחד מהן. יצא לבית השירפה:

ד דם שנתקערב במים. אם יש בו מראה דם כישר. נתערב בין רוזין אותו באלו הוא מים. נתערב בדם בהמה או בדם חיה רוזין אותו באלו הוא מים. רבוי יהודה אומר אין דם מבטל דם:

נתחערב בדים פסולין. ישפיך לאםה. בדים תמצית ישפיך לאםה. רבי אליעזר מבהיר. אם לא גמלך ונתנו בשר:

דים תמים בדים בעלי מומין. ישפיך לאםה. כוס בכוסות. רבי אליעזר אומר קרב כוס אחד. יקרבו כל הכוסות. וחכמים אומרים אפילו קרבו כלם חוץ מאחד מהן. ישפיך לאםה:

הנתנו למיטה שנתחערבו בנתנו למיטה. רבי אליעזר אומר יתנו למיטה. ורואה אני את התוצאות נמעלה. אבלו הן מים. ויחזור ויתנו למיטה. וחכמים אומרים ישפכו לאםה. ואם לא גמלך ונתנו בשר:

הנתנו מתנה אחת שנתחערבו בנתנו מתנה אחת. ינתנו מתנה אחת. מתן ארבע במתן ארבע ינתנו מתן ארבע. מתן ארבע במתנה אחת. רבי אליעזר אומר ינתנו במתן ארבע. רבי יהושע אומר ינתנו במתנה אחת. אמר לו רבי אליעזר והרי הוא עוזר על בל תגרע. אמר לו רבי יהושע והרי הוא עוזר על בל תוסיף. אמר לו רבי אליעזר לא נאמר בל תוסיף. אלא בשזהו בעצמו. אמר לו רבי יהושע לא נאמר בל תגרע. אלא בשזהו בעצמו. ועוד אמר לו רבי יהושע בשנתה עברת על בל תוסיף. ועשית מעשה בידך. וכשלא נתת עברת על בל תגרע. ולא עשית מעשה בידך:

י" הַנְּתָנִים בַּפִּנִים שֶׁנְתַחֲרְבּוּ בַּנְּתָנִין בְּחוֹזֵן יִשְׁפְכוּ לְאַמָה.
 נְתָנוּ בְחוֹזֵן וְחוֹזֵר וְנְתָנוּ בַפִנִים כְשֶׁר. בַפִנִים וְחוֹזֵר וְנְתָנוּ בְחוֹזֵן
 רַبִי עַקְבָּא פּוֹסֵל. וְחַכְמִים מִכְשִׁירִין. שְׁתַיהָ רַבִי עַקְבָּא
 אָזֶם בְלֵ הַדְמִים שֶׁנְכַנְטוּ לְכַפֵּר בְהַיְלָ פְסֻולִין. וְחַכְמִים
 אָזֶם רַבִי חַטָּאת בְלָבְדֵךְ. רַבִי אַלְיעָזֵר אָזֶם אָף הַאֲשָׁם.
שֶׁנְאָמָר בְחַטָּאת וּבְאַשְׁם:

י' חַטָּאת שֶׁקְבֵל דָמָה בְשַׁנִי כּוֹסֹות. יֵצֵא אַחֲד מֵהוּ לְחוֹזֵן.
 הַפִנִים כְשֶׁר. נְבָנֵס אַחֲד מֵהוּ לַפִנִים. רַבִי יוֹסֵי הַגְלִילִי
 מִכְשִׁיר בְחִיצֹן. וְחַכְמִים פּוֹסְלִין. אָזֶם רַבִי יוֹסֵי הַגְלִילִי
 מֵה אָס בְמִקּוֹם שְׁהַמְחַשְׁבָה פּוֹסֵלָת בְחוֹזֵן. לֹא עֲשָׂה אֵת
 הַמְשׁׁוֹאָר כִּיּוֹצֵא. מִקּוֹם שְׁאֵין הַמְחַשְׁבָה פּוֹסֵלָת בַפִנִים.
 אֵינוֹ דַי שֶׁלָא נָעֲשָׂה אֵת הַמְשׁׁוֹאָר בְנְבָנֵס. נְבָנֵס לְכַפֵר
 אָף עַל פִי שֶׁלָא כַפֵר פְסֵל. דָבָרִי רַבִי אַלְיעָזֵר. רַבִי שְׁמַעוֹן
 אָזֶם עַד שִׁיבְכַפֵר. רַבִי יְהוֹדָה אָזֶם הַכְנִיס שׁוֹגֵג כְשֶׁר.
 בְלֵ הַדְמִים הַפְסֻולִין שֶׁנְתַחֲרְבּוּ עַל גְבֵי הַמּוֹבֵח. לֹא הַרְצָה
 הַצִּיז אֶלָּא עַל הַטְמָא. שְׁהַצִּיז מְרַצָּה עַל הַטְמָא. וְאֵינוֹ
מְרַצָּה עַל הַיּוֹצֵא:

פרק ט

המזבח מקדש את הראוי לו. רבי יהושע אומר כל הראוי לאנשים אם עלה לא ירד. שנאמר הראוי העולה על מזקה על המזבח. מה עולה שהיא ראויה לאנשים. אם עלה לא תרד. אף כל דבר שהוא ראויה לאנשים אם עלה לא ירד. רבנן גמליאל אומר כל הראוי למזבח. אם עלה לא ירד. שנאמר הראוי העולה על מזקה על המזבח. מה עולה שהיא ראויה למזבח אם עלה לא תרד. אף כל דבר שהוא ראויה למזבח. אם עלה לא ירד. אין בין דברי רבנן גמליאל לדברי רבי יהושע אלא הדם והנסכים. שרבנן גמליאל אומר לא ירדו. ורבי יהושע אומר ירדו. רבבי שמעון אומר הזבח בשר והנסכים פסולין. הנסכים בשרין והזבח פסול. אפילו זה וזה פסולין. הזבח לא ירד והנסכים ירדו:

ב' ואלו אם עלו לא ירדו הלו. והטמא. והיוצא. והנשחת חוץ לזרען. וחוץ למקומו. ושבלו פסולים וזרקו את דמו. רבי יהודה אומר שנשחתה בלילה. ושותפה דםיה. ושייצא דםיה חוץ לקלעים. אם עלה תרד. רבבי שמעון אומר לא תרד. שהיה רבבי שמעון אומר כל שפסולו בקדש הקדש מקבלו. לא היה פסול בקדש. אין הקדש מקבלו:

ג' אלו לא היה פסול בקדש. הרובע והרביע והמיוקאה והנעבד. והאתנו והמחיר והכלאים והטרפה ויוצא דפניהם.

ובעליו מומין. רבי עקיבא מבשיר בבעל מומין. רבי חנניא סגון הכהנים אומר דוחה היה אבא את בעל מומין. מעל גבי המזבח:

ד בשם שם עלו לא ירדו. אך אם ירדו לא יעלו. ובכלו שעלו חיים לראש המזבח ירדו. עליה שעלהת חיה לראש המזבח תרד. שחתה בראש המזבח. יפשיט וינתח במקומה:

ה ואלו אם עלו ירדו. בשער קדשי קדשים. ובשער קדשים קלילים. ומותר העمر. ושתי הלחם. ולחם הפנים. ושרי מנוחות. והקטרת. האומר שבראשי כבשים. והשער שבזקנו תישים. והעצמות והגידים והקרניים והטלים בזמן שאין מחרבין יעלו. שנאמר והקטיר להן את הכל המזבחה. פרשו לא יעלו. שנאמר ועשית עולתך הבשר והדים:

ו וכלם שפקעו מעל גבי המזבח לא יחויר. וכן גחלת שפקעה מעל גבי המזבח. אברים שפקעו מעל גבי המזבח. קדם לחצות. יחויר ומועלין בהן. לאחר חצות לא יחויר. ואין מועלין בהן:

ז בשם שהמזבח מקדש את הראי לו. אך הקבש מקדש. בשם שהמזבח והכבש. מקדשין את הראי להן. אך הבלים מקדשין. בלי הלח מקדשין את הלח. ומדות היבש מקדשות את היבש. אין בלי הלח מקדשין את

היבש. ולא מדות היבש מקדשות את הלה. בלי הקדש שנתקבו. אם עושים הם מעין מלאכתן שהיו עושין והו שלמים. מקדשים. ואם לאו אין מקדשים. ובולם אין מקדשים אלא בקדש:

פרק י

בֶּל הַתִּדְרֵר מִחְבָּרוֹ קֹדֶם אֶת חֲבָרוֹ. הַתִּמְדִין קֹדֶם־יְמִינָה. מִוסְפֵּין שְׁבַת קֹדֶם־יְמִינָה לְמוֹסֵפִי רָאשׁ חָדֶשׁ. מִוסֵּפִי רָאשׁ חָדֶשׁ קֹדֶם־יְמִינָה לְמוֹסֵפִי רָאשׁ הַשָּׁנָה. (שנאמר מלבד עזלת הבקר אשר לעזלת הtmpmid תעשו את אלה):

ב' וְכֹל הַמִּקְדֵּשׁ מִחְבָּרוֹ קֹדֶם אֶת חֲבָרוֹ. דֵם חַטָּאת קֹדֶם לְדֵם עֹזֶלה. מִפְנֵי שַׁהוּא מְרַצָּה. אִיבָּרִי עֹזֶלה קֹדֶם־יְמִינָה לְאִמּוּרִי חַטָּאת. מִפְנֵי שַׁהוּן בְּלִיל לְאָשָׁים. חַטָּאת קֹדֶם־יְמִינָה לְאָשָׁם. מִפְנֵי שַׁדְמָה נָתַן עַל אַרְבָּעָ קְרֻנוֹת. וּעַל הַיְסָודִי אָשָׁם קֹדֶם לְתֹזֶה וְלְאֵיל נְזִיר. מִפְנֵי שַׁהוּא קְדָשִׁים. הַתֹּזֶה וְאֵיל נְזִיר קֹדֶם־יְמִינָה לְשָׁלְמִים. מִפְנֵי שַׁהוּן גְּאַכְלִין לִיום אֶחָד וְטֻוּגִים לְחַם. שָׁלְמִים קֹדֶם־יְמִינָה לְבָכָור מִפְנֵי שַׁהוּן טֻוּגִים מִתּוֹן אַרְבָּעָ. וּסְמִיכָּה וְנִסְכִּים וְתִנְופָּת חַזָּה וְשֹׁזֶק:

ג' הַבָּכָור קֹדֶם לְמַעַשֵּׂר. מִפְנֵי שְׁקָדוֹשָׁתוֹ מְרַחֶם. וְגַאֲכָל לְבָהָנים. הַמַּעַשֵּׂר קֹדֶם לְעוֹפּוֹת. מִפְנֵי שַׁהוּא זָבֵח. וַיֵּשׁ בּוֹ קְדָשִׁי קְדָשִׁים דָמוֹ וְאִמּוּרִיו:

ד הַעֲזֹפּוֹת קְוָדְמִין לְמִנְחֹות. מִפְנֵי שֶׁהוּ מִינִי דָמִים. מִנְחָת חֹטְאָ קְוָדָמָת לְמִנְחָת נְדָבָה. מִפְנֵי שֶׁהָיָא בָּאָה עַל חָטָא. חַטָּאת הַעוֹר קְוָדָמָת לְעֹלָת הַעוֹר. וּבוּ בְּהַקְדָּשָׁה:

ה כָּל הַחֲטָאוֹת שְׁבַתּוֹרָה קְוָדָמוֹת לְאֲשָׁמוֹת. חֹזֶן מְאַשָּׁם מִצְוָעָד. מִפְנֵי שֶׁהָוָא בָּא לְהַכְּשָׂר. כָּל הָאֲשָׁמוֹת שְׁבַתּוֹרָה. בָּאַין בְּנֵי שְׁתִים. וּבָאַין בְּכֶסֶף שְׁקָלִים. חֹזֶן מְאַשָּׁם נְזִיר. וְאַשָּׁם מִצְוָעָד. שֶׁהוּ בָּאַין בְּנֵי שְׁנִינָן. וְאַיְնָן בָּאַין בְּכֶסֶף שְׁקָלִים:

ו בְּשָׁם שֶׁהוּ קְוָדְמִין בְּהַקְרְבָּתָן. כֵּد הַן קְוָדְמִין בְּאַכְילָתָן. שְׁלָמִים שֶׁל אֲמָשׁ וּשְׁלָמִים שֶׁל הַיּוֹם. שֶׁל אֲמָשׁ קְוָדְמִין. שְׁלָמִים שֶׁל אֲמָשׁ. וְחַטָּאת וְאַשָּׁם שֶׁל הַיּוֹם. שֶׁל אֲמָשׁ קְוָדְמִין. דָבָרי רַבִּי מַאיָר. וְחַכְמִים אֲוֹמָרים חַחְטָאת קְוָדָמָת מִפְנֵי שֶׁהָיָא קָדְשִׁי קָדְשִׁים:

ו בְּכָלָם הַפְּהָנִים רְשָׁאֵין לְשָׁנוֹת בְּאַכְילָתָן. לְאַכְלָוֹן צְלָוִים שְׁלוּקִין וּמְבָשְׁלִין. וְלִתְתַּחַת לְתֹזְנוֹן תְּבִלִין חֹלְוִין וּתְבִלִי תְּרוּמָה. דָבָרי רַבִּי שְׁמֻעוֹן. רַבִּי מַאיָר אָוֹמֵר לֹא יִתְן לְתֹזְנוֹן תְּבִלִי תְּרוּמָה. שֶׁלָּא יִבְיאֵת הַתְּרוּמָה לִידֵי פְסָול:

ח אָמַר רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָם רְאִית שֶׁמַן שֶׁהָוָא מִתְחַלֵק בְּעֹזֶרֶת. אֵין אַתָּה צָרִיךְ לְשֹׁאֵל מָה הוּא. אֶלָּא מוֹתֵר רַקִיקִי מִנְחָה יִשְׂרָאֵל. וּלֹא שֶׁמַן שֶׁל מִצְוָעָד. אָם רְאִית שֶׁמַן שֶׁהָוָא נְתּוֹן עַל גַּבֵּי הָאֲשָׁים. אֵין אַתָּה צָרִיךְ לְשֹׁאֵל מָה הוּא. אֶלָּא

מותר רקייקי מנוחות בהנים. ומנוחת בהן המשיח. שאין מתנדבים שםן. רבי טרפון אומר מתנדבים שםן:

פרק יא

ד' חטאת שנטו על הבגד. הרי זה טעון בובס. אף על פי שאין הכתוב מדבר. אלא בנאכלות. שנאמר במקום קדוש תאכל. אחד הנאכלת ואחד הפנימית טענות בובס. שנאמר תורה החטא תורה אחת לכל החטאות:

ב' חטאת פסוללה אין דמה טעון בובס. בין שהיה לה שעת הבשר. בין שלא היה לה שעת הבשר. איזו היא שהיה לה שעת הבשר. שלאה. ושותמתה. ושייצאה. ואיזו היא שלא היה לה שעת הבשר. שנשחתה חזק למנה. וחוץ למלמה. ושקבלו פסולין. וירקו את דמה:

ג' נתנו מן הצואר על הבגד אינו טעון בובס. מן הקרע ומן היסוד. אינו טעון בובס. נשפק על הרצפה ואספו. אינו טעון בובס. (אינו טעון בובס) אלא הדם שנתקבל בבלוי. וראוי להזיה. נתנו על העור. עד שלא הפשט. אינו טעון בובס. משחה הפשט טעון בובס. דברי רבי יהודה. רבי אליעזר אומר אף משחה הפשט אינו טעון בובס. אינו טעון בובס אלא מקום הדם. ורק דבר שהוא ראוי לקבל טמאה. וראוי לבובס:

ג' אחד הַבָּגֵד. ואחד הַשְׁקָה. ואחד הַעֲזֹר. טעוניין בavirus במקום קדוש. וشبירת כל' חרס במקום קדוש. וMRIKAה ושתיפה בכל' נוחשת במקום קדוש. זה חמר בחתאת. מתקני קדושים:

ה' בגד שיצא חוץ לקלעים. נכנס ומכבשו במקום קדוש. גטמא חוץ לקלעים. קורעו ונכנס ומכבשו במקום קדוש. כל' חרס שיצא חוץ לקלעים. נכנס ושוברו במקום קדוש. גטמא חוץ לקלעים. נקבו ונכנס ומכבשו במקום קדוש: כל' נוחשת שיצא חוץ לקלעים. נכנס ומורקו ושותפו במקום קדוש. גטמא חוץ לקלעים. פוחתו. ונכנס ומורקו ושותפו במקום קדוש:

ו' אחד שבשל בו. ואחד שערה לתוכו רותח. אחד קדשי קדושים. ואחד קדושים קלים. טעוניין MRIKAה ושתיפה. רבינו שמעון אומר קדושים קלים אין טעוניין MRIKAה ושתיפה. רבינו טרפון אומר אם בשל בו מתחלה הרجل יבשל בו את כל הרגל. וחכמים אומרים עד זמנו אכילה. MRIKAה ושתיפה. MRIKAה בMRIKAה הבוס. ושתיפה בשיטת הבוס. (MRIKAה בחמץ. ושתיפה בצונג). והשפוד והאסבלה מגעלו בחמץ:

ח' בשל בו קדושים וחולין או קדשי קדושים וקדושים קלים. אם יש בהן בנותן טעם. הרי הקלים נאכלים בחמורים. אין טעוניין MRIKAה ושתיפה. ואם פוסלין במנג' רקיק

שָׁנְגַע בְּרִקִּיק וְחַתִּיבָה בְּחַתִּיבָה לֹא בְּלֹא הַרְקִיק וְלֹא בְּלֹא הַחֲתִיכּוֹת אֲסּוּרִין אֵינוֹ אָסּוּר אֶלָּא מֶקוּם שְׁבָלָע:

פרק יב

טְבוֹל יּוֹם וְמִחְסָר כְּפֹורִים אֵין חֹלְקִין בְּקָדְשִׁים לְאָכֹל לְעַרְבָּה אָזְגַע וְאֵינוֹ מִקְרִיב וְאֵינוֹ חֹלְק לְאָכֹל לְעַרְבָּה בְּעַלְיִ מָמוֹן בֵּין בְּעַלְיִ מָמוֹן עֻזְבִּין חֹלְקִין וְאָכְלִין אֶבֶל לֹא מִקְרִיבִין וְכֹל שְׁאֵינוֹ רָאוּי לְעַבּוֹדָה אֵינוֹ חֹלְק בְּבָשָׂר וְכֹל שְׁאֵין לוֹ בְּבָשָׂר אֵין לוֹ בְּעֹרוֹז אֲפִילוֹ טָמֵא בְּשָׁעַת זְרִיקַת דָמִים וְתוֹホָר בְּשָׁעַת הַקְטָר חָלְבִים אֵינוֹ חֹלְק בְּבָשָׂר שְׁנָאָמֵר הַמִּקְרִיב אֶת דָם הַשְׁלָמִים וְאֶת הַחֶלֶב מַבְנֵי אַהֲרֹן לוֹ תְּהִיא שָׂוֹק הַיָּמִין לִמְנָה:

ב' כָּל שְׁלָא זָכָה המזבח בְּבָשָׂר לֹא זָכוּ הַלְּהָנִים בְּעֹרָה שְׁנָאָמֵר עֹזֶלֶת אִישׁ עֹזֶלֶת שְׁעַלְתָה לְאִישׁ עֹזֶלֶת שְׁפְשַׁחַתָה שְׁלָא לְשָׁמָה אֶף עַל פִי שְׁלָא עֹזֶלֶת לְבָעָלִים עֹרָה לְלְהָנִים אֶחָד עֹזֶלֶת הָאִישׁ אֶחָד עֹזֶלֶת הָאָשָׁה עֹרָותֵיהֶן לְלְהָנִים:

ג' עֹזֶרות קָדְשִׁים קָלִים לְבָעָלִים וְעֹזֶרות קָדְשִׁי קָדְשִׁים לְלְהָנִים קל וְחַמֶר מֶה אֶם עֹזֶלֶת שְׁלָא זָכוּ בְּבָשָׂר זָכוּ בְּעֹרָה קָדְשִׁי קָדְשִׁים שְׁזָכוּ בְּבָשָׂר אֵינוֹ דִין שִׁיזְכוּ בְּעֹרָן אֵין מִזְבֵח יוֹכִיח שְׁאֵין לוֹ עֹזֶר מִכְל מֶקוּם:

ד בְּלֵי הַקָּדְשִׁים שֶׁאָרְעָה בָּהֶם פְּסֹול קָדָם לְהַפְּשִׁיטָן. אֵין עוֹרוֹתֵיהֶם לְכָהָנִים. לְאַחֲרֵ הַפְּשִׁיטָן עוֹרוֹתֵיהֶם לְכָהָנִים. אָמֵר רַבִּי חַנִּינָא סְגָן הַכָּהָנִים מִימֵי לֹא רָאָיתִי עֹזֶר יוֹצֵא לְבֵית הַשְּׁרֶפֶת. אָמֵר רַבִּי עַקְיבָּא מִזְבְּחָיו לְמִדְנָנוּ. שְׁהַמְּפַשֵּׁיט אֶת הַבָּכוֹר וּנְמֻצָּא טְרֵפָה. שִׁיאוֹתוֹ הַפָּהָנִים בְּעֹרוֹן וְחַכְמִים אָוֹמְרִים אֵין לֹא רָאָינוּ רָאָיה. אֶלָּא יוֹצֵא לְבֵית הַשְּׁרֶפֶת:

ה פְּרִים הַגְּשֶׁרֶפִים וּשְׁעִירִים הַגְּשֶׁרֶפִים. בָּזְמָן שְׁהָנוּ נְשֶׁרֶפִין בְּמִצְוָתָן. נְשֶׁרֶפִין בְּבֵית הַדְּשֽׂוֹן וּמְטַמָּא יְהוָה בְּגָדִים. וְאֵם אֵין נְשֶׁרֶפִין בְּמִצְוָתָן. נְשֶׁרֶפִין בְּבֵית הַבִּירָה. וְאֵינָם מְטַמָּא יְהוָה בְּגָדִים:

ו הַיּוֹסְבָּלִין אֶתְנָן בְּמוֹטוֹתָן יֵצְאוּ הַרְאָשׁוֹנִים חֹזֶק לְחוֹמָת הַעֲזָרָה וְהַאֲחַרְזִים לֹא יֵצְאוּ. הַרְאָשׁוֹנִים מְטַמָּא יְהוָה בְּגָדִים. וְהַאֲחַרְזִים אֵין מְטַמָּא יְהוָה בְּגָדִים. עַד שִׁיצְאָו. יֵצְאוּ אֶלָּו וְאֶלָּו. אֶלָּו וְאֶלָּו מְטַמָּא יְהוָה בְּגָדִים. רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָוֹמֵר אֶלָּו וְאֶלָּו אֵין מְטַמָּא יְהוָה בְּגָדִים. עַד שִׁיצְתָּה הַאֲוֹר בְּרַבְּן. גַּתְךָ הַבָּשָׂר. אֵין הַשּׂוֹרֵף מְטַמָּא בְּגָדִים:

פרק יג

השוחט והמעלה בחוץ. חיב על השחיטה. וחיב על העליה. רבי יוסי הגלילי אומר שחת בתנים והעלה בחוץ חיב. שחת בחוץ והעלה בחוץ פטור. שלא העלה בחוץ אלא דבר פסול. אמרו לו אף השוחט בתנים ומעלה בחוץ. ביוון שהוזיאו פסלו:

ב טמא שאכל בין קדש טמא. ובין קידש טהור חיב. רבי יוסי הגלילי אומר טמא שאכל טהור חיב. וטמא שאכל טמא פטור. שלא אכל אלא דבר טמא. אמרו לו אף טמא שאכל טהור. ביוון שנגע בו טמאה. וטהר שאכל טמא פטור. שאינו חיב אלא על טמאות הגות:

ג חמר בשחיטה מבהעליה. ובהעליה מבשחיטה. חמר בשחיטה. שהשוחט להדיות חיב. והמעלה להדיות פטור. חמר בהעליה. שניהם שאחזו בסכין ושחתו פטורים. אחزو באבר והעליהם חיבוי. העלה וחזר והעלה וחזר והעלה. חיב על כל העליה והעליה. דברי רבי שמעון. רבי יוסי אומר אינו חיב אלא אחת. ואינו חיב עד שיעלה לראש המזבח. דברי שמעון אומר אפילו העלה על הסלע או על האבן חיב:

ד אחד קדשים כשרין. ואחד קדשים פסולין. שהיה פסולין בקדש. והקрайין בחוץ חיב. המעלה בזית מן העולה. וכן האימוריין בחוץ חיב. הקמצ והלבונה והקטרת. ומנתת

בְּהִנִּים. וּמְנַחָת בְּהֵן הַמֶּשִׁיחַ. וּמְנַחָת נְסִכִין. שֶׁהַקָּרֵיב
מֵאַחֲד מֵהֶן בְּזִית בְּחוֹזַח חִיבַר. רַبִי אַלְיעָזֶר פּוֹטֵר עַד
שֶׁהַקָּרֵיב אֶת כָּלָוֹ. וּכְלָם שֶׁהַקָּרֵיב בְּפָנִים. וּשְׁיר בְּהֵן בְּזִית
וְהַקָּרֵיב בְּחוֹזַח חִיבַר. וּכְלָם שְׁחַסְרוּ כָּל שְׁהָנוּ וְהַקָּרֵיב בְּחוֹזַח
פָטוֹר:

ה' הַמִּקְרֵיב קָדְשִׁים וְאַמְוּרִים בְּחוֹזַח חִיבַר. מְנַחָה שֶׁלֹּא
נִמְצָה. וְהַקָּרֵיבָה בְּחוֹזַח פָטוֹר. קִמְצָה וְחַזָר קִמְצָה
לְתוֹצָה. וְהַקָּרֵיבָה בְּחוֹזַח חִיבַר:

ו' הַקִּמְצָה וְהַלְבּוֹנָה שֶׁהַקָּרֵיב אֶת אַחֲד מֵהֶן בְּחוֹזַח חִיבַר.
רַבִי אַלְיעָזֶר פּוֹטֵר עַד שֶׁיַּקְרֵיב אֶת הַשְׁנִי. אַחֲד בְּפָנִים
וְאַחֲד בְּחוֹזַח חִיבַר. שְׁנִי בְּזִיכְיִי לְבוֹנָה שֶׁהַקָּרֵיב אֶת אַחֲד
מֵהֶן בְּחוֹזַח חִיבַר. רַבִי אַלְיעָזֶר פּוֹטֵר עַד שֶׁיַּקְרֵיב אֶת הַשְׁנִי.
אַחֲד בְּפָנִים וְאַחֲד בְּחוֹזַח חִיבַר. הַזּוֹרֶק מִקְצָת דְמִים בְּחוֹזַח
חִיבַר. רַבִי אַלְיעָזֶר אָוֹרֶר אֶרְפָּמְנֵסֶד מֵחַג בְּחַג בְּחוֹזַח חִיבַר.
רַבִי גַּחְמִיה אָוֹרֶר שְׂירֵי הַדָּם שֶׁהַקָּרֵיב בְּחוֹזַח חִיבַר:

ו' הַמּוֹלֵך אֶת הַעֲזֹר בְּפָנִים. וְהַעֲלָה בְּחוֹזַח חִיבַר. מֶלֶך בְּחוֹזַח
וְהַעֲלָה בְּחוֹזַח פָטוֹר. הַשׁוֹחֵט אֶת הַעֲזֹר בְּפָנִים וְהַעֲלָה
בְּחוֹזַח פָטוֹר. שְׁחַט בְּחוֹזַח וְהַעֲלָה בְּחוֹזַח חִיבַר. נִמְצָא דָרְך
הַכְּשָׁרוֹ מִבְּפָנִים פָטוֹר בְּחוֹזַח. דָרְך הַכְּשָׁרוֹ בְּחוֹזַח פָטוֹר
בְּפָנִים. רַבִי שְׁמַעַן אָוֹרֶר כָּל שְׁחִיבַין עַלְיוֹ בְּחוֹזַח חִיבַין עַל
פִּוּצָא בּוֹ בְּפָנִים שֶׁהַעֲלָה בְּחוֹזַח. חַזְקָן מִן הַשׁוֹחֵט בְּפָנִים.
וּמְעֻלָה בְּחוֹזַח:

החותאת שקבל דמה בכוס אחד. נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים. בפנים וחרז ונתן בחוץ חיב. שכלו ראוי לבוא בפנים. קיבל דמה בשני כוסות. (נתן שנייהם בפנים פטור). שנייהם בחוץ חיב. אחד בפנים ואחד בחוץ פטור. אחד בחוץ ואחד בפנים. חיב על החיצון והפנימי מכפר. למה הדבר דומה למפריש חטאתו ונאבדה. והפריש אחרית תחתיה. ואחר כך נמצאת הראשונה. והרי שתיהן עומדות. שחת שתיהן בפנים פטור. שחת שתיהן בחוץ חיב. אחת בפנים ואחת בחוץ פטור. אחת בחוץ ואחת בפנים. חיב על החיצונה. והפנימית מכפרת. כשם שדמיה פוטר את בשורה. אך הוא פוטר את בשור חברתה:

פרק יד

פרת חטאת שרפה חוץ מגטה. וכן שעיר המשתוללה שהקריבו בחוץ פטור. שנאמר ולא פתח אهل מועד לא הביאו. כל שאין ראי לבא אל פתח אهل מועד. אין חיבין עליו:

ב' הרובע והרביע. והמקאה. והנשבד. והאתנן. והמחיר. והכלאים. והטרפה. ויצא דפן. שהקריבו בחוץ פטור. שנאמר לפני משפטני כי. כל שאין ראי לבא לפני משפטני כי. אין חיבין עליו. בעלי מומין בין בעלי מומין קבועים. בין בעלי מומין עוברים. שהקריבו בחוץ פטור. רבינו שמעון אומר בעלי מומין קבועין פטור. ובuali מומין עוברים.

עֹבְרֵי בָּلָא תַעֲשֶׂה. תְּזַרִּים שֶׁלֹּא הָגַע זָמָן. וּבְנֵי י֙וֹנָה
שֶׁעָבֵר זָמָן. שַׁהְקְרִיבָן בְּחֵזֶק פָּטוֹר. רַبִּי שְׁמֻעוֹן אָמַר
בְּנֵי יוֹנָה שֶׁעָבֵר זָמָן פָּטוֹר. וְתוּרִים שֶׁלֹּא הָגַע זָמָן בָּלָא
תַעֲשֶׂה. אָזֶה וְאֵת בָּנוֹ מַחְסֵר זָמָן פָּטוֹר. רַבִּי שְׁמֻעוֹן
אָמַר הָרִי זוֹ בָּלָא תַעֲשֶׂה. שְׁהִיה רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמַר כֹּל
שַׁהְוָא רָאוִי לְבֹזָא לְאַחֲרֵי זָמָן. הָרִי זוֹ בָּלָא תַעֲשֶׂה. וְאֵין
בָּזְרִת. וְחַכְמִים אָמְרִים כָּל שָׁאֵין בָּזְרִת אֵין בָּזְרִת אֵין בָּלָא
תַעֲשֶׂה:

מַחְסֵר זָמָן. בֵּין בָּגּוֹפּוֹ בֵּין בְּבָעֵלִיו. אֵיזֶה הוּא מַחְסֵר
זָמָן בְּבָעֵלִיו. הַזּוֹב וְהַזְּבָה (וַיּוֹלְדָת וּמַצּוֹרָע) שַׁהְקְרִיבָן
חַטָּאתָם וְאַשְׁמָם בְּחֵזֶק פָּטוֹרֵין עֹלְלָתֵיהֶן וְשְׁלִמְתֵּהֶן בְּחֵזֶק
חַיְבֵין. הַמְעָלָה מַבָּשֵּׂר חַטָּאת. מַבָּשֵּׂר אָשָׁם. מַבָּשֵּׂר
קָדְשִׁים. מַבָּשֵּׂר קָדְשִׁים קְלִים. וּמוֹתָר הַעֲמָר. וְשַׁתִּי הַלְּחֵם. וְלַחֵם הַפְּנִים. וְשִׁירִי מְנֻחוֹת. הַיּוֹצָק. הַבּוֹלֵל.
הַפּוֹתַת. הַמּוֹלֵח. הַמְנִיף. הַמְנִישׁ. הַמְסִדָּר אֶת הַשְּׁלָחוֹן.
וְהַמְּפִיב אֶת הַגְּרוֹת. וְהַקּוֹמָץ. וְהַמְּקַבֵּל דְּמִים בְּחֵזֶק פָּטוֹר.
אֵין תִּבְין עַלְיוֹן. לֹא מְשׁוּם זָרוֹת. וְלֹא מְשׁוּם טְמָאָה. וְלֹא
מְשׁוּם מַחְסֵר בָּגְדִים. וְלֹא מְשׁוּם רְחוֹץ יָדִים וּרְגָלִים:

עַד שֶׁלֹּא הָוקֵם הַמִּשְׁבֵּן הַיְזֵרָה בְּמֹתָת מַוְתָּרוֹת. וּעֲבוֹדָה
בְּבָכּוֹרוֹת. מְשַׁהוּקֵם הַמִּשְׁבֵּן. נְאָסָרוּ הַבְּמֹתָת. וּעֲבוֹדָה
בְּכָלהִים. קָדְשִׁי קָדְשִׁים נְאָכְלִים לְפָנִים מִן הַקְּלָעִים.
קָדְשִׁים קְלִים בְּכָל מִחְנָה יִשְׂרָאֵל:

ה בָּאוּ לְגַלְגֵּל וְהִתְרֹו הַבָּמֹות קָדְשִׁי קָדְשִׁים נְאָכְלִים לְפִנִּים
מִן הַקְּלָעִים קָדְשִׁים קָדְשִׁים קָלִים בְּכָל מִקּוֹם:

ו בָּאוּ לְשִׁילָה נְאָסְרוּ הַבָּמֹות לֹא הִיה שֵׁם תְּקָרֶה אֶלָּא
בֵּית שֶׁל אֲבָנִים מְלֻמְטָן וַיְרִיעוֹת מְלֻמְעָלָן וְהִיא הִתְהָ
מְנוּחָה קָדְשִׁי קָדְשִׁים נְאָכְלִים לְפִנִּים מִן הַקְּלָעִים קָדְשִׁים
קָלִים וּמְעֻשֵּר שְׁנִי בְּכָל הַרֹּאָה:

ז בָּאוּ לְנֹזֵב וּלְגַבְעֹז הַתְּרֹו הַבָּמֹות קָדְשִׁי קָדְשִׁים נְאָכְלִים
לְפִנִּים מִן הַקְּלָעִים קָדְשִׁים קָלִים בְּכָל עָרִי יִשְׂרָאֵל:

ח בָּאוּ לִירוּשָׁלָם נְאָסְרוּ הַבָּמֹות וְלֹא הִיה לָהֶם עוֹד
הַתְּרֹו וְהִיא הִתְהָ נְחָלָה קָדְשִׁי קָדְשִׁים נְאָכְלִים לְפִנִּים מִן
הַקְּלָעִים קָדְשִׁים קָלִים וּמְעֻשֵּר שְׁנִי לְפִנִּים מִן הַחוֹמָה:

ט בְּלָהֲקָדְשִׁים שַׁהֲקָדִישׁוּ בְשֻׁעַת אָסָור הַבָּמֹות וְהַקְּרִיבָן
בְשֻׁעַת אָסָור הַבָּמֹות בְּחוֹזֵן הָרִי אֶלָּו בְּעֵשֶׂה וְלֹא
תַּעֲשֶׂה וְתִּבְינֵן עַלְיָהָן בְּרִית הַקְּדִישׁוּ בְשֻׁעַת הַתְּרֹר הַבָּמֹות
וְהַקְּרִיבָן בְשֻׁעַת אָסָור הַבָּמֹות הָרִי אֶלָּו בְּעֵשֶׂה וְלֹא
תַּעֲשֶׂה וְאַין חִבְינֵן עַלְיָהָם בְּרִית הַקְּדִישׁוּ בְשֻׁעַת אָסָור
הַבָּמֹות וְהַקְּרִיבָם בְשֻׁעַת הַתְּרֹר הַבָּמֹות הָרִי אֶלָּו בְּעֵשֶׂה
וְאַין בָּהֶם בְּלֹא תַּعֲשֶׂה:

י אֶלָּו קָדְשִׁים קְרִבֵּין בְּמִשְׁבָּן קָדְשִׁים שַׁהֲקָדְשׁוּ לְמִשְׁבָּן
קְרִבָּנוֹת הַצְּבֹור קְרִבֵּין בְּמִשְׁבָּן וְקְרִבָּנוֹת הַיחִיד בְּבָמָה
וְקְרִבָּנוֹת הַיחִיד שַׁהֲקָדְשׁוּ לְמִשְׁבָּן יְקִרְבוּ בְּמִשְׁבָּן וְאַם

הקריבן בבמה פטור. מה בין במת יחיד לבמת צבור.
סמייקה. ושותחת צפון. ומתן סביר. ותנופה והגשה. רבי יהודה אומר אין מנחה בבמה. וביהוז ובגדי שרת. וכל שרת וריח ניחח. ומחייבת בדים. ורחוץ ידים ורגלים.
אבל הזמן והנותר והטמא. שווין זהה וזה: סליק

מסכת מנהות

פרק א

בֶּלֶם מִנְחֹת שְׁקָמָצָו שֶׁלֹּא לְשֵׁמֶן בְּשַׂרְוֹת אֶלָּא שֶׁלֹּא
עַלְוֹ לְבָעָלִים לְשֵׁם חֹזֶה חֹזֶן מִמְנַחַת חֹטָא וּמִנְחַת
קְנָאֹת מִנְחַת חֹטָא וּמִנְחַת קְנָאֹת שְׁקָמָצָו שֶׁלֹּא לְשֵׁמֶן
נָתַן בְּכָלִי וְהַלְךְ וְהַקְטִיר שֶׁלֹּא לְשֵׁמֶן אָז לְשֵׁמֶן וְשֶׁלֹּא
לְשֵׁמֶן אָז שֶׁלֹּא לְשֵׁמֶן וְלְשֵׁמֶן פְּסָולֹת בַּיַּצְדֵּק לְשֵׁמֶן וְשֶׁלֹּא
לְשֵׁמֶן לְשֵׁם מִנְחַת חֹטָא וּלְשֵׁם מִנְחַת גְּדָבָה אָז שֶׁלֹּא
לְשֵׁמֶן וְלְשֵׁמֶן לְשֵׁם מִנְחַת גְּדָבָה וּלְשֵׁם מִנְחַת חֹטָא:

ב' אֲחָد מִנְחַת חֹטָא וְאֲחָד בֶּלֶם מִנְחֹת שְׁקָמָצָו זֶר אָוֹן
טְבּוֹל יוֹם מְחַסֵּר בְּגָדִים מְחַסֵּר בְּפָרוּם שֶׁלֹּא רְחוֹז
יָדִים וּרְגָלִים עַרְלָטָם יָזִיב עֻמִּיד עַל גְּבֵי כָּלִים עַל
גְּבֵי בְּהַמָּה עַל גְּבֵי רְגָלִי חֶבְרוֹן פְּסָל קָמָץ בְּשֶׁמֶאל פְּסָל
בֵּן בְּתִירָא אָוֹםֶר יִתְזִיר וַיִּחְזֹר וַיַּקְמוֹץ בִּימֵין קָמָץ וַעֲלָה
בְּיָדוֹ צָרוֹר אָז גַּרְגִּיר מְלָחָה אָז קְרַט שֶׁל לְבָזָנָה פְּסָל
מִפְנֵי שָׁאָמְרוּ הַקָּמָץ הַיְתָר וְהַחֲסָר פְּסָול אֵיזָהוּ הַיְתָר
שְׁקָמָצָו מְבֹרֶץ וְחַסֵּר שְׁקָמָצָו בְּרָאֵשִׁי אַצְבָּעָזָתִיו בַּיַּצְדֵּק
הַוָּעָשָׂה פֹּוֹשֵׁט אֶת אַצְבָּעָזָתִיו עַל פְּסִידָז:

ג' רְבָה שְׁמָנָה וְחַסֵּר שְׁמָנָה חַסֵּר לְבָזָנָה פְּסָולָה הַקָּמָץ
אֶת מִנְחַת לְאַכְול שִׁירִיה בְּחֹזֶן אָז בִּזְיַת מִשְׁירִיה
בְּחֹזֶן לְהַקְטִיר קָמָצָה בְּחֹזֶן אָז בִּזְיַת מִקְמָצָה בְּחֹזֶן אָז
לְהַקְטִיר לְבָזָנָה בְּחֹזֶן פְּסָול וְאַין בָּרָת לְאַכְול שִׁירִיה

למחר או בזאת משירותה למחר. להקטיר קמץ להחר או בזאת מקמץ להחר. או להקטיר לבונתה למחר. פגול ותיבין עליו ברת. זה הכל. בל הקומץ והנותן בבל. והמלחך והמקטיר לאכול דבר שדרפו לאכול. ולהקטיר דבר שדרפו להקטיר. חוץ למקומו פסול ואין בו ברת. חוץ לזמןנו פגול ותיבין עליו ברת. וב└בד שיקרב המתר במצוות. כיצד קרב המתר במצוות. קמצ בשתקה וננתן בבל. וહלך להקטיר חוץ לזמןנו. או שקמצ חוץ לזמןנו וננתן בבל. וહלך והקטיר בשתקה. או שקמצ וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ לזמןנו. זה הוא שקרב המתר במצוות:

ד כיצד לא קרב המתר במצוות. קמצ חוץ למקומו. וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ לזמןנו. או שקמצ חוץ לזמןנו. וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ למקומו. או שקמצ וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ למקומו. מנתת חוטא ומנתת קנאות שקמצ שלא לשם. וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ לזמןנו. או שקמצ חוץ לזמןנו. וננתן בבל. וહלך והקטיר שלא לשם. או שקמצ וננתן בבל. וહלך והקטיר שלא לשם. זה הוא שלא קרב המתר במצוות. לאכול בזאת בחוץ ובזאת למחר. בזאת למחר ובזאת בחוץ. בחצי זית בחוץ ובחצי זית למחר. בחצי זית למחר ובחצי זית בחוץ. פסול ואין בו ברת. אמר רבי יהודה זה הכל אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום. פגול ותיבין עליו ברת. ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן. פסול

וְאֵין בָּרֶת וְחַכּוּמִים אֹמְרִים זֶה וְזֶה פָּסֹול וְאֵין בָּרֶת לְאָכֹל כְּחַצִּי זִית וְלְהַקְטִיר כְּחַצִּי זִית בְּשִׁר שֶׁאֵין אֲכִילָה וְהַקְטִירָה מִצְטְּרָפִין:

פרק ב

הַקּוֹמֶץ אֶת הַמִּנְחָה לְאָכֹל שִׂירִיה אָז לְהַקְטִיר קָמְצָה לִמְחרָה מָזְדָה רַבִּי יוֹסֵי בָּזָה שֶׁהוּא פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת לְהַקְטִיר לְבָזְנָתָה לִמְחרָה רַבִּי יוֹסֵי אֹמֵר פָסֹול וְאֵין בָּרֶת וְחַכּוּמִים אֹמְרִים פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת אָמְרוּ לוּ מָה שֶׁנָּא זוּ מִן הַזְּבָחָה אָמַר לָהֶם שַׁהְזָבָח דָמוֹ וּבְשָׂרוֹ וְאַמּוֹרִיוֹ אָחָד וְלִבְזָנָה אֵינָה מִן הַמִּנְחָה:

ב' שְׁחַט שְׁנֵי כְּבָשִׁים לְאָכֹל אֶחָת מִן הַחְלוֹת לִמְחרָה הַקְטִיר שְׁנֵי בְּזִיכְיָין לְאָכֹל אָחָד מִן הַסְּדָרִים לִמְחרָה רַבִּי יוֹסֵי אֹמֵר אֶתְתָּה הַחְלָה וְאֶתְתָּה הַסְּדָר שְׁחַשְׁבָ עַלְיוֹ פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת וְהַשְׁנֵי פָסֹול וְאֵין בָּרֶת וְחַכּוּמִים אֹמְרִים זֶה וְזֶה פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת נִטְמָאת אֶחָת מִן הַחְלוֹת אָז אָחָד מִן הַסְּדָרִים רַבִּי יְהוֹדָה אֹמֵר שְׁנֵיהם יִצְאוּ לְבֵית הַשְּׁרִיפָה שֶׁאֵין קְרָבוֹן צְבּוֹר חָלוֹק וְחַכּוּמִים אֹמְרִים הַטְמָא בְּטַמְמָא תָּזִין וְהַטְהָור יַאֲכֵל:

ג' הַתּוֹדָה מִפְגַּלְתָ אֶת הַלְּחָם וְהַלְּחָם אֵינוֹ מִפְגַּל אֶת הַתּוֹדָה בִּיצְדָה הַשׁוֹחֵט אֶת הַתּוֹדָה לְאָכֹל מִמְנָה לִמְחרָה הוּא וְהַלְּחָם מִפְגַּלְיוֹן לְאָכֹל מִן הַלְּחָם לִמְחרָה הַלְּחָם מִפְגַּל וְהַתּוֹדָה אֵינָה מִפְגַּלְתָ הַכְּבָשִׁים מִפְגַּלְיוֹן אֶת

המלחם. והמלחם איננו מפגֵל את הכבשיהם. ביצה. השוחט את הכבשיהם לאוכל מהן למחר. הם והמלחם מפגֵלון. לאוכל מן הלחם למחר. הלחם מפגֵל. והכבשיהם אינם מפגֵלון:

ז הזבח מפגֵל את הנסכין. משקדו בכלו. דברי רבי מאיר והנסכין איננו מפגֵלון את הזבח. ביצה. השוחט את הזבח לאוכל ממנה למחר. הוא ונסכיו מפגֵלון. להקוריב מן הנסכין למחר. הנסכין מפגֵלון. והזבח איננו מפגֵל

ח פגֵל בקמץ ולא בלבונה. בלבונה ולא בקמץ. דברי מאיר אומר פגול וחיבין עליו ברת. וחכמים אומרים אין בו ברת עד שיפגֵל את כל המתיר. מודים חכמים לרבי מאיר במנחת חוטא ובמנחת קנאות. שאם פגֵל בקמץ. שהוא פגול וחיבין עליו ברת. שהקמץ הוא המתיר. שחתך אחד מן הכבשיהם לאוכל שתית חלהות למחר. הקтир אחד מן הבזיכין לאוכל שני סדרים למחר. דברי מאיר אומר פגול וחיבין עליו ברת. וחכמים אומרים אין בו ברת עד שיפגֵל את כל המתיר. שחתך אחד מן הכבשיהם לאוכל ממנה למחר. הוא פגול וחברו בשר. לאוכל מחברו למחר.
שניהם בשירים:

פרק ג

הַקּוֹמֵץ אֶת הַמְנַחָה. לְאָכְלָל דָבָר שָׁאיִן דָרְכָו לְאָכְלָל.
לַהֲקְטִיר דָבָר שָׁאיִן דָרְכָו לַהֲקְטִיר. בְשִׂרִי. רַבִי
אַלְיָזָר פּוֹסֵל. לְאָכְלָל דָבָר שְׁדַרְכָו לְאָכְלָל. לַהֲקְטִיר
דָבָר שְׁדַרְכָו לַהֲקְטִיר. פְּחוֹת מִפְזִית בְשִׂרִי. לְאָכְלָל בְּחָצִ
וּית וַلַּהֲקְטִיר בְּחָצִי זִית בְשִׂרִי. שָׁאיִן אַכְילָה וַלַּהֲקְטִיר
מִצְטְרָפִין:

ב' לֹא יִצְקָא. לֹא בָלֵל. לֹא פָתַת. לֹא מַלְחָח. לֹא הַנִּיף. לֹא
הַגִּישׁ. או שְׁפַתְּתָן פְּתוֹת מִרְבּוֹת וְלֹא מִשְׁחָן. כְּשָׂרוֹת.
נַתְּעַרְבָ קְמַץָה. בְּקְמַץ חַבְרָתָה. בְּמַנְחָת פְּהַנִּים. בְּמַנְחָת
בְּהַנוּ מַשִּׁיחָה. בְּמַנְחָת נְסִכִּין. בְשִׂרְהָה. רַבִי יְהוֹדָה אָמֵר
בְּמַנְחָת בְּהַנוּ מַשִּׁיחָה. וּבְמַנְחָת נְסִכִּין פְּסוֹלָה. שַׁׁזְׁוּ בְּלִילְתָה
עַבְהָה. וַׁזְׁוּ בְּלִילְתָה רְבָה. וְהַן בּוֹלְעָות זוֹ מַזּוֹ:

ג' שְׁתִי מַנְחָות שֶׁלֹא נִקְמַצְוּ. וּנַתְּעַרְבָו זוֹ בָזָו. אֲמִיכָל
לְקִמְצָז מִזּוּ בְפִנִי עַצְמָה. וּמִזּוּ בְפִנִי עַצְמָה. בְשִׂרוֹת. וְאַם
לֹא פְסֻולֹת. הַקּוֹמֵץ שְׁנַתְּעַרְבָ בְּמַנְחָה שֶׁלֹא נִקְמַצְוָה.
לֹא יִקְטִיר. וְאַם הַקְטִיר. זוֹ שְׁנַקְמַצָה עַלְתָה לְבָעָלִים.
זוֹ שֶׁלֹא נִקְמַצָה לֹא עַלְתָה לְבָעָלִים. נַתְּעַרְבָ קְמַץ
בְשִׂירָה. או בְשִׂירָה שֶׁל חַבְרָתָה. לֹא יִקְטִיר. וְאַם הַקְטִיר
עַלְתָה לְבָעָלִים. נִטְמָא הַקּוֹמֵץ וַהֲקָרִיבָו. הַצִּיז מַרְאָה. יִצְא
וַהֲקָרִיבָו אֵין הַצִּיז מַרְאָה. שַׁהַצִּיז מַרְאָה עַל הַטְמָא. וְאַינוּ
מַרְאָה עַל הַיוֹצָא:

ד נטמאו שִׁירִיהַ נְשָׁרְפוּ שִׁירִיהַ נְאָבְדוּ שִׁירִיהַ בְּמִדְתַּ רַבִּי
אַלְיָזֶר בְּשִׁרְהָ וּבְמִדְתַּ רַבִּי יְהוֹשָׁעַ פְּסָולָהַ שְׁלָא בְּכָלִי
שִׁרְהָ פְּסָולָהַ רַבִּי שְׁמַעוֹן מַכְשִׁירָ הַקְּטִיר קְמַצָּה פְּעֻמִּים
בְּשִׁרְהָ:

ה הַקְּמַצָּן מִיעוֹטוֹ מַעֲכֵב אֶת רַבּוֹ הַעֲשָׂרוֹן מִיעוֹטוֹ מַעֲכֵב
אֶת רַבּוֹ הַיּוֹן מִיעוֹטוֹ מַעֲכֵב אֶת רַבּוֹ הַשְּׁמָנוֹן מִיעוֹטוֹ
מַעֲכֵב אֶת רַבּוֹ הַסְּלָתָה וְהַשְּׁמָנוֹן מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה הַלְּמַצָּן
וְהַלְּבּוֹנָה מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה:

ו שְׁנֵי שָׁעֵרִי יוֹם הַכְּפּוֹרִים מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁנֵי
כְּבָשִׁי עַצְרָת מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁתִּי חָלוֹת מַעֲכֵבּוֹת
זֶה אֶת זֶה שְׁנֵי סְדָרִים מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁנֵי בְּזִיכְיָן
מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה הַסְּדָרִים וְהַבְּזִיכְיָן מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה
שְׁנֵי מִינִים שְׁבָצְעִירָ שְׁלָשָׁה שְׁבָפְרָהָ אַרְבָּעָה שְׁבָתּוֹדָהָ
אַרְבָּעָה שְׁבָלוֹלָבָ אַרְבָּעָה שְׁבָמְצָרָעָ מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה
שְׁבַע הַזְּיוֹת שְׁבָפְרָה מַעֲכֵבּוֹת זֶה אֶת זֶה שְׁבַע הַזְּיוֹת שֶׁל
בֵּין הַבְּדִים וְשֶׁעָל הַפְּרָכָת וְשֶׁעָל מִזְבֵּחַ הַזָּהָבָ מַעֲכֵבּוֹת זֶה
אֶת זֶה:

ז שְׁבָעָה קְנִי מִנּוֹרָה מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁבָעָה גִּרְזָתִיהַ
מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁתִּי פְּרָשִׁיוֹת שְׁבָמְזוֹזָה מַעֲכֵבּוֹת
זֶה אֶת זֶה וְאַפְּיָלוֹ כְּתָבָ אַחֲד מַעֲכֵבֵן אַרְבָּע פְּרָשִׁיוֹת
שְׁבַתְּפִילִין מַעֲכֵבּוֹת זֶה אֶת זֶה וְאַפְּיָלוֹ כְּתָבָ אַחֲד מַעֲכֵבֵן.

אַרְבָּע צִיצִית מִעֲבָזֹת זו אֶת זֹה שָׁאַרְבָּעָתָן מֵצָוָה אַחַת.
רַבִּי יַשְׁמַעְאֵל אָזֶם אַרְבָּעָתָן אַרְבָּע מֵצָוֹת:

פרק ד

הַתְּכִלָּת אִינָה מִעֲבָת אֶת הַלְּבָן וְהַלְּבָן אִינָה מִעֲבָב
אֶת הַתְּכִלָּת תְּפִלָּה נִשְׁלָה יְד אִינָה מִעֲבָת שֶׁל
רָאש וְשֶׁל רָאש אִינָה מִעֲבָת שֶׁל יְד הַסְּלָת וְהַשְּׁמָן אִינָה
מִעֲבָז אֶת הַיּוֹן וְלֹא הַיּוֹן מִעֲבָן הַמִּתְנוֹת שֶׁעַל הַמִּזְבֵּחַ
הַחִיצוֹן אִינָה מִעֲבָז אֶת זֹה:

ב הַפְּרִים וְהַאֱלִים וְהַכְּבָשִׂים אִינָה מִעֲבָז אֶת זֹה רַבִּי
שְׁמֻעוֹן אָזֶם הַיּוֹ לְהַם פְּרִים מְרַבִּים וְלֹא הַיּוֹ נְסָכִים
יַבְיאוּ פָר אֶחָד וְנְסָכִיו וְלֹא יִקְרְבוּ בְּלֹא נְסָכִין:

ג הַפְּרִים וְהַאֱלִים וְהַכְּבָשִׂים וְהַשְּׁעִיר אִינָה מִעֲבָז אֶת
הַלְּחָם וְלֹא הַלְּחָם מִעֲבָן הַלְּחָם מִעֲבָב אֶת הַכְּבָשִׂים
וְהַכְּבָשִׂים אִינָה מִעֲבָז אֶת הַלְּחָם דְבָרִי רַבִּי עֲקִיבָא
אָמַר רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן נָנָס לֹא בַי אֶלְאָ הַכְּבָשִׂים מִעֲבָז
(אֶת) הַלְּחָם וְהַלְּחָם אִינָה מִעֲבָב אֶת הַכְּבָשִׂים שְׁבַנו
מֵצִינו כְשַׁהֲיוֹ יִשְׂרָאֵל בְמִדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה קִרְבָּו
כְבָשִׂים בְלֹא לְחָם אֶף (כֹּאן) יִקְרְבוּ כְבָשִׂים בְלֹא לְחָם
אָמַר רַבִּי שְׁמֻעוֹן הַלְּכָה בְדָבָר בְּנָנָס אֶבֶל אֵין הַטּוּם
בְדָבָריו שֶׁבֶל הָאָמֹר בְחוֹמֶש הַפְּקוּדִים קִרְבָ בְמִדְבָּר
וְכָל הָאָמֹר בְתוֹרַת הַהְבִּים לֹא קִרְבָ בְמִדְבָּר בְשַׁבָּאו
לְאָרֶץ קִרְבָו אֶלְוּ וְאֶלְוּ וּמִפְנֵי מָה אָנָי אָזֶם יִקְרְבוּ כְבָשִׂים

**בָּلَا לְחַם . שַׁהֲכֹבְשִׁים מִתִּרְיוֹן אֶת עַצְמָנוּ בָּלָא לְחַם . לְחַם
בָּלָא כְּבָשִׁים אֵין לִי מַי יִתְּרֻנוּ :**

ג' התמידין איינו משבין את המוספים ולא המוספים
משובין את התמידים. ולא המוסיפים משובין זה את
זה. לא הקריבו כבש בז'קר יקריבו בין הערבים. אמר
רבי שמואל אימתי בזמנך שהיו אנוסין או שוגגין. אבל
אם היו מזידים ולא הקריבו כבש בז'קר לא יקריבו בין
הערבים. לא הקטירו קטרת בז'קר יקטירו בין הערבים.
אמר רבי שמואל ובלה היה קרבה בין הערבים. שאין
מחניכין את מזבח הזבוב אלא בקטרת הספמים (של בין
הערבים). ולא מזבח העולה אלא בתמיד של שחר. ולא
את השלחן אלא בלחם הפנים בשבת ולא את המנורה
אֶלָּא בְּשִׁבְעָה נְרוֹתִיה בֵּין הַעֲרָבִים :

ה' חביתי בהן גדוול לא היו באות חיצים. אלא מביא עשרון
שלם וחוצהו. ומרקיב מחזאה בז'קר ומחזאה בין הערבים.
ובهن שהקריב מחזאה בשחרית ומת. ומנו בהן אחר
תחתיו. לא יביא חצי עשרון מביתו. ולא חצי עשרון
של ראשון. אלא מביא עשרון שלם וחוצהו. ומרקיב
מצאה ומחזאה אבד. נמצאו שני חיצים קרבין. ושני חיצים
אובדין. לא מנו בהן אחר. משל מי היה קרבה. רבי
שמעון אומר משל צבור. רבי יהודה אומר משל יורשים.
וְשָׁלֵמָה הִיְתָה קָרְבָּה :

יום יט

פרק ה

כָל המנחות באות מצה. חוץ מחייב שבתודה ושתי הלחם. שהן באות חמץ. רבינו מאיר אומר שאור בזדה להן מתוכן ומחייבן. רבינו יהודה אומר אף היא אינה מן המברחר. אלא מביא את השאור. וננותן לתוך המדה. וממלא את המדה. אמרו לו אף היא היתה חסירה או יתירה:

ב כל המנחות נלושות בפושרים. ומשمرין שלא יחמיזו. ואם החמיזו שייריה. עובר בלא תעשה. שנאמר כל המנחה אשר תקריבו לוי לא תעשה חמץ. ותיכבים על לישטה ועל עירכטה ועל אפיקתה:

ג יש טענות שמן ולבונה. שמן ולא לבונה ולא שמן. לא שמן ולא לבונה. ואלו טענות שמן ולבונה. מנחת הסלת והמחבת והפרחשת והחלות והרקיין. מנחת כהנים ומנחה פהן משיח. ומנחה גוים. ומנחה גשים. ומנחה העמר. מנחת נסכין טעונה שמן ואיינה טעונה לבונה. לחם הפנים טוען לבונה ואין טוען שמן. שתי הלחם. ומנחה חוטא. ומנחה קנאות. לא שמן ולא לבונה:

ד וְחַיֵּב עַל הַשְׁמָן בְּפִנֵּי עַצְמוֹ וְעַל הַלְּבָזָנָה בְּפִנֵּי עַצְמָה נָתָן עַלְיהָ שֶׁמֶן פְּסָלָה לְבָזָנָה יַלְקְטָנָה נָתָן שֶׁמֶן עַל שִׁירִיה אֲינֵנוּ עֹזֶב בֶּל־א תְּשֵׁהָ נָתָן בֶּלֶי עַל גַּבֵּי בֶּלֶי לֹא פְסָלָה:

ה יִשׁ טֻעַנוֹת הַגְּשָׁה וְאַيִן טֻעַנוֹת תְּנוּפָה תְּנוּפָה וְלֹא הַגְּשָׁה הַגְּשָׁה וְתְנוּפָה לֹא תְנוּפָה וְלֹא הַגְּשָׁה אַלְוֹ טֻעַנוֹת הַגְּשָׁה וְאַיִן טֻעַנוֹת תְּנוּפָה (מנחת) הַסְלָת וְהַמְּחַבֵּת וְהַמְּרַחְשָׁת וְהַחֲלוֹת וְהַרְקִיקִין מִנְחָת בְּהַנִּים מִנְחָת בְּהַן מְשִׁיחָה מִנְחָת גּוֹים מִנְחָת נְשִׁים מִנְחָת חֹטָא רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹזֵר מִנְחָת בְּהַנִּים וּמִנְחָת בְּהַן מְשִׁיחָה אַיִן בְּהַן הַגְּשָׁה מִפְנֵי שָׁאוֹן (בְּהַן) קִמְצָה וּכְלָל שָׁאוֹן (בְּהַן) קִמְצָה אַיִן בְּהַן הַגְּשָׁה:

ו אַלְוֹ טֻעַנוֹת תְּנוּפָה וְאַיִן טֻעַנוֹת הַגְּשָׁה לֹוג שֶׁמֶן של מַצְרוּע וְאַשְׁמוֹ וְהַבְּפּוּרִים קְדָבְרִי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בָּן יַעֲקֹב וְאַמּוּרִי שְׁלָמִי יְחִידָה וְחִזָּה וְשַׂוֹּק שְׁלָהָן אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נְשִׁים בִּירוּשָׁלָם אָכְלָל לֹא בְּאֶחָרִים וּשְׁתִי הַלִּחָם וּשְׁנִי כְּבָשִׁי עַצְרָת בִּצְדָּה הוּא עֹזֶה נָתָן שְׁתִי הַלִּחָם עַל גַּבֵּי שְׁנִי כְּבָשִׁים וּמִנִּיחָה שְׁתִי יְדֵיו מַלְמְטָן מַזְלִיך וּמַבְיאָה מַעַלָּה וּמַזְרִיך שְׁנָאָמָר אֲשֶׁר הַוֹּנֶף וְאֲשֶׁר הַוּרֶם תְּנוּפָה הִיְתָה בְּמִזְרָח וְהַגְּשָׁה בְּמַעַרְבָּה וְתְנוּפּוֹת קֹזְדוּמּוֹת לְהַגְּשָׁות מִנְחָת הַעֲמָר וּמִנְחָת קְנָאֹות טֻעַנוֹת תְּנוּפָה וְהַגְּשָׁה לְחָם הַפְּנִים וּמִנְחָת נְסָכִים לֹא תְּנוּפָה וְלֹא הַגְּשָׁה:

רבי שמעון אומר שלשה מינים טעונים שלוש מצות. שתים בכלל אחד ואחד והשלישית אין בהן. ואלו הן זבחין שלמי יחיד. זבחין שלמי צבור. ואשם מצורע. זבחין שלמי יחיד. טעונים סמיכה חיים. ותנופה שחוטים. ואין בכאן תנופה חיים. זבחין שלמי צבור טעונים תנופה חיים. וshawotim. ואין בהן סמיכה. ואשם מצורע טעון סמיכה. ותנופה חי. ואין בו תנופה שחוטים:

ה האומר הרי עלי במחבת לא יביא במרקחת. במרקחת לא יביא במחבת. ומה בין מחבת למרקחת. אלא שהמרקחת יש לה כיסוי. והמחבת אין לה כיסוי. דברי רבי יוסי הגלילי. רבי חנניה בן גמליאל אומר מרכחת עמויקה. ומעשיה רוחשים. ומחבת עצפה. ומעשיה קשיים:

ו האומר הרי עלי בתנור. לא יביא מאפה בפח. ומאפה בעפפים. ומאפה יורות הערבבים. רבי יהודה אומר אם רצאה יביא מאפה בפח. הרי עלי מנהת מאפה. לא יביא מחצה חלזות ומחצה רקיקין. רבי שמעון מתיר מפיו שהוא קרבן אחד:

פרק ו'

אלו מנהות נקמוץות ושיריהן לכהנים. מנהת שלת. והמחבתה. והמרחשת. והחלות. והרקיין. מנהת גוים. מנהת נשים. מנהת העمر. מנהת חוטא ומנהת קנאות. רבי שמואן אומר מנהת חוטא של הכהנים נקמאת. והקמן קרב לעצמו. והשרים קרבין לעצמן:

ב' מנהת הכהנים. ומנהת בהן מישיח. ומנהת נסכים למזבח. ואין בהם לכהנים. בזה יפה בח המזבח מכל הכהנים. שני הלחם וללחם הפנים לכהנים. ואין בהם למזבח. ובזה יפה בח הכהנים מכל המזבח:

ג' כל המנהות הנעשות בכללי טענות שלוש מתנות שמן. יצקה ובלילה. ומן שמן בכללי קודם לעשיתן. והחלות (בזולן) דברי רבי וחכמים אומרים (שלת) החלות טענות בלילה. הרקיין מישיחה. כיצד מושחין כמין כי. ושאר השמן נאכל לכהנים:

ד' כל המנהות הנעשות בכללי טענות פתיתה. מנהת ישראל כופל אחת לשנים. ושנים לארכעה וմבדיל. מנהת הכהנים כופל אחת לשנים. ושנים לארכעה ואין מבדיל. מנהת בהן מישיח לא היה מכפלה. רבי שמואן אומר מנהת הכהנים. ומנהת בהן מישיח. אין בהן פתיתה. מפני שאין בהן קמיצה. וכל שאין בהן קמיצה. אין בהן פתיתה. ובן (פתיתנן) בזיתים:

ה כל המנחות טענות שלוש מאות שיפה. וחמש מאות ב夷יטה. והSHIPה והב夷יטה בחטים. רבי יוסי אומר (אף) בבצק. כל המנחות באות עשר עשר. חוץ מליחם הפנים. וחביתיכ יהן גדול. שהם באות שתים עשרה. דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר בלו' באות שתים עשרה. חוץ מחלוות תודה והנזרות שהן באות עשר עשר:

ו העמר היה בא עשרון משלש סאין. שתין הלחים שני עשרונים משלש סאין. ליחם הפנים עשרים וארבעה עשרונים. מעשרים וארבעה סאין:

ז העמר היה מנפה בשלש עשרה נפה. ושתין הלחים בשתיים עשרה. וליחם הפנים באחת עשרה. רבי שמעון אומר לא היה לה קצבה. אלא סלת מנפה כל צרכה היה מביא. שנאמר ולקחת סלת ואפית אותה. עד שתהא מנפה כל צרכה:

פרק ז

התזודה הייתה באה חמיש סאן ירושלמיות. שנין שיש מדבריות. שתי איפות. האיפה שלש סאן. עשרים עשרון עשרה לחמצ. (עשרה למאה) עשרה לחמצ עשרון לחלה. ועשרה למאה. ובמאה שלשה מינן. חלות ורקיין. ורובכה. נמצאו שלשה עשרונות ושליש לכל מין. שלוש חלות לעשרון. במדה ירושלמית היו שלשים קב. חמישה עשר לחמצ וחמשה עשר למאה. חמישה עשר לחמצ. קב וחצי לחלה. וחמשה עשר למאה. והמאה שלשה מינן. חלות ורקיין. ורובכה. נמצאו חמישת קבין לכל מין. שתי חלות לקב:

ב המלואים היו באים במאה שבטזודה. חלות. ורקיין. ורובכה. הצעירות הייתה באה שתי ידיות במאה שבטזודה. חלות ורקיין. אין בה רובכה. (נמצאו) עשרה קבים ירושלמיות. שנין ששה עשרונות ועדין. ומבלו היה נוטל אחד מעשרה תרומה. שנאמר והקריב ממנה אחד מכל קרבן תרומה ליי. אחד שלא יטול פרוס. מכל קרבן שייהיו כל הקרבות שווין. ושלא יטול מקרבן לחבירו. לפהן הזורק את דם השלמים לו יהיה. והשאר נאכל לבעלים:

ג השוחט את התזודה בפנים ולחמה חוץ לחומה. לא קידש הלחים. שחטה עד שלא קרמו בתנור. ואפלו קרמו כלון. חוץ מאחד מהן. לא קידש הלחים. שחטה חוץ לזרנה

וחוץ למקומה. קידש הלחם. שחתה ונמצאת טריפה לא קידש הלחם. שחתה ונמצאת בעלת מום. רבי אליעזר אומר קידש. וחכמים אומרים לא קידש. שחתה שלא לשמה. וכן איל המלואים. וכן שני בבשי עצרת. ששחתן שלא לשמן. לא קידש הלחם:

ד נסכין שקדשו בבלוי. ונמצא הzechח פסול. אם יש שם זבח אחר יקרבו עמו. ואם לאו יפסלו בלינה. ולד תודה ותמורה. והפריש תודתו ונאבדה. והפריש אחראית תחטפה. אין טענים לחם שנאמר והקריב על זבח התודה. התודה טעונה לחם. ולא ולדה. ולא חליפתה. ולא תמורה. טעונה לחם:

ה האומר הרי עלי תודה. יביא היא ולחמה מן החולין. תודה מן החולין ולחמה מן המעשר. יביא לחמה מן החולין. תודה מן המעשר. ולחמה מן החולין. יביא. התודה היא ולחמה מן המעשר. יביא. ולא יביא מהטי מעשר שני. אלא ממאות מעשר שני:

ו ומניין לאומר הרי עלי תודה לא יביא אלא מן החולין. שנאמר זבחת פסח לי אלהיך צאן ובקר. וזה לא אין פסח בא אלא מן הקבשים ומון העזים. אם בן למה נאמר צאן ובקר. אלא להקיש כל הבא מן הצאן ומון הקבר. לפסח. מה הפסח שהוא בא בחובה. אינו בא אלא מן החולין. אף כל דבר שהוא בא בחובה. לא יבא אלא מן החולין.

(לפיכך) האומר הרי עלי תזה הרי עלי שלמים. הויאל
והם באים חובה לא יבאו אלא מן החולין. והנסכים בכל
מקום לא יבאו אלא מן החולין:

פרק ח

כל קרבנות הצבור והיחיד. באים מן הארץ ומחוצה
לארץ. מן החדש ומן היישן. חוץ מן העمر ושתי
המלחמות שאינן באים אלא מן החדש ומן הארץ. וכן אין
בازן אלא מן המבחר. ואיזהו מבחר. מבמס. ומהונחה.
אלפא לסלת. שנייה להם חפרים בבקעה. כל הארץ
היו בשירות. אלא מכאן היו מבאים:

ב אין מביאין לא מבית הזבלים. ולא מבית השלחים. ולא
מבית האילן. ואם הביא בשר. כיצד הוא עוזה. נרה שנייה
ראשונה. ובשנייה זרעה קדם לפסח שבעים יום. והיא
עוזה שלת מרבה. כיצד הוא בודק. הגזבר מבניט את ידו
لتזה. עליה בה אבק פסול. עד שניניפה. ואם התלויה
פסולה:

ג תקופה אלפא לשמן. אבא שאול אומר שנייה לה
רגב בעבר הירדן. כל הארץ היו בשירות. אלא מכאן
היו מבאים. אין מביאין לא מבית הזבלים. ולא מבית
השלחים. ולא ממה שנזרע בינייהם. ואם הביא בשר.
אין מביאין אנפיקנו. ואם הביא פסול. אין מביאין

מן הגרגירים שנסרו במים. ולא מן הכבושים. ולא מן השלוקין. ואם הביא פסול:

ד שלשה זיתים ובהן שלשה שלשה שלשים שלמים. היהת הראשון מגרגרו בראש היהת וכותש ונוטן לתוך הסל. רבי יהודה אומר סביבות הסל. זה ראשון. טען בקורסה. רבי יהודה אומר באבנים. זה שני. חזר וטחן וטען זה שלישי. הראשון למונרה. והשאר למנחות. היהת השני מגרגרו בראש הגג. וכותש ונוטן לתוך הסל. רבי יהודה אומר סביבות הסל. זה ראשון. טען בקורסה. רבי יהודה אומר באבנים. זה שני. חזר וטחן וטען זה שלישי. הראשון למונרה. והשאר למנחות. היהת השלישי עוטנו בתוך הבית. עד שילקה. ומעלהו ומגנו בראש הגג. וכותש ונוטן לתוך הסל. רבי יהודה אומר סביבות הסל. זה ראשון. טען בקורסה. רבי יהודה אומר באבנים. זה שני. חזר וטחן וטען זה שלישי. הראשון למונרה והשאר למנחות:

ה הראשון שבראשון אין למללה ממנה. השני שבראשון והראשון שבשני שווין. השלישי שבראשון והשני שבשני. והראשון שבשלישי שווין. השלישי שבשני שבשני והשני שבשלישי שווין. השלישי שבשלישי. אין למטה ממנה. אף המנחות היו בדיון שיטענו שמן זית זה. מה אם המונרה שאינה לאכילה. טענה שמן זית זה. המנחות

שָׁהוּ לְאֲכִילָה· אֵינוֹ דַי שִׁיטָעָנוּ שֶׁמּוֹ זִית זָה· תַלְמוֹזׁ לֹזֶר
זָה בְּתִית לְמַאוֹר· וְלֹא זָה בְּתִית לְמַנְחֹת:

וּמְנֻזָּן הִי מְבִיאֵין אֶת הַיּוֹן· קְרוֹתִים וְהַטּוֹלִים אֶלְפָא לִיּוֹן.
שְׁנִיה לְהַן בֵּית רַמָּה וּבֵית לְבָן בְּהָרָה· וּכְפָר סְגָנָא בְּבָקָעָה·
בֶּל הָאָרֶצֶת הִזְהָרֶת· אֶלְאָ מִפְאָן הִזְהָרֶת מְבִיאִים· אֵין
מְבִיאֵין לֹא מְבִית הַזּוּבָלִים· וְלֹא מְבִית הַשְׁלָחִים· וְלֹא מִמְּה
שְׁגָרָע בְּינֵיהֶם· וְאֶם הַבִּיא כְּשִׁירָה· אֵין מְבִיאֵין אַלְיוֹסְטָן·
וְאֶם הַבִּיא כְּשִׁירָה· אֵין מְבִיאֵין יְשָׁן דְּבָרִי רַבִּי וְחַכְמִים
מְבָשִׂירִין· אֵין מְבִיאֵין לֹא מְתוֹק וְלֹא מְעַשֵּׂן וְלֹא מְבָשָׁלָה·
וְאֶם הַבִּיא פְּסוֹלָה· אֵין מְבִיאֵין מִן הַדְּלִיות· אֶלְאָ מִן
הַגְּלִילִיות· וְמִן הַכְּרָמִים הַעֲבָנִידִים:

לֹא הִזְכִּיר כּוֹנְסִים אֶתְזָה בְּחַצְבִּים גְּדוֹלִים אֶלְאָ בְּחַבִּיות
קְטוּנָה· וְאֵינוֹ מַמְלָא אֶת הַחַבִּיות עַד פִּיהֶם· כְּדִי שִׁיהָא
רִיחָוּ נֹזֶרֶת· אֵינוֹ מְבִיא לֹא מִפְּהָה מִפְנֵי הַקְּמָחִין· (וְלֹא)
מִשְׁוֹלֵה מִפְנֵי הַשְׁמָרִים· אֶלְאָ מְבִיא מִשְׁלִישָׁה וּמִאַמְצָעָה·
בִּיצְדָּה הוּא בּוֹדֶק· הַגּוֹבֵר יוֹשֵׁב וְהַקְּנָה בַּיּוֹדָה· זַרְקָה אֶת הַגִּיר
וְהַקִּישׁ בְּקָנָה· רַבִּי יוֹסֵי בֶּן רַבִּי יְהוֹדָה אָזֶר מִין שְׁעַלְוָה
בּוֹ קְמָחִין פְּסוֹלָה· שְׁנָאָמָר תְּמִימִים יְהִי לְכֶם וּמְנַחְתֶּם·
תְּמִימִים יְהִי לְכֶם וּגְסֶפֶיהֶם:

פרק ט

שְׁתִי מִדּוֹת שֶׁל יְבָשׂ הַיּוֹ בַמִּקְדָשׁ . עָשָׂרָן וְחָצֵי עָשָׂרָן .
 רבבי מאיר אומר עשרון עשרון וחצי עשרון עשרון מה היה משמש . שבו היה מזיד לכל המנחות לא היה מזיד . לא בשל שלשה לפר . ולא בשל שניים לאיל . אלא מזיד עשרונות חצי עשרון מה היה משמש . שבו היה מזיד חביתה בהן גדול . ממחאה בבלקן וממחאה בין הערבבים :

ב' שבע מידות של לח היה במקdash . חין וחצי ההין . ושלישית ההין . ורביעית ההין . לוג . וחצי לוג . ורביעית לוג . רבבי אלעזר בר צדוק אומר שננות היה בהין . עד באן לפר . עד באן לאיל . עד באן לבבש . רבבי שמואל אומר לא היה שם הין . וכי מה היה ההין משמש . אלא מדה יתרה של לוג וממחאה היהת שם . שבת היה מזיד למנחת בהן גדול . לוג וממחאה בבלקן . ולוג וממחאה בין הארץבים :

ג' רביעית מה הייתה משמשת . ربיעית מים למצויר . ربיעית שמון לנזר . חצי לוג מה היה משמש . חצי לוג מים לשוטה וחצי לוג שמון לתוכה . ובלוג היה מזיד לכל המנחות . אפילו מנחה של שישים עשרון . נזון לה שישים לוג . רבבי אליעזר בן יעקב אומר אפילו מנחה של שישים עשרון . אין לה אלא לוגה . שנאמר למנחה ולוג שמון .

ששה לפרט. ארבעה לאיל. שלשה לבבש. שלשה ומחרזה
למנורה. ומחזית לוג לכל נר:

ד מערבי נסبي אלים בנספי פרים. נספי כבשים בנספי
כבשים. של יחיד בשל צבור. של היום בשל אמש. אבל
אין מערבי נספי כבשים בנספי פרים ואילים. ואם בללו
אלו בפני עצמו ואלו בפני עצמו ונתקערו. בשירין. אם
עד שלא בל. פסל. הכבש הבא עם העמר. אף על פי
שמונחתו בפוליה. לא היו נספי כפולין:

ה כל המדות שהיו במקdash היו נגדות. חוץ משל בהן
גדול שהיה גודה לתוכה. מדות הלה בירושיהן קדש.
ומדות היישר בירושיהן חול. רבי עקיבא אומר מדות הלה
קדש. לפיכך בירושיהן קדש. מדות היישר חול. לפיכך
בירושיהן חול. רבי יוסי אומר לא משום זה אלא שהלה
געבר. והישר אין געבר:

ו כל קרבנות הצבור והיחיד. טעוני נסכים. חוץ מן הבכור
והמע Shir והפסח. והחטאת והאשם. אלא שחתאתו של
מצורע ואשםו. טעוני נסכים:

ז כל קרבנות הצבור. אין בהם סמיכה. חוץ מן הפר הבא
על כל המצות. ושער המשתלה. רבי שמואל אומר אף
שער עבודת אלילים. כל קרבנות היחיד טעוני סמיכה.
חוץ מן הבכור והמע Shir והפסח. והיורש סומך. וimbia
נסכים וממיר:

הַבְּלִ סָמְכֵין חֹזֶן מַחְרִישׁ שֹׁוֹטָה וְקַטָּן וְסָמָם אֲנוּכָּי.
וְהַעֲבֵד וְהַשְּׁלִיחַ וְהַאֲשָׁה וְסִמְכָה שְׂרִירִי מִצְוָה עַל הַרְאָשָׁה
בְּשִׁתְּיִ יָדִים וּבָמָקוֹם שְׁטוֹמְכֵין שׁוֹחְטִין וְתַכְּרֵף לְסִמְכָה
שְׁחִיטָה:

חַמְרָ בְּסִמְכָה מִבְּתָנוֹפָה וּבְתָנוֹפָה מִבְּסִמְכָה שֶׁאָחָד
מְנִיף לְכָל הַחֲבָרִים וְאַיִן אָחָד סָמֵךְ לְכָל הַחֲבָרִים וְחוֹמָר
בְּתָנוֹפָה שְׁהָתָנוֹפָה נָהָגָת בְּקָרְבָּנוֹת הַיִד וּבְקָרְבָּנוֹת
הַאֲבוֹר בְּחִים וּבְשְׁחוֹטִין בְּדָבָר שִׁיאַיְשׁ בּוֹ רֹוחַ חִים
וּבְדָבָר שָׁאיַיְשׁ בּוֹ רֹוחַ חִים מָה שָׁאיַיְשׁ בּוֹ בְּסִמְכָה:

פרק י

רַבִּי יִשְׁמָעָאֵל אָזֶר הָעָמֶר הִיה בָּא בְּשִׁבְתַּ מִשְׁלָשׁ סָאיַן
וּבְחֹלָ מִחְמָשׁ וּחֲכָמִים אָזֶרִים אָחָד בְּשִׁבְתַּ וְאָחָד
בְּחֹלָ מִשְׁלָשׁ הִיה בָּא רַבִּי חַנְנִיא סָגֵן הַפְּהָגִים אָזֶר
בְּשִׁבְתַּ הִיה נָקָצָר בַּיִיחָד וּמְגַל אָחָד וּבְקָפָה אָחָת
וּבְחֹלָ בְּשִׁלְשָׁה וּבְשִׁלְשָׁ קְפֹות וּבְשִׁלְשָׁ מְגַלּוֹת וּחֲכָמִים
אָזֶרִים אָחָד בְּשִׁבְתַּ וְאָחָד בְּחֹלָ בְּשִׁלְשָׁה וּבְשִׁלְשָׁ
קְפֹות וּבְשִׁלְשָׁ מְגַלּוֹת:

ב' מִצְוֹת הָעָמֶר לְבֹא מִן הַקָּרוֹב לֹא בְּכֶר הַקָּרוֹב
לִירוֹשָׁלַיִם מִבְּאַיִן אַזְתָּו מִכָּל מִקּוֹם מִעֲשָׂה שָׁבָא מִגְנּוֹת
צְרִיפִין וְשִׁתְּיִ הַלְּחָם מִבְּקַעַת עַיִן סָכָר:

ב' בַּיְצָד הִיא עֹשִׂים. שְׁלֹוחִי בֵּית דִין יַוְצָאֵן מַעֲרֵב יוֹם טוֹב. וְעוֹשֵׂין אֶתְזָה כְּרֻכּוֹת בַּמְחַבֵּר לְקַרְקָע בְּדִי שֵׁיהָא נֹזֵח לְקַצּוֹר. וְכָל הַעִירֹת הַסְּמוֹכוֹת לְשֵׁם מַתְבִּנּוֹת לְשֵׁם. בְּדִי שֵׁיהָא נִקְצָר בַּעֲסָק גָּדוֹל. בֵּין שְׁחַשְׁכָה אָזָר לָהֶם בָּא הַשְּׁמָשׁ. אָזָרִים הָן. בָּא הַשְּׁמָשׁ. אָזָרִים הָן. מַגֵּל זֹ. אָזָרִים הָן. קְפָה זֹ. אָזָרִים הָן. קְפָה זֹ. אָזָרִים הָן. בְּשִׁבְתָה אָזָר לָהֶם. שִׁבְתָה זֹ. אָזָרִים הָן. שִׁבְתָה זֹ. אָזָרִים הָן. אָקְצָר. וְהֵם אָזָרִים לוֹ קַצּוֹר. אָקְצָר. וְהֵם אָזָרִים לוֹ קַצּוֹר. שְׁלֹשָׁה פָעָמִים עַל בֶּל דָבָר וְדָבָר. וְהֵם אָזָרִים לוֹ הֵן הֵן. בֶּל פֶּךְ לִמְהָ מִפְנִי הַבִּתּוֹסִים. שֵׁהֵי אָזָרִים אֵין קַצְירַת הַעֲמָר בְּמוֹצָאי יוֹם טוֹב:

ג' קַצְרוֹהוּ וְנִתְנוֹהוּ בְּקִפּוֹת הַבִּיאוֹה לְעֹזָרָה. הֵי מִהְבָּהִין אֶתְזָה בָּאוֹר. בְּדִי לְקִים בָּו מִצּוֹת קְלִי. דָבְרִי רַבִּי מַאֲיר. וְתַכְמִים אָזָרִים בְּקִנִּים וּבְקִלְיָחוֹת חֹזְבִּים אֶתְזָה. בְּדִי שְׁלָא יַתְמַעַךְ. נִתְנוֹהוּ לְאָבוֹב. וְאָבוֹב הֵיה מַנְקָבָ. בְּדִי שֵׁיהָא הָאוֹר שׁוֹלֵט בְּכֶלֶוּ. שְׁטוֹחוֹהוּ בְּעֹזָרָה. וְהָרוֹחַ מִנְשַׁבֵּת בָּזָ. נִתְנוֹהוּ בְּרִיחִים שֶׁל גְּרוֹזּוֹת. וְהַזְּיאָאוּ מִמְּנָנוּ עַשְׁרוֹן. שֵׁהֵוֹא מַנְפָּה בְּשֶׁלֶשׁ עַשְׁרָה נִפְהָ. וְהַשְּׁאָר נִפְדָּה. וְנִאָכֵל לְכָל אָדָם וְחַיָּב בְּחַלָּה. וְפַטּוֹר מִן הַמְּעִשְׂרוֹת. רַבִּי עֲקִיבָא מִחְיֵב בְּחַלָּה וּבְמְעִשְׂרוֹת. בָּא לוֹ לְעַשְׁרוֹן. וְנִתְנוּ שְׁמָנוֹ וּלְבָזְנָתָזָ. יְצָק וּבָלָל. הַנִּינָּף וְהַגִּישָׁ. קְמַץ וְהַקְטִירָ. וְהַשְּׁאָר נִאָכֵל לְכֶבֶנִים:

ה' משקרב העمر. יוצאיו ומוציאו שוק ירושלים. שהו
מלא קמח וקלי. שלא ברצון חכמים. דברי רבי מאיר. רבי
יהודה אומר ברצון חכמים הוי עושים. משקרב העمر
התר חדש מיד. והרוחקים מתרים מחצאות היום ולהלן.
משחרב בית המקדש התקין רבנו זכאי שהיה יום
הנפ' כלו אסור. אמר רבי יהודה והואמן התורה הוא
אסור. שנאמר עד עצם היום הזה. מפני מה הרוחקים
מתרים מחצאות היום ולהלן. מפני שהן יודעין. שאין בית
דין מתעללים בו:

ו' העمر היה מטייר במדינה ושתי הלחים במקדש. אין
مبיאין מנהות ובכורים. ומנתה בהמה. קדם לעمر. ואם
הbia פסול. קדם לשתי הלחים לא יbia. ואם הביאبشر:

ז' החטים והשעורים והפסמים ושבלה שועל והשיפון
חיבין בחלה. ומוצרפין זה עם זה. ואסורי בחדש מלפני
הפסח. ומלקצור מלפני העمر. ואם השרישו קדם לעمر
העمر מתירן. ואם לאו אסורים עד שיבא העمر הבא:

ח' קוזרים בבית השלחים שבעמוקים. אבל לא גודשין.
אנשי ירחו קוזרים ברצון חכמים. וגודשין שלא ברצון
חכמים. ולא מיחו בידם חכמים. קוזר לשחת ומأكل
לבימה. אמר רבי יהודה אימתי בזמנן שהתחילה עד שלא
הbia שליש. רבי שמעון אומר אף יקצור (ויאכיל) אף
משהbiaה שליש:

ט קוץין מפני הגטיעות. מפני בית האבל. מפני (בטול) בית המדרש. לא יעשה אותן ביריות. אבל מיניהם עבטים. מצות העمر לבא מון הקמה. לא מצא יביא מן העמים. מצותו לבא מן החל. לא מצא יביא מן היבש. מצותו לקוצר בלילה. נקצר ביום כשר. ודוחה את השבת:

פרק יא

שתי הלחים גלושות אחת אחת. ונאפות אחת אחת.
לחם הפנים גלוש אחד אחד. ונאפה שנים שנים.
ובטפוס היה עוזה אותן. וכשהוא רדף נזתנן בטפוס. כדי
שלא יתקלקלו:

ב אחד שתי הלחים ואחד לחם הפנים לישתו ועריכתו
בחוץ. ואפייתן בפנים. ואין דוחות את השבת. רביה יהודה
אומר כל מעשיהם בפנים. רבבי שמעון אומר לעולם הו
rangle לומר. שתי הלחים ולחם הפנים. כשרות בערלה.
וכשרות בבית פאני:

ג חביתה להן גדוול. לישתו ואפייתן בפנים. ודוחות את
השבת. טחונן והרകון אין דוחות את השבת. כלל אמר
רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר לה לעשות מערב שבת.
איינה דוחה את השבת. ושאי אפשר לה לעשות מערב
שבת. דוחה את השבת:

ד בְּלַהֲמָנָחוֹת יִשְׁ בְּהֵן מְעֵשָׂה כֶּלֶי בַּפְנִים וְאַזְן בְּהֵן מְעֵשָׂה כֶּלֶי בְּחֵזֶן בְּיַצְדָּקָה שְׁתִי הַלְּחֵם אַרְכּוֹ שְׁבָעָה וְרַחֲבוֹ אַרְבָּעָה וְקַרְנוֹתֵינוֹ אַרְבָּעָ אַצְבָּעוֹת לְחֵם הַפְנִים אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׂה וְקַרְנוֹתֵינוֹ שְׁבָעָ אַצְבָּעוֹת רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר שֶׁלָּא תְּטֻעַה זֶה דַּיְזָה בֶּן זֹמָא אָמֵר וְנִתְתַּת עַל הַשְּׁלָחָן לְחֵם פְנִים לְפָנֵי תָמִיד שִׁיאִיה לֹא פְנִים:

ה הַשְּׁלָחָן אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׂה לְחֵם הַפְנִים אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׂה נָטוֹן אַרְכּוֹ בְּגַגְדָּה רַחֲבוֹ שֶׁל שְׁלָחָן וּכְזֹפֵל טְפֵחִים וּמְחַזָּה מִבְּאָן וּטְפֵחִים וּמְחַזָּה מִבְּאָן נִמְצָא אַרְכּוֹ מִמְלָא כֶּל רַחֲבוֹ שֶׁל שְׁלָחָן דְבָרִי רַבִּי יְהוּדָה רַבִּי מַאיָּר אָמֵר הַשְּׁלָחָן אַרְכּוֹ שְׁנִים עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ שְׁשָׁה לְחֵם הַפְנִים אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׂה נָטוֹן אַרְכּוֹ בְּגַגְדָּה רַחֲבוֹ שֶׁל שְׁלָחָן וּכְזֹפֵל טְפֵחִים מִבְּאָן וּטְפֵחִים מִבְּאָן וּטְפֵחִים רִיחָה בְּאַמְצָעָה כִּדְיַי שְׁתַּהְאָה הַרוּחָה מִנְשַׁבֵּת בְּינֵיהֶן אָבָא שָׁאוֹל אָמֵר שֶׁם הֵי נָטוֹנֵן שְׁנִי בְּזִיכְיִי לְבָזָנָה שֶׁל לְחֵם הַפְנִים אָמְרוּ לוּ וְהָלָא בְּבָר נְאָמָר וְנִתְתַּת עַל הַמְעָרָכָת לְבָזָנָה זְכָה אָמֵר לְהֵן וְהָלָא בְּבָר נְאָמָר וְעַלְיוֹ מַטָּה מִנְשָׁה:

ו אַרְבָּעָה סְנִיפִים שֶׁל זָהָב הֵי שֵׁם מִפְצָלִין מַרְאָשֵׁי הָן שְׁהָיוּ סְזָמִכִים בְּהֵן שְׁנִים לְסֶדֶר זָהָב וְשְׁנִים לְסֶדֶר זָהָב וְעַשְׂרִים וְשְׁמוֹנָה קְנִים בְּחָצֵי קְנָה חַלְול אַרְבָּעָה עַשְׂרָה לְסֶדֶר זָהָב וְאַרְבָּעָה עַשְׂרָה לְסֶדֶר זָהָב לֹא סְדוּר הַקְנִים וְלֹא גַּטְילָתָן דַּוחַה אֶת הַשְּׁבָת אֶלָּא גַּנְגָּס מְעָרָב שְׁבָת

וישומטן. ונחתנו לארכו של שלוחנו. בל הפלים שהיו
במקדש. ארכו של בית:

שני שלוחנות היו באולם מבנים על פתח הבית.
אחד של שיש. ואחד של זהב. על של שיש נחתנים לחם
הപנים בכניסתו. ועל של זהב ביציאתו. שמעלון בקדש
ולא מזרידין. ואחד של זהב מפבנים. שעלו לחם הפנים
תמיד. ארבעה בהנים נכנסין. שניים בידן שני סדרים.
ושנים בידם שני בזיכין. וארבעה מקדימים לפניהם. שניים
לטול שני סדרים. ושנים לטול שני בזיכים. המכניםים
עומדים בצדון ופניהם לדרום. המוציאים עומדים בצדום
ופניהם לצפון. אלו מושכין ואלו מניחין וטicho של זה
בנגד טicho של זה. שנאמר לפני תמיד. רבי יוסי אומר
אפילו אלו נוטלים ואלו מניחין. אף זו הייתה תמיד. יצאו
ונתנו על השלחן של זהב שהיה באולם. הקטירו הבזיכין
וначלו מחלקות לבהנים. חל יום הקפורים להיות
בשבת. החלות מחלקות לערב. חל להיות ערב שבת.
שער של יום הקפורים נאכל לערב. הבעלן אוכלין אותו
בשהוא חי. מפני שדעתן יפה:

סדר את הלחים בשבת. ואת הבזיכים לאחר שבת.
והקטיר את הבזיכים בשבת פסולה. ואין חיבין עליהם
משום פגול. נותר וטמא. סדר את הלחים ואת הבזיכין
שבת. והקטיר את הבזיכין לאחר שבת פסולה. ואין
חיבין עליהם משום פגול ונותר וטמא. סדר את הלחים

וְאֵת הַבּוֹזִיכִין לְאַחֲר שְׁבָת וְהַקְטוּר אֶת הַבּוֹזִיכִין בְּשְׁבָת
(פְּסֻולָה) כִּי צַד יַעֲשֶׂה יְגִיחַנָה לְשְׁבָת הַבָּאָה שְׁאָפַילו הִיא
עַל הַשְׁלִיחָן יָמִים רַבִים אֵין בְּכָך בְּלִוּם:

ט שְׁתַי הַלְּחָם נְאָכְלֹות אֵין פְּחוֹת מִשְׁנִים וְלֹא יִתְר עַל
שֶׁלְשָׁה כִּי צַד נְאָפּוֹת מִעַרְבָ יוֹם טוֹב וּנְאָכְלֹות בַּיּוֹם טוֹב
לִשְׁנִים חַל יוֹם טוֹב לְהִיוֹת אַחֲר הַשְׁבָת נְאָכְלֹות לְשֶׁלְשָׁה
לְחָם הַפְּנִים נְאָכֵל אֵין פְּחוֹת מִתְשֻׁעָה וְלֹא יִתְר עַל אַחֲד
עַשֶּׁר כִּי צַד נְאָפָה בְּעַרְבָ שְׁבָת נְאָכֵל בְּשְׁבָת לִתְשֻׁעָה
חַל יוֹם טוֹב לְהִיוֹת עַרְבָ שְׁבָת נְאָכֵל לְעַשְׂרָה שְׁנִי יָמִים
טוֹבִים שֶׁל רָאש הַשָּׁנָה נְאָכֵל לְאַחֲד עַשֶּׁר וְאַינוּ דּוֹחָה
לְאֵת הַשְׁבָת וְלֹא אֵת יוֹם טוֹב רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גִּמְלִיאֵל
אָמַר מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן הַסְגָן דּוֹחָה אֵת יוֹם טוֹב
וְאַינוּ דּוֹחָה אֵת יוֹם צָום:

פרק יב

הַמִּנְחֹות וְהַגְּסָכִים שְׁגַטְמָאו עַד שֶׁלָא קִדְשׁו בְּכָלִי יִש
לָהֶם פְּדִיּוֹן מִשְׁקָדָשׁו בְּכָלִי אֵין לָהֶם פְּדִיּוֹן
הַעֲזֹפוֹת וְהַעֲצִים וְהַלְבּוֹזָנָה וּכְלֵי שִׁירָת אֵין לָהֶם פְּדִיּוֹן
שֶׁלָא נְאָמֵר אֶלָא בְּבַהֲמָה:

ב הָאָמַר הָרִי עַל בְּמִחְבָת וְהַבִּיא בְּמִרְחָשָׁת בְּמִרְחָשָׁת
וְהַבִּיא בְּמִחְבָת מַה שְׁהִבֵּיא הַבִּיא וַיְדִי חֹזֶת לֹא יִצְא
זו לְהַבִּיא בְּמִחְבָת וְהַבִּיא בְּמִרְחָשָׁת בְּמִרְחָשָׁת וְהַבִּיא
בְּמִחְבָת הָרִי זו פְּסֻולָה הָרִי עַל שְׁנִי עַשְׂרוֹנִים לְהַבִּיא

בכלי אחד. והביא בשני כלים. בשני כלים. והביא בכלי אחד. מה שהביא הביא. וידי חותמו לא יצא. אלו להביא בכלי אחד. והביא בשני כלים. בשני כלים. והביא בכלי אחד. הרי אלו פסולין. הרי עלי שני עשרונים. להביא בכלי אחד. והביא בשני כלים. אמרו לו בכלי אחד נדרת. הקריבן בכלי אחד בשרים. בשני כלים פסולין. הרי עלי שני עשרונים. להביא בשני כלים. והביא בכלי אחד. אמרו לו בשני כלים נדרת. הקריבן בשני כלים בשרים נתנו בכלי אחד. בשתי מנחות שנתערבו:

ג' הרי עלי מנחה מן השעורים. יביא מן החטים. כמה יביא סלת. שלא שמן ולבונה. יביא עמה שמן ולבונה. חצי עשרון. יביא עשרון שלם. עשרון ומחרשה יביא שניים. רביעי שמעון פוטר. שלא התנדב לכך המתנדבים:

ד' מתנדב אדם מנחה שששים עשרון. ו מביא בכלי אחד. אם אמר הרי עלי שישים ואחד. מביא שישים בכלי אחד. ואחד בכלי אחד. שפנן צבור מביא ביום טוב הראושון של חג שחול להיות בשבת. שישים ואחד. דיו ליחיד שיהא פחותה מן הצבור אחד. אמר רביעי שמעון והלא אלו לפרים. ואלו לבבשים. ואינם נבללים זה עם זה. אלא עד שישים יחולמים להבליל. אמרו לו שישים נבללים. שישים ואחד אין נבללים. אמר להם כל מדות חכמים בן. בארכאים סאה הוא טזבֵל. בארכאים סאה חסר קרטזוב. איןו יכול לטבול

בָּהוּ. אֵין מַתְנִדְבִּים לֹז שְׁנִים וְחִמְשָׁה. אֲבָל מַתְנִדְבִּים ·
שֶׁלּוּשָׁה אַרְבָּעָה וְשֶׁשָּׁה וּמִשְׁשָׁה וְלִמְעָלָה:

" מַתְנִדְבִּים יֵין וְאֵין מַתְנִדְבִּים שְׁמַן. דָּבְרֵי רַبִּי עַקְיבָּא ·
רַבִּי טְרָפּוֹן אֹסֵר מַתְנִדְבִּים שְׁמַן. אָמַר רַבִּי טְרָפּוֹן (מה)
מִצְינָנוּ בֵּין · שֶׁבָּא חֹבֶה וּבָא נְדָבָה · אֶنְכָּה הַשְּׁמַן בָּא חֹבֶה
יָבָא נְדָבָה · אָמַר (לו) רַבִּי עַקְיבָּא לֹא · אָמַר תְּרַבּוֹת בֵּין שְׁבָנוּ
הָוָא קָרְבָּה חֹבְתוֹ בְּפָנֵי עַצְמוֹ · תָּאָמַר בְּשְׁמַן שְׁאַנוּ קָרְבָּב
חֹבְתוֹ בְּפָנֵי עַצְמוֹ · אֵין שְׁנִים מַתְנִדְבִּים עַשְׂרוֹן אַחַד · אֲבָל
מַתְנִדְבִּים עַזָּה וְשְׁלָמִים · וּבָעוֹף אָפִילוּ פְּרִידָה אַחַת:

פרק יג

הָרִי עַל עַשְׂרוֹן · יִבְיא אַחַד · עַשְׂרוֹנִים יִבְיא שְׁנִים ·
פְּרִשְׁתִּי וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי · יִבְיא שְׁשִׁים עַשְׂרוֹן ·
הָרִי עַל מִנְחָה · יִבְיא אַיּוֹ שְׁוִירָצָה · רַבִּי יְהוּדָה אֹסֵר יִבְיא
מִנְחָת הַסְּלָת · שְׁהָיָא מִזְוְחָת שְׁבָמְנִחות:

" מִנְחָה מִין הַמִּנְחָה יִבְיא אַחַד · מִנְחָות מִין הַמִּנְחָות
יִבְיא שְׁתִים · פְּרִשְׁתִּי וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי · יִבְיא חִמְשָׁתָן ·
פְּרִשְׁתִּי מִנְחָה שֶׁל עַשְׂרוֹנִים · וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי · יִבְיא
מִנְחָה שֶׁל שְׁשִׁים עַשְׂרוֹן · רַבִּי אֹסֵר יִבְיא מִנְחָות שֶׁל
עַשְׂרוֹנִים · מִאַחַד וְעַד שְׁשִׁים:

" הָרִי עַל עַצְים · לֹא יִפְחֹזֶת מִשְׁנִי גִּזְרֵין · לְבָזָנה לֹא יִפְחֹזֶת
מִקְמַץ · חִמְשָׁה קּוֹמְצִים הֵן · הָאֹסֵר הָרִי עַל לְבָזָנה · לֹא

יפחחות מלקמץ. המתנגדב מנהה. יביא עמהו קמץ לבונה. המעליה את הלקמץ בחוץ חיב. ושני בזיבין. טענים שני קומץים:

ד. חרי עלי זהב לא יפחחות מדינר זהב. בסוף לא יפחחות מדינר בסוף. נחתת לא יפחחות ממעה בסוף. פרשטי ואני יודע מה פרשטי. הוא מביא. עד שיאמר לא כך נחכונתי:

ה. חרי עלי יין לא יפחחות משלשה לוגין. שמן לא יפחחות מלוג. רבוי אומר שלשה לוגין. פרשטי ואני יודע מה פרשטי. יביא ביום המרבה:

ו. חרי עלי עולה יביא כבש. רבוי אלעזר בן עזריה אומר (או) תור או בן יונה. פרשטי מן הבקר. ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ועגל. מן הבהמה ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ועגל איל (ושער) גדי וטלה. פרשטי ואני יודע מה פרשטי. מוסיף עלייהם תור ובן יונה:

ו. חרי עלי תודה ושלמים. יביא כבש. פרשטי מן הבקר. ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ופרה עגל ועגללה. מן הבהמה ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ופרה. עגל ועגללה. איל ורחל. גדי וגדי. שער ושער. טלה וטלה:

ז. חרי עלי שור. יביא הוא ונסכו במנה. עגל. יביא הוא ונסכו בחמש. איל. יביא הוא ונסכו בשתיים. כבש יביא

זהו ונשכיו בסלע. שור במנה. יביא במנה חוץ מנשכיו.
עגל בחמש. יביא בחמש חוץ מנשכיו. איל בשתיים.
יביא בשתיים חוץ מנשכיו. כבש בסלע. יביא בסלע חוץ
מנשכיו. שור במנה. והביא שניים במנה לא יצא. אפיקו
זה במנה חסר דינר. וזה במנה חסר דינר. שחור והביא
לבן. לבן והביא שחור. גדול והביא קטן. לא יצא. קטן
והביא גדול יצא. רבי אומר לא יצא:

שׂור זה עולה ונשתאב. אם רצה יביא בדיםיו שניים. שני
שורים אלו עולה ונשתאבו. אם רצה יביא בדיםיהם אחד.
רבי אוסר. איל זה עולה ונשתאב. אם רצה יביא בדיםיו
כבש. כבש זה עולה ונשתאב. אם רצה יביא בדיםיו איל.
רבי אוסר. האומר אחד מכבשי הקדש. ואחד משורי
הקדש. והוא לו שניים. הגדול שבהן הקדש. שלשה. הבינו
שבהן הקדש. פרשתי ואני יודע מה פרשתי. או שאמר
אמר לי אבא ואני יודע מה. הגדול שבהן הקדש:

הרי עלי עולה. יקריבנה במקדש. ואם הקריבה בבית
חוניו לא יצא. שאקריבנה בבית חוניו יקריבנה במקדש.
ואם הקריבה בבית חוניו יצא. רבי שמעון אומר אין זו
עליה. הריני נזיר גלח במקדש. ואם גלח בבית חוניו לא
יצא. שאגלה בית חוניו. גלח במקדש. ואם גלח בבית
חוניו יצא. רבי שמעון אומר אין זה נזיר. הבהנים ששמשו
בבית חוניו. לא ישמשו במקדש בירושלים. ואין צריך
לומר לדבר אחר. שנאמר אך לא יעלו בהני הבמות אל

מזבח ייְ בֵּרִיאָשָׁלִים. כי אם אָכַלוּ מִצּוֹת בְּתוֹךְ אֲחִיכָם. הָרִי
הוּ כְּבָעָלִי מֻמְנִין. חֹלְקִין וְאֶזְבְּלִין. אָכֵל לֹא מַקְרִיבִין:
” נִאָמֵר בְּעוֹלָת הַבָּהֶמֶת אֲשֶׁר רִיחַ נִיחַח. (וּבְעוֹלָת הַעֲזֹר
אֲשֶׁר רִיחַ נִיחַח.) וּבְמִנְחָה אֲשֶׁר רִיחַ נִיחַח. לְלִימָד שֶׁאָחָד
הַמְּרֻבָּה וְאָחָד הַמְּמֻעִיט. וּבְלִבְדֵ שִׁיבְעִין אָדָם אֶת דָעַת
לְשָׁמִים: סְלִיק

מסכת חולין

פרק א

הכל שוחטין ושותפֶתן בשרה. חוץ מחרש שוטה וקטן שמא יקלקלו בשחיתתן. וכן שחתתו ואחרים רואין אותן. שחיתתן בשרה. שחיתה נכרי גבילה. ומטרמהה במשא. השוחט בלילה. וכן הסוגם שחתט. שחיתתו בשרה. השוחט בשבת וביום הבפורים אף על פי שמתחיב בנפשו. שחיתתו בשרה:

ב' השוחט במג'יד. בצור ובקנה שחיתתו בשרה. הכל שוחטין. ולעומם שוחטין. ובכל שוחטין. חוץ מג'יד קציר ומהגירה והשנים והاضר. מפני שהן חונקיין. השוחט במג'יד קציר בדרך הליכתה. בית שמא פסליון. ובית הליל מבשירין. ואם החליקו שנייה. הרי היא בסכין:

ג' השוחט מתוד הטבעת ושיר בה מלא החות על פניה בלה. שחיתתו בשרה. רבי יוסי בר יהודה אומר מלא החות על פניה הרבה:

ד' השוחט מן הארץ. שחיתתו בשרה. המולך מן הארץ. מליקתו פסולה. השוחט מן הארץ. שחיתתו פסולה. המולך מן הארץ מליקתו בשרה. השוחט מן הארץ. שחיתתו בשרה. המולך מן הארץ מליקתו פסולה. נשל העדר בשר למליקה. וכל הארץ בשר לשחיתה. נמצא

בְּשֶׁר בְּשִׁחִיטָה. פָּסוֹל בְּמַלִּיקָה. בְּשֶׁר בְּמַלִּיקָה. פָּסוֹל
בְּשִׁחִיטָה:

ג' בְּשֶׁר בְּתֹרֵין. פָּסוֹל בְּבָנִי יוֹנָה. בְּשֶׁר בְּבָנִי יוֹנָה. פָּסוֹל
בְּתֹרֵין. תְּחִלָת הַצִּיהוֹב בְּזָה וּבְזָה פָּסוֹל:

ד' בְּשֶׁר בְּפֶרֶה פָּסוֹל בְּעֵגֶלָה. בְּשֶׁר בְּעֵגֶלָה פָּסוֹל בְּפֶרֶה.
בְּשֶׁר בְּכֶהָנִים פָּסוֹל בְּלֹוִים. בְּשֶׁר בְּלֹוִים פָּסוֹל בְּכֶהָנִים.
טְהוֹר בְּכָלִי חֲרֵשׁ טְמָא בְּכָלִ הַכְּלִים. טְהוֹר בְּכָלִ הַכְּלִים
טְמָא בְּכָלִי חֲרֵשׁ. טְהוֹר בְּכָלִי עַז טְמָא בְּכָלִי מִתְּכֹות.
טְהוֹר בְּכָלִי מִתְּכֹות טְמָא בְּכָלִי עַז. הַחִיב בְּשִׁקְדִּים
הַמְּרִים פָּטוֹר בְּמַתּוֹקִים. הַחִיב בְּמַתּוֹקִים פָּטוֹר בְּמַרִּים:
ה' הַתְּמִד עַד שֶׁלֹּא הַחְמִיז. אַינּוֹ נָקֵח בְּכָסֶף מַעֲשֵׂר. וּפְזֵל
אֶת הַמְּקוֹה. מִשְׁחַחְמִיז נָקֵח בְּכָסֶף מַעֲשֵׂר. וּאַינּוֹ פְזֵל
אֶת הַמְּקוֹה. הַאֲחִים הַשְׁתָּפִים כְּשַׁתִּיבִים בְּקָלְבּוֹן. פָּטוֹרין
מַמְעָשֵׂר בְּהַמָּה. כְּשַׁתִּיבִין בְּמַעֲשֵׂר בְּהַמָּה. פָּטוֹרין מִן
הַקָּלְבּוֹן. בֶּל מִקּוֹם שִׁישׁ מַכְר אֵין קָנֵס. וּבֶל מִקּוֹם שִׁישׁ
קָנֵס אֵין מַכְר. בֶּל מִקּוֹם שִׁישׁ מִיאוֹן אֵין חֲלִיצָה. וּבֶל
מִקּוֹם שִׁישׁ חֲלִיצָה אֵין מִיאוֹן. בֶּל מִקּוֹם שִׁישׁ תְּקִיעָה אֵין
הַבְּדִילָה. וּבֶל מִקּוֹם שִׁישׁ הַבְּדִילָה. אֵין תְּקִיעָה. יּוֹם טֻוב
שְׁחַל לְהִיוֹת בְּעֶרֶב שְׁבַת. תּוֹקֵעַ זָהָב מִבְּדִילָן. בְּמוֹצָאי
שְׁבַת מִבְּדִילָן וְלֹא תּוֹקֵעַ. בְּיצַד מִבְּדִילָן. הַמִּבְּדִיל בֵּין
קָדֵשׁ לְקָדֵשׁ. רַבִּי דּוֹסָא אָזֶר בֵּין קָדֵשׁ חָמָר לְקָדֵשׁ
הַקָּל:

פרק ב

השוחט אחד בעוף ושתנים בבהמה. שחיטתו בשרה.
ורבו של אחד במווז. רבי יהודה אומר עד
שישחוט את העורידין חצי אחד בעוף ואחד וחצי
בבהמה. שחיטתו פסולת. רוב אחד בעוף ורוב שניים
בבהמה. שחיטתו בשרה:

ב השוחט שני ראשון לאחד שחיטתו בשרה. שניים
אווחזין בסכין ושותחוין. אפילו אחד למעלה ואחד למטה.
שחיטתו בשרה:

ג התיז את הרأس בבית אחת פסולת. היה שוחט והתייז
את הרأس בבית אחת. אם יש בסכין מלא צואר בשרה.
יהי שוחט והתייז שני ראשון בבית אחת. אם יש בסכין
מלא צואר אחד בשרה. בימה דברים אמורים בזמן
שהוליך ולא הביא או הביא ולא הוליך. אבל אם
הוליך והביא. אפילו כל שהוא. באיזמל בשרה.
גפליה סכין ושותחוין. אף על פי שישחטה בדרך פסולת.
שנאמר זבחת ואכלת מה שאת זבח אתה אכל.
גפליה סכין והגביהה. נפלו כליו והגביהם. השחיז את
הסכין ועף. ובא חבירו ושות. אם שהה כדי שחיטה
פסולת. רבי שמעון אומר אם שהה כדי בקור:

ד שחת את הוושט ופסק את הגרגרת. או שחת את
הגרגרת. ופסק את הוושט. או שחת את אחד מהן והמתין

לְהָעֵד שְׁמַתָּה. אֹז שְׁחַחְלֵיד אֶת הַסְּבִין תְּחִתָּה הַשְׁנִי וַפְּסִקוֹ. רַבִּי יִשְׁבַּב אֹמֵר נְבָלָה. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר טְרֵפָה. בְּלָל אֹמֵר רַבִּי יִשְׁבַּב מְשׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. כֹּל שְׁגַפְסָלָה בְּשִׁחְיִתָּה נְבָלָה. כֹּל שְׁשִׁחְיִתָּה פָּרָאוי וְדָבָר אַחֲרָ גָּרָם לְהָלִפְסֵל טְרֵפָה וְהַזְּהָה לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא:

ה השוחט בְּהַמָּה חִיה וּעוֹף וְלֹא יֵצֵא מֵהוּ דָם בְּשִׁירִים וְנָאכְלִים בְּדִים מְסֻואֹבֹת. לְפִי שְׁלָא הַכְּשָׁרוֹ בְּדָם. רַבִּי שְׁמַעַן אֹמֵר הַכְּשָׁרוֹ בְּשִׁחְיָה:

ו השוחט את המסבנת. רבנן (شمיעון בן) גמליאל אומר עד שתחפרכס ביד וברגלו. רבי אליעזר אומר דיה אם זנקה. אמר רבי שמעון (אף) השוחט בלילה ולמחר השבכים. ומצא בתקלים מלאים דם בשרה שזנקה. ובמدة רבוי אליעזר. וחכמים אומרים עד שתחפרכס ביד וברגלו. או עד שתכשפש בזנבה. אחד בהמה דקה. ואחד בהמה גסה. בהמה דקה שפשתה ידה ולא החזירה פסוללה. שאינה אלא הוצאה נפש בלבד. בימה דברים אמורים שהיתה בחזקת מסבנת. אבל אם היהה בחזקת בריאה. אפילו אין בה אחד מכל הסייענים הלו בשרה:

ו השוחט לנכרי שחיתו בשרה. ורבי אליעזר פוסל. אמר רבי אליעזר אפילו שחתה שיأكل הנכרי מחר ער בעד שללה פסוללה. שסתם מחשבת נכרי לעבودת אלילים. אמר רבי יוסי קל וחומר הדברים. ומה במקום

שְׁהַמְחַשֵּׁבָה פֹּסֶלֶת בַּמִּקְדְּשִׁים אֵין הַפֵּל הַזָּלֶךְ אַחֲרֵי הַעֲבֵד מִקּוֹם שֶׁאֵין מַחְשֵׁבָה פֹּסֶלֶת בְּחֻלִין אֵינוֹ דִין שֶׁלֹּא יְהִיא הַפֵּל הַזָּלֶךְ (אֵלא) אַחֲרֵי הַשׁוֹחֵט:

ג' הַשׁוֹחֵט לִשְׁם הַרִּים לִשְׁם גְּבֻעוֹת לִשְׁם יִמְמִים לִשְׁם נְהָרוֹת לִשְׁם מְדִבְרוֹת שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה שְׁנִים אַזְחִין בְּסֶבֶין וְשׁוֹחָטִין אַחֲד לִשְׁם אַחֲד מְכַל אַלְוִי וְאַחֲד לִשְׁם דָּבָר בְּשִׁיר שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה:

ט' אֵין שׁוֹחָטִין לֹא לְתוֹךְ יִמְמִים וְלֹא לְתוֹךְ נְהָרוֹת וְלֹא לְתוֹךְ בְּלִים אֲבָל שׁוֹחֵט הוּא לְתוֹךְ עֹזֶג אֲשֶׁר מִים וּבְסִפְינָה עַל גְּבֵי בְּלִים אֵין שׁוֹחָטִין לְגֻמָם אֲבָל עַקְרָב אֲבָל עֹזֶג גֻמָם בְּתוֹךְ בֵּיתָו בְּשֶׁבֵיל שִׁיבְנָס הַקְמָה לְתוֹקָה וּבְשָׁוֹק לֹא יַעֲשֶׂה כֵן שֶׁלֹּא יַחֲקֵה אֶת הַאֲפִיקּוֹרֹסִים:

ו' הַשׁוֹחֵט לִשְׁם עֹזֶג לִשְׁם שְׁלָמִים לִשְׁם אָשֶׁם תַּלְוִי לִשְׁם פֶּסֶח לִשְׁם תֹּזְהָה שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה וּרְבִי שְׁמָעָון מַכְשִׁיר שְׁנִים אַזְחִין בְּסֶבֶין וְשׁוֹחָטִין אַחֲד לִשְׁם אַחֲד מְכַל אַלְוִי וְאַחֲד לִשְׁם דָּבָר בְּשִׁיר שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה הַשׁוֹחֵט לִשְׁם חַטָּאת לִשְׁם אָשֶׁם וְדָאי לִשְׁם בְּכוֹר לִשְׁם מְעָשָׂר לִשְׁם תִּמְוֹרָה שְׁחִיטָתוֹ בְּשִׁרָה זֶה הַפֵּל כֹּל דָּבָר שְׁנָדֶר וְנָדֶב הַשׁוֹחֵט לִשְׁמוֹ פְּסָול וּשְׁאֵינוֹ נָדֶר וְנָדֶב הַשׁוֹחֵט לִשְׁמוֹ בְּשִׁיר:

פרק ג

אל' טרפוֹת בְּבָהָמָה נִקְבָּת הַוּשֶׁט וְפִסְוקָת הַגְּרָגָרָת.
נקב קרוּם שֶׁל מֹזֵח נִקְבָּת הַלְּבָב לְבִתְה חַלְלוֹ נִשְׁבָּרָה
השְׂדָרָה וְנִפְסָק הַחוֹט שֶׁלָּה נִטְלָה הַכְּבָד וְלֹא נִשְׁתִּיר
הַיְמָנוֹ כְּלֹום הַרְיָאה שְׁנִקְבָּה אוֹ שְׁחָסָרָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
אָזֶם עַד שְׁתִּינְקָבָל בַּיִת הַסְּמִפוֹנוֹת נִקְבָּת הַקְּבָה נִקְבָּה
הַפְּרָה נִקְבָּו הַדְּקִין הַכְּבָרָס הַפְּנִימִית שְׁנִקְבָּה אוֹ שְׁנִקְרָע
רֹוב הַחִיצָׁנָה רַבִּי יְהוָדָה אָזֶם הַגְּדוֹלָה טְפָח וְהַקְּטָנָה
בְּרָבָה הַמְּסָס וּבֵית הַכּוֹסּוֹת שְׁנִקְבָּבוּ לְחוֹזֵן נִפְלָה מִן הַגָּז
וְנִשְׁתְּבָרוּ רֹוב צְלֻעָותָה וְדָרוֹסָת הַזָּאָב רַבִּי יְהוָדָה אָזֶם
דָרוֹסָת הַזָּאָב בְּדִקָה וְדָרוֹסָת הַאֲרִי בְּגַסָה דָרוֹסָת הַנַּצְחָה
בְּעֹז הַדָּק וְדָרוֹסָת הַגָּס בְּעֹז הַגָּס זֶה הַכְּלָל כֹּל שָׁאיָן
כִּמוֹתָה חִיה טְרָפָה:

ב' וְאַל' כִּישְׁרוֹת בְּבָהָמָה נִקְבָּת הַגְּרָגָרָת אוֹ שְׁנִסְדָּקָה עַד
בְּמָה תְּחִסָּר רַבְּן שְׁמַעוֹן בֶּן גִּמְלִיאֵל אָזֶם עַד בְּאִיסְר
הַאִיטְלָקִי נִפְחָתָה הַגְּלָגָלָת וְלֹא נִקְבָּת קְרוּם שֶׁל מֹזֵח נִקְבָּת
הַלְּבָב וְלֹא לְבִתְה חַלְלוֹ נִשְׁבָּרָה הַשְׂדָרָה וְלֹא נִפְסָק הַחוֹט
שֶׁלָּה נִטְלָה הַכְּבָד וְנִשְׁתִּיר הַיְמָנוֹ בְּזִוְתָה הַמְּסָס וּבֵית
הַכּוֹסּוֹת שְׁנִקְבָּבוּ זֶה לְתוֹךְ זֶה נִטְלָה הַטְּחוֹל נִטְלָה הַפְּלִיזָה
נִטְלָל לְחִי הַתְּחִתּוֹן נִטְלָה הָאָם שֶׁלָּה נִתְרָוָתָה בִּידֵי שְׁמִים
הַגְּלֹודָה רַבִּי מַאֲיר מַכְשִׁיר וְחַכְמִים פּוֹסְלִין:

וְאַלּוּ טִירָפֹת בֶּעָזֵף נִקּוּבָת הַוּשֶׁט וּפְסִיקָת הַגְּרָגָרָת הַכְּתָה חֲלִדָה עַל רָאֵשָׁה מִקּוּם שְׁעוֹשָׂה אֹתָה טִירָפָה נִקְבָה מִקְרָקְבָן נִקְבָו הַדְּקִין גְּנִפְלה לְאוֹר וְגַחְמָרוֹ בְּנֵי מַעַיָּה אִם יְרוּקִים פְּסוֹלָה אִם אֲדוֹמִים בְּשָׁרָה דָרְסָה וְטִירָפָה בְּכַתְלָן או שְׁרָצַעַתָה בְּהַמָּה וּמְפַרְכָּסָת וְשְׁבָתָה מַעַת לְעֵית וּשְׁחַטָה בְּשָׁרָה:

וְאַלּוּ בְּשִׁירָות בֶּעָזֵף נִקְבָה הַגְּרָגָרָת אָו שְׁנֵסְדָקָה הַכְּתָה חֲלִדָה עַל רָאֵשָׁה מִקּוּם שְׁאַינְנוּ עֹשָׂה אֹתָה טִירָפָה נִקְבָה הַזְּפָקָרְבָן אָזְמָר אֲפִילָו נְטָלָן יֵצְאָו בְּנֵי מַעַיָּה וְלֹא נִקְבָו נְשַׁתְבָּרוּ גְּפִיה נְשַׁתְבָּרוּ רְגָלִיה נְמַרְטוּ בְּגִפְיהָ רְבִיבִי יְהוָה אָזְמָר אִם גְּנִפְלה הַנּוֹצָה פְּסוֹלָה:

אֲחוּזֹת הַדָּם וְהַמְעַשְׁנָת וְהַמְצָנָנָת וְשְׁאַכְלָה הַרְדוֹפָנִי וְשְׁאַכְלָה צֹאת תְּרִגְזּוֹלִים אָו שְׁשָׁתָה מִים הַרְעִים בְּשָׁרָה אֲכָלָה סִם הַמְּמוֹת אָו שְׁהַכְּבִישָׁה נְחַש מַוְתָּרָת מְשׁוּם טִירָפָה וְאֲסֻוָה מְשׁוּם סְכָנָת גְּנִפּוֹת:

סִימְנֵי בְּהַמָּה וִתְחִיה נְאַמְרוּ מִן הַתּוֹרָה וְסִימְנֵי עֹזֵף לֹא נְאַמְרוּ אֲבָל אָמְרוּ חַכְמִים כֹל עֹזֵף הַדְּזִרְסָטָם אֶל שְׁיַעַש לֹא אָצְבע יְתִירָה וְזַפָּקָרְבָן גְּנִילָף טָהָור רְבִיבִי אַלְיעָזָר בְּרַצְדּוֹק אָזְמָר כֹל עֹזֵף הַחֹזֶלֶק אֶת רְגָלָיו טָמָא:

וּבְחַגְבִּים כֹל שְׁיַעַש לֹא אָרְבָע רְגָלִים אָרְבָע בְּנֵפִים וּקְרָסְוּלִים וּבְנֵפִים חֹזְפוֹת אֶת רְבּוֹ רְבִיבִי יוֹסִי אָזְמָר וְשָׁמוֹחָגָב וּבְדִגִים שְׁיַעַש לֹא סְנִפְיר וּקְשָׁקְשָׁתָרָת רְבִיבִי יְהוָה אָזְמָר

שְׁנִי קְשָׁקַשִּׁין וְסֶנְפֵּיר אֶחָד. אֱלֹו הַן קְשָׁקַשִּׁין הַקְּבוּעִין בָּזֶה.
וְסֶנְפֵּירָן הַפּוֹרֵחַ בָּהֶן:

פרק ד

בָּהֶם הַמְּקַשָּׁה לִילִד. וְהַזְּאִיא הַעֲבָר אֶת יָדוֹ וְהַחְזִירָה
מוֹתָר (בָּאֲכִילָה). הַזְּאִיא רָאשׁוֹ אֶפֶּן עַל פִּי
שְׁהַחְזִירָה. הָרִי זֶה כִּילּוֹד. מַתָּךְ מִן הַעֲבָר שְׁבָמְעָה מוֹתָר
בָּאֲכִילָה. מִן הַטְּחוֹל וּמִן הַכְּלִיּוֹת. אַסּוּר בָּאֲכִילָה. זֶה הַכְּלָל
כָּל דָּבָר שֶׁהָיָה גּוֹפָה אַסּוּר. וְשָׂאִינָה גּוֹפָה מוֹתָר:

בָּ הַמְּבָכֶרֶת הַמְּקַשָּׁה לִילִד. מַחְתַּד אָבָר וּמַשְׁלִיךְ
לְפָלְבִּים. יֵצֵא הָרִי זֶה יַקְבֵּר. וְנִפְטַרְתָּה מִן הַבָּכוֹרָה:

גָּ בָּהֶם שְׁמַת עֻזְבָּרָה בַּתּוֹךְ מַעַיָּה. וְהַשְׁוִיט הַרְוֹעָה אֶת
יָדוֹ. נִגְעַז בָּזֶה בָּהֶם טְמָאָה. בֵּין בָּהֶם טְהוֹרָה טְהוֹרָה.
רַבִּי יוֹסֵי הַגְּלִילִי אָזֶם בְּטָמָא בְּטָהוֹרָה טְהוֹרָה. וּכְנָזֶה
הָאֲשָׁה שְׁמַת וְלִדָּה בַּתּוֹךְ מַעַיָּה. וְהַשְׁוִיטָה חִיה אֶת יָדָה
וְנִגְעַז בָּזֶה. הַחִיה טְמָאָה טְמָאָת שְׁבָעָה. וְהָאֲשָׁה טְהוֹרָה
עַד שִׁיצֵּא הַזְּלָד:

דָּ בָּהֶם הַמְּקַשָּׁה לִילִד. וְהַזְּאִיא הַעֲבָר אֶת יָדוֹ וְחַתְכָה.
וְאַחֲרֵךְ שְׁחַט אֶת אַמְוֹן. הַבָּשָׂר טְהוֹר. שְׁחַט אֶת אַמְוֹן
וְאַחֲרֵךְ חַתְכָה. הַבָּשָׂר מַגָּעַ נְבָלָה. דָּבָרִי רַבִּי מאיר.
וְחַכְמִים אָזֶם מַגָּע טְרִפה שְׁחוֹטָה. מַה מְצִינוּ בְּטְרִפה
שְׁשִׁחְיִיטָה מִטְהָרָתָה. אֶפֶּן שְׁחִיתָת בָּהֶם. תְּתִהֵר אֶת

האבר. אמר להם רבי מאיר לא. אם טהרה שחיתת טריפה אותה דבר שהוא גופה. טהיר את האבר דבר שאינו גופה. מפני לטרפה שחיתתה מטהרתתו. בהמה טמאה אסורה באכילה. וטרפה אסורה באכילה. מה בהמה טמאה אין שחיתתה מטהרתתו. אף טרפה לא טהירה שחיתתה. אמרו לו לא. אם אמרת בהמה טמאה. שלא היה לה שעת הבשר. תאמר בטרפה שחיתה לא היה שעת הבשר. טול לך מה שהבאת. הרי שנולדת טרפה מון הבطن מפני לא. אם אמרת בהמה טמאה. שבנו אין במינה שחיתה. תאמר בטרפה שיש במינה שחיתה. בן שמונה חי אין שחיתתו מטהרטתו. לפי שאין במינו שחיתה:

" השוויחת את הבהמה ומצא בה בן שמונה חי או מת. או בן תשעה חי. קורעו ומוציא את דמו. מצא בה בן תשעה חי. טעון שחיתה. וחייב משום אותו ואת בן דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים שחיתת אמו מטהרטתו. רבי שמעון שזרי אומר אפילו בן חמיש שנים וחוזר בשדה. שחיתת אמו מטהרטתו. קרעה ומצא בה בן תשעה חי. טעון שחיתה. לפי שלא נשחתה אמו:

" בהמה שנחתקו רגליה. מן הארץ ולםטה. בשלה. מן הארץ ולםעליה. פסולה. וכן שנTEL צומת הגידין. נשבר העצם. אם רrob הבשר קים שחיתתו מטהרטתו. ואם אין רrob הבשר קים. אין שחיתתו מטהרטתו:

השוחט את הבבמה. ומצא בה שליה. נפש היפה תאכלנה. ואינה מטמאה לא טמאת אוכליין. ולא טמאת נביות. חשב עליה מטמאה טמאת אוכליין אבל לא טמאת נבלות. שליה שיצתה מקצתה אסורה באכילה. סימן ולד באשה. וסימן ולד בבבמה. המבררת שהפילה שליה ישליךנה לפלבים. ובמקדשין תקבר. ואין קוברין אותה בפרשת דרכים. ואין תולין אותה באילן מפני דרכי האמור:

פרק ה

אותו ואת בנו נוהג בארץ ובחוצה לארץ. בפני הבית ושלא בפני הבית. בחולין ובמקדשין. בצד. השוחט אותו ואת בנו חולין בחוץ. שניהם בשירים. והשני סופג את הארבעים. קדושים בחוץ. הראשון חיב ברת. ושניהם פסולים. ושניהם סופגין את הארבעים. חולין בפנים שניהם פסולים. והשני סופג את הארבעים. קדושים בפנים הראשון בשר ופטור. והשני סופג את הארבעים ופסול:

בחולין וקדושים בחוץ. הראשון בשר ופטור. והשני סופג את הארבעים ופסול. קדושים וחולין בחוץ. הראשון חיב ברת ופסול. והשני בשר. ושניהם סופגין את הארבעים. חולין וקדושים בפנים. שניהם פסולים. והשני סופג את הארבעים. קדושים וחולין בפנים. הראשון בשר ופטור

והשנִי סופג את הארכָעים ופסול. חולין בחוץ ובפנים. הראשׂון בשר ופטור. והשנִי סופג את הארכָעים ופסול. קדושים בחוץ ובפנים. הראשׂון חיב קרת. (וישניהם פסולין.) וישניהם סופגין את הארכָעים. חולין בפנים בחוץ. הראשׂון פסול ופטור. והשנִי סופג את הארכָעים ובשר. קדושים בפנים בחוץ. הראשׂון בשר ופטור. והשנִי סופג את הארכָעים ופסול:

השוחט ונמצא טרפה. השוחט לעבודת אלילים. השוחט פרת חטאת. ושור הגסקל. ועגלת ערופה. רבי שמעון פוטר וחכמים מחייבין. השוחט ונתקבלה בידו. והנזהר. והמעקר. פטור משום אותן ואת בן. שניים שלקהו פרה ובנה. اي זה שלקה ראשון ישחט ראשון. ואם קדם השנִי זכה. שחט פרה ואחר כך שני בנה. סופג שניים. שחט שני בנה. ואחר כך שחטה. סופג שניים. ארבעים. שחטה ואת בתה ואת בת בתה. סופג את שחטה ואת בת בתה. ואחר כך שחט את בתה. סופג את הארכָעים. סומכוס אומר משום רבי מאיר סופג שניים. בארכָעה פרקים בשנה המזבר בהמה לחבירו. צריך להודיעו. אמה מכרתי לשחות. בתה מכרתי לשחות. ואלו הן. ערב יום טוב האחרון של חג. וערב יום טוב הראשׂון של פסח. וערב עצרת. וערב ראש השנה. וכדברי רבי יוסי הגלילי אף ערב יום הקפורים בgalil. אמר רבי יהודה אמרתי בזמן שאין לו ריווח. אבל יש

לו ריווח אינו צריך להזדיע. ומזהה רבוי יהודה במוּכָר את האם לחתן. ואות הבת לבלה. שצרכד להזדיע. בידוע ששותיהם שותחטין ביום אחד:

ד בארבעה פרקים אלו משלחיטין את הטבח בעל בראשו. אפלו שור שוה אלף דינרין. אין לו ל Zukh. אלא דינר. כופין אותו לשחוט. לפיכך אם מת מות ל Zukh. אבל בשאר ימות השנה אינו כן. לפיכך אם מת מות למוּכָר:

ה יום אחד האמור באזתו ואות בנו. היום הולך אחר הלילה. את זו דרש (רבי שמואל) בן זומא נאמר במעשה בראשית יום אחד. ונאמר באזתו ואות בנו יום אחד. מהו יום אחד האמור במעשה בראשית. היום הולך אחר הלילה. אף יום אחד האמור באזתו ואות בנו. היום הולך אחר הלילה:

פרק ו'

בסיי הדם נהג בארץ ובחוצה לארץ. בפני הבית ושלאל בפני הבית. בחולין אבל לא במקדשים. ונ נהג בחיה ובעווף. בזמן ובשאינו מזמן. ונ נהג בכווי. מפני שהוא ספק. ואין שותחטין אותו ביום טוב. ואם שחתטו. אין מבסין את דמו:

ב השותח וgemäß טרפה. והשותח לעבוזת אלילים. השותח חולין בפנים וקדושים בחוץ. חיich ועוף הגסקלים.

רבי מאיר מחייב וחכמים פוטרין. השוחט ונחנבלה בידו.
הנוchar והמעker. פטור מלכשות:

ג' חרש שוטה וקטן ששות. ואחרים רואין אותן חיבין
לכשות. בין לבין עצמן. פטורים מלכשות. וכן לענן אותו
ואת בנו ששות. ואחרים רואין אותו. אסור לשוחט
אחריהם. בין לבין עצמן. רבי מאיר מתיר לשוחט
אחריהם. וחכמים אוסרים. ומזהם שם שות. שאינן
סופגים את הארכבים:

ד' שחט מהה חיota במקום אחד. כסוי אחד לכלו. מהה
עופות במקום אחד. כסוי אחד לכלו. חייה ועוף במקום
אחד. כסוי אחד לכלו. רבי יהודה אומר שחט חייה יבשנה.
וآخر בקד ישוחט את העוף. שחט ולא כסיה וראשו אחר.
חיב לכשות. פסהו ונחנבלת. פטור מלכשות. פסהו הרוח.
חיב לכשות:

ה' דם שנתקערב במים. אם יש בו מראה דם. חיב לכשות.
נתערב בין. רואין אותו לאלו הוא מים. נתערב בדם
הבהמה או בדם החיה. רואין אותו לאלו הוא מים. רבי
יהודא אומר אין דם מבטל דם. (דם) הנתקע וshall הסבון
חיב לכשות. אמר רבי יהודה אימתי בזמן שאין שם דם
אללא הוא. אבל יש שם דם שלא הוא. פטור מלכשות:

ו' בימה מכבין ובמה אין מכבין. מכבין בזבל הדק. ובחול
הדק. ובסיד ובחרסית ובלבנה ובמנוגפה שכחתה. אבל

אין מבָּסִין. לא בזבְּל הַגֵּס. ולא בחֹזֶל הַגֵּס. ולא בלְבָנָה. ולא במְגֻופָה שלֹא בתְּשֵׁה. ולא יכָּפֵה עלִיו הכְּלֵי. בלָל אמר רבָּן שמְעוֹן בן גמְלִיאָל דבָּר שמְגַדֵּל צמְחִין מבָּסִין בזֹ. ושָׁאַנוּ מגַּדֵּל צמְחִים אין מבָּסִין בזֹ:

פרק ז

ג'יד הנְשָׁה נוהג באָרֶץ ובְּחוֹצָה לְאָרֶץ. בפָּנֵי הבֵּית ושְׁלָא בפָּנֵי הבֵּית. בחֹזֶלִין ובְּמִקְדָּשִׁים. ונוֹהָג בבְּהַמָּה ובְּחַיָּה. ביְרָךְ שלִימִן ובְּיְרָךְ שלִשְׁמָאל. ואַיִלָּוּ נוהג בעֹזֶף. מפָּנֵי שאַיִל לו כף. ונוֹהָג בשְׁלֵיל. רבִּי יְהוָה אוֹמֵר איִנּוּ נוהג בשְׁלֵיל. וחַלְבּוֹ מוֹתָר. אין הטְבַחֵז גאַמְגִינָן על גיד הנְשָׁה. דבְּרִי רבִּי מַאֲרִי. וחַכְמִים אוּמְרִים גאַמְגִינָן עלִיו ועַל החַלְבָּב:

ב' שולֵחֶךָ אדָם לגְּבָרִי ירַד שגַּיְד הנְשָׁה בתְּזֵבָה. מפָּנֵי שמְקוּמוֹ גבָּר. הנוֹטֵל גיד הנְשָׁה צרִיךְ שיְטַזֵּל אתְּ בלָלוֹ. רבִּי יְהוָה אוֹמֵר כדי לקִים בזֹ מצְוֹת גטִילָה:

ג' האכָּל מגַּיְד הנְשָׁה בצִוִּית. סוֹפֵג ארְבָּעִים. אכָּלֹו ואַיִל בצִוִּית חיבָּר. אכָּלֹמֶד מזֹהָה בצִוִּית ומְזֹהָה בצִוִּית. סוֹפֵג שמְוּנוֹנִים. רבִּי יְהוָה אוֹמֵר איִנּוּ סוֹפֵג אלָא ארְבָּעִים:

ד' ירַד שגַּתְבָּשֶׁל בהָ גיד הנְשָׁה. אם ישָׁ בהָ בנוֹתָן טעם הרִבִּי אַסּוּרָה. בيְצֵד משְׁעָרִין אוֹתָה בבָּשָׂר בלְפָתָה:

ה גיד הנשלה שנתבשל עם הגדים. בזמן שטמפניו בנותן טעם. ואם איןנו מכירו. כלון אסוריין והרطب בנותן טעם. וכן חתיכה של נבליה. וכן חתיכה של דג טמא. שנתבשלו עם החתיכות. בזמן שטמפניו בנותן טעם. ואם לאו כלון אסוריות והרطب בנותן טעם:

ו נהג בטחורה ואינו נהג בטמאה. רבי יהודה אומר אף בטמאה. אמר רבי יהודה ולהלא מבני יעקב נאסר גיד הנשלה. ועודין בהמה טמאה מותרת להן. אמרו לו בסיני נאמר אלא שנכתב במקומו:

פרק ח

כל הבשר אסור לבישל בחלב. חוץ מבשר דגים וחגבים. ואסור להעלותו עם גבינה על השולחן. חוץ מבשר דגים וחגבים. הנדר מן הבשר. מותר בבשר דגים וחגבים. העוז עולה עם הגבינה על השולחן ואינו נאכל. דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים לא עולה ולא נאכל. אמר רבי יוסי זו מקולי בית שמאי ומחרמי בית הלל. באיזה שלחן אמרו בשלחן שאוכל עלייו. אבל בשלחן שסודר עליו את התבשיל. נזתן זה בצד זה ואינו חוזש: ב צורר אדם בשר וגבינה במטפחת אחת. ובלבד שלא יהו נוגעים זה בזה. רבנן שמעון בן גמליאל אומר אף שני אכسان אין אוכלין על שלחן אחד. זה בשר וזה גבינה. ואין חוזשין:

טפת חלב שנפלת על החתיכה. אם יש בה בנותן טעם באזת חתיכה (אסורה). נעראת הקדרה. אם יש בה בנותן טעם באזת קדרה (אסורה). הפלל קורעו ומוציא את חלבו. לא קרעו אינו עוצר עליו. הלב קורעו ומוציא את דמו. לא קרעו אינו עוצר עליו. המעליה את העוף עם הגבינה על השלחן. אינו עוצר אלא תשעה:

בשר בהמה טהורה. בחלב בהמה טהורה. אסור לבשל ואסור בהנאה. בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טמאה. בשר בהמה טמאה בחלב בהמה טהורה. מתר לבשל. ומתר בהנאה. רבי עקיבא אומר חי ועוף איננו מן התורה. שנאמר לא תבשל גדי בחלב אמו שלש פעמים. פרט לחיה ולעוף ולבהמה טמאה. רבי יוסי הגלילי אומר. נאמר לא תאכלו כל נבלה. ונאמר לא תבשל גדי בחלב אמו. את שאסור משום נבלה אסור לבשל בחלב. עוף שאסור משום נבלה. יכול יהא אסור לבשל בחלב. תלמוד לומר בחלב אמו. יצא עוף שאין לו חלב אם:

קבת נברין ושל נבלה. הרי זו אסורה. המעד בעורה של קבה בשורה. אם יש בה בנותן טעם. הרי זו אסורה. בשורה שינקה מן הטרפה. קבתה אסורה. וטרפה שינקה מן הקשרה. קבתה מתרת. מפני שכנים במעיה:

חמר בחלב מבדים וחמר בדם מבחלב. חמר בחלב שהוא מזעלין בו. וחיבין עליו. משום פגול ונותר וטמא.

מה שאינו בדם וחומר בדם. שהדם נזהג בבהמה ותייה
עווף. בין טמאין ובין טהורים. והחלב אינו נזהג אלא
בבהמה טהורה בלבד:

פרק ט

העור והרطب. והקיפה והאלל והעצמות והגידין
והקרניים והטפלים. מצטרפין לטמא טמא
אוכלים. אבל לא טמאת נבלות. וכיוצא בו השוחט
בבהמה טמאה לנכרי. והיא מפרכסת. מטמאת טמא
אוכליין. אבל לא טמאת נבלות. עד שתמאותו. או עד שיתיזו
את רשעה. רבה לטמא טמאת אוכליין. ממה שרבה
לטמא טמאת נבלות. רבי יהודה אומר האלל המבנש.
אם יש בו כזית במקום אחד. חיב עליו:

ב אלו שעורותיהם כבשרן. עור האדם. עור חזיר של ישבוב.
רבי יוסי אומר אף עור חזיר הבר. עור הטוטרת של
גמל הרכבה. ועור הראש של עגל הרך. ועור הפרשות.
עור בית הבשთ. ועור השليل. ועור שתחת האליה.
עור האנקה והבלח והלטאה והחמת. רבי יהודה אומר
הلتאה בחלבך. וכלו שעבדון או שהילד בהן כדי עבודה
טההורין. חוץ מעור האדם. רבי יהודה בן נורי אומר שמונה
שרצים יש להן עורות:

ג המפשיט בבהמה ובהיה בטهורה ובטמאה. בדקה
ובגסה. לשטיח כדי אחיזה. ולחמת עד שיפשיט את

החזיה. המריגיל בלו' חبور לטמא. לטמא ולטמא. עוז שעל האואר. רבי יוחנן בן נורי אומר אין חבור וחכמים אומרים חבור עד שיפשיט את בלו':

ד עוז שיש עליו בזית בשר. הנוגע בצד היצא ממנו. ובשערה שבגנו טמא. היז עליו כשי חצאי זיתים. מטמאין במשא ולא ב מגע. דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר לא ב מגע ולא במשא. ומזה רבי עקיבא בשני חצאי זיתים. שתחנו בקיסם והסיטן שהוא טמא. ומפני מה רבי עקיבא מטהר בעור מפני שהעוז מבטלן:

ה קלילת המת וקלילת המקדשים. הנוגע בהן בין סתומים בין נקובים טמא. קלילת נבללה וקלילת השער. הנוגע בהן סתומים טהורים. נקובים כל שהוא. מטמאים ב מגע. מניין שאף במשא. תלמוד לומר הנוגע והנושא. את שבעא לכלל מגע. בא לכלל משא. לא בא לכלל מגע. לא בא לכלל משא:

ו ביצה השער המפרקמת טהורה. נקבה כל שהוא טמא. עכבר שחוizio בשר וחציו אדמה. הנוגע בבשר טמא. באדמה טהור. רבי יהודה אומר אף הנוגע באדמה שכנגד הבשר טמא:

ז האבר והבשר המידלדיין בבהמה. מטמאין טמאת אוכליין במקומן. וצריכין הבשר. נשחתה הבהמה הבשרו בדמותה. דברי רבי מאיר. רבי שמואון אומר לא הבשרו.

מִתְהַבֵּה מִתְהַבֵּה. הַבָּשָׂר אֲרִיךְ הַכְּשָׂר. הָאָבָר מִטְמָא מִשּׁוּם
אָבָר מִן הַחַי. וְאֵינוֹ מִטְמָא מִשּׁוּם אָבָר נִבְלָה. דָּבָרִי רַبִּי
מַאיִיר. וַרְבִּי שְׁמֻעוֹן מִטְהָר:

" הָאָבָר וְהַבָּשָׂר הַמְּדֻלְּדָלִין. בָּאָדָם טְהוֹרִין. מִתְהַבֵּה.
הַבָּשָׂר טְהוֹר. הָאָבָר מִטְמָא מִשּׁוּם אָבָר מִן הַחַי. וְאֵינוֹ
מִטְמָא מִשּׁוּם אָבָר מִן הַמֶּת. דָּבָרִי רַבִּי מַאיִיר. וַרְבִּי שְׁמֻעוֹן
מִטְהָר:

יום כ

פרק י

הַזְּרוּעַ וְהַלְּחִים וְהַקְּבָה. נֹהֲגֵנוּ בָּאָרֶץ וּבְחוֹצֶה לְאָרֶץ.
בְּפִנֵּי הַבַּיִת. וְשָׁלָא בְּפִנֵּי הַבַּיִת. בְּחֻלְין אָבֶל לְאָ
בְּמִקְדָּשִׁין. שְׁחִיה בְּדִין וּמָה אָמַר הַחֻלְין שְׁאֵין חִיבֵּן בְּחִזָּה
וּשְׂזָק. חִיבֵּן בְּמִתְנּוֹת. קָדְשִׁים שְׁחִיבֵּן בְּחִזָּה וּשְׂזָק. אֵינוֹ
דִין שְׁחִיבֵּן בְּמִתְנּוֹת. תַּלְמֹוד לוֹמֵר וְאַתָּן אָוֹתָם לְאַהֲרֹן
הַלְּהֹן וְלַבְּנֵיו לְחַק עַוְלָם. אֵין לְךָ אֶלְאָ מָה שֶׁאָמַר בְּעַנְיוֹן:

ב' כָּל הַקָּדְשִׁים שָׁקְדָם מָום קָבוּעַ לְהַקְדִּשׁוֹן וּגְפָדוֹן. חִיבֵּן
בְּבִכְרָה וּבְמִתְנּוֹת. וַיּוֹצְאֵין לְחֻלְין לְהַגְּזֹז וּלְהַעֲבֹד. וְלִדּוֹן
וְחַלְבָן מִתֶּר לְאַחֲר פְּדִיּוֹן. וְהַשׁוֹחֵטָן בְּחַזִּים פְּטוּר. וְאֵין
עוֹשֵׂין תָּמֹרָה. וְאָמַר מַתוּ יְפָדוּ. חֹזֶן מִן הַבְּכוֹר וּמִן
הַמְּעִשָּׂר. כָּל שָׁקְדָם הַקְדִּשׁוֹן אֶת מָוְן. אוֹ מָום עֹזֶר
לְהַקְדִּשׁוֹן. וְלְאַחֲר מִכְאָן נֹלֵד לְהָם מָום קָבוּעַ וּגְפָדוֹן.
פְּטוּרֵין מִן הַבְּכוֹר וּמִן המִתְנּוֹת. וְאֵין יוֹצְאֵין לְחֻלְין
לְהַגְּזֹז וּלְהַעֲבֹד. וְלִדּוֹן וְחַלְבָן אָסּוֹר לְאַחֲר פְּדִיּוֹן. וְהַשׁוֹחֵטָן
בְּחַזִּים חִיבֵּן. וְעוֹשֵׂין תָּמֹרָה. וְאָמַר מַתוּ יְקָבְרוּ:

ג' בְּכֹור שְׁנַת עַרְבָּה בְּמַאֲהָה. בָּזְמַן שְׁמָאָה שׁוֹחֵטִין אֶת בָּלָן.
פּוֹטְרִין אֶת בָּלָן. אֶחָד שׁוֹחֵט אֶת בָּלָן. פּוֹטְרִין לוֹ אֶחָד.
הַשׁוֹחֵט לְפָהָן וְלַגְּכָרִי. פְּטוּר מִן המִתְנּוֹת. וְהַמְּשַׁתְּחַפֵּף
עַמְּהָם צָרִיךְ שִׁירְשׁוֹם. וְאָמַר חֹזֶן מִן המִתְנּוֹת. פְּטוּר
מִן המִתְנּוֹת. אָמַר מִכּוֹר לִי בְּנֵי מַעְיָה שֶׁל פָּרָה. וְהִי בְּהָנָה

מִתְנָזֶת· נוֹתֵן לַבָּהוּ· וְאַינּוּ מְגַבֵּה לוֹ מִן הַדְּמִים· לְקַח הַיָּמָנוּ
בִּמְשֻׁקָּל· נוֹתֵן לַבָּהוּ וְמְגַבֵּה לוֹ מִן הַדְּמִים:

ג' גַּר שְׁנַתְגִּיר. וְהִתְהַלֵּךְ לֹא פָּרָה. נְשַׁחֲטָה עַד שְׁלָא נְתַגֵּר
פָּטוֹר. מִשְׁנַתְגִּיר חַיָּב. וְאַם סְפָק פָּטוֹר. שְׁהַמּוֹצִיא מְחַבְּרִיו
עַלְיוֹ הַרְאִיה. אַיִלּוֹ הַזְּרוּעַ מִן הַפְּרָק שֶׁל אַרְכְּבָה. עַד כִּי
שֶׁל יָד. וְהַוָּא שֶׁל נְזִיר. וּכְנַגְדוֹ בָּרְגָּל. שְׂזָק. רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר
שְׂזָק מִן הַפְּרָק. שֶׁל אַרְכְּבָה. עַד סְכָד שֶׁל רְגָּל. אַיִלּוֹ לְחֵי.
מִן הַפְּרָק שֶׁל לְחֵי. עַד פִּיקָה שֶׁל גְּרָגְרָת:

פרק יא

רַאשִׁית הַגּוֹן. נוֹהָג בָּאָרֶץ וּבְחוֹצֶה לְאָרֶץ. בְּפִנֵּי הַבַּיִת.
וּשְׁלָא בְּפִנֵּי הַבַּיִת. בְּחַולֵין אָבֵל לֹא בְּמִקְדְּשִׁין.
חַמְרָר בְּזְרוּעַ וּבְלְחִים וּבְקִיבָה מִירַאשִׁית הַגּוֹן. שְׁהַזְּרוּעַ
וּבְלְחִים וּמִקְבָּה. נוֹהָגִים בְּבָקָר וּבְצָאן. בְּמִרְבָּה וּבְמוּעָט.
וּרַאשִׁית הַגּוֹן אַינּוּ נוֹהָג אֶלָּא בְּרַחְלוֹת. וְאַינּוּ נוֹהָג אֶלָּא
בְּמִרְבָּה:

ב' וּכְמָה הוּא מִרְבָּה. בֵּית שְׁמָאי אָמְרִים שְׁתִי רַחְלוֹת.
שְׁנַאֲמָר יְחִיָּה אִישׁ עֲגָלָת בָּקָר וּשְׁתִי צָאן. וּבֵית הַלְּלָל
אָמְרִים חַמְשׁ שְׁנַאֲמָר חַמְשׁ צָאן עֲשָׂוּזָת. רַבִּי דָוִסָּא בָּן
הַרְכִּינֶס אָמַר חַמְשׁ רַחְלוֹת גּוֹזֹזֶת מִנָּה (מִנָּה) וּפְרָס.
חַיּוֹת בְּרַאשִׁית הַגּוֹן. וּחַכְמִים אָמְרִים חַמְשׁ רַחְלוֹת
גּוֹזֹזֶת בְּלֹ שְׁהָן. וּכְמָה הוּא נוֹתֵן לוֹ מִשְׁקָל חַמְשׁ סְלָעִים
בְּיְהוּדָה. שְׁהָן עַשֶּׂר סְלָעִים בְּגָלִיל. מַלְבָּן וּלְאַ צְוָאי. בְּדִי

לעשות ממנה בגד קטן. שנאמר תתן לו. שיהא בו כדי מותנה. לא הספיק לתנו לו עד שעבשו פטור. לבנו ולא עבשו חיב. הלוκח גו צאנו של נבר. פטור מראשית הגז. הלווקח גו צאנו של חבירו. אם שיר המוכר (המוכר) חיב. לא שיר. הלווקח חיב. היו לו שני מינים שהוחפות ולבנות. מכר לו שהוחפות. אבל לא לבנות. זכרים אבל לא נקבות. זה נותן לעצמו. וזה נותן לעצמו:

פרק יב

שלוח הkon נוהג באָרֶץ ובחוץ לארץ. בפני הבית ושלולא בפני הבית. בחולין אבל לא במקדשין. חמר בכסי הדם משלוח הקון. שבסי הדם נוהג בחיה ובעוף. במזמון ובשאיינו מזמון. ושלוח הקון אינו נוהג אלא בעוף. ואינו נוהג אלא בשאיינו מזמון. איזה שאינו מזמון. בגין אוזוין ותרנגולים שקנו בפרדס. אבל אם קנו בבית וכן יוני הרדייסיות. פטור מלשליח. עוף טמא פטור מלשליח:
ב עוף טמא רובץ על ביצי עוף טהור. וטהור רובץ על ביצי עוף טמא. פטור מלשליח. קורא זכר רבי אליעזר מחייב. וחכמים פוטרין:

היתה מעופפת. בזמן שנפיה נוגעת בkon. חיב לשליח. אין כנפיה נוגעת בkon. פטור מלשליח. אין שם אלא אפרוח אחד. או ביצה אחת. חיב לשלה שנאמר kon. kon מביל מקום. היו שם אפרוחין מפרייחין. או באים מזרות.

פטור מלשלח. שנאמר והאם רובהצת על האפרוחים או על הביצים מה אפרוחין בני קיימת אף ביצים בני קיימת. יצאו מזרות ומה הביצים צריכין לאם. אף האפרוחים צריכין לאם. יצאו מפריחין שלחה וחורה. שלחה וחורה. אפילו ארבעה וחמשה פעמים חיב. שנאמר שליח תשlich אמר הריני נוטל את האם. ומשלח את הבנים חיב לשילח. שנאמר שליח תשlich את האם. נטול הבנים והחוירן לך. ואחר بد חורה האם עליהם. פטור מלשלח:

ד הנוטל אם על הבנים רבי יהודה אומר לוכה ואני משלח. וחכמים אומרים משלח ואני לוכה זה הכלל כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה אין לוקין עליה:

ה לא יטול אדם אם על הבנים. אפילו לטהר את המטווע. ומה אם מצוה קלה שהיא באיסר. אמרה תורה למען ייטב לך והארבת ימים. קל וחומר על מצות חמורות שבתורה: סליק

מסכת בכורות

פרק א

הלוֹקֵחׁ עֹזֶר חַמּוֹר שֶׁל נְכָרִי וְהַמּוֹכֵר לוֹ אֲף עַל פִּי
שָׁאיָנוּ רְשָׁאיִי וְהַמְשֻׁתָּר לֹזֶה וְהַמְקֻבֵּל מִמְּנָנוּ
וְהַנּוֹתֵן לוֹ בְּקַבְּלָה פָּטוֹר מִן הַבְּכֹרָה שֶׁנְאָמָר בַּיִשְׂרָאֵל
אֲבָל לֹא בְּאֶחָדִים פְּהָנִים וְלֹוִים פָּטוֹרין מִקְלָל וְחַמְרָר אֲםִם
פָּטוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר דֵין הוּא שִׁיפְּטוּר אֶת עַצְמָנוּ:

ב' פָּרָה שִׁילְדָה בְּמִינֵי חַמּוֹר וְחַמּוֹר שִׁילְדָה בְּמִינֵי סֹס פָּטוֹר
מִן הַבְּכֹרָה שֶׁנְאָמָר פָּטָר חַמּוֹר פָּטָר חַמּוֹר שְׁנִי פְּעָמִים
עַד שִׁיהָא הַיּוֹלֵד חַמּוֹר וְהַנּוֹלֵד חַמּוֹר וְמֵה הַמִּבְּאִילָה
בְּהַמָּה טְהוֹרָה שִׁילְדָה בְּמִינֵי בְּהַמָּה טְמָאָה מִתְּר בְּאִיכְּלָה
וְטְמָאָה שִׁילְדָה בְּמִינֵי בְּהַמָּה טְהוֹרָה אָסּוֹר בְּאִיכְּלָה
שְׁהַיּוֹצֵא מִן הַטְּמָאָה טְמָא וְהַיּוֹצֵא מִן הַטְּהוֹרָה טְהוֹר דָג
טְמָא שְׁבָלָע דָג טְהוֹר מִתְּר בְּאִיכְּלָה וְטְהוֹר שְׁבָלָע דָג
טְמָא אָסּוֹר בְּאִיכְּלָה לְפִי שָׁאיָנוּ גְדוּלָיו:

ג' חַמּוֹר שֶׁלָא בְּכָרָה וְיִלְדָה שְׁנִי זָכָרים נוֹתֵן טֶלֶה אֶחָד
לִפְהָנָן זָכָר וְנִקְבָּה מִפְרִישׁ טֶלֶה אֶחָד לְעַצְמוֹ שְׁתִי חַמּוֹרים
שֶׁלָא בְּכָרָו וְיִלְדוֹ שְׁנִי זָכָרים נוֹתֵן שְׁנִי טֶלֶים לִפְהָנָן זָכָר
וְנִקְבָּה או שְׁנִי זָכָרים וְנִקְבָּה נוֹתֵן טֶלֶה אֶחָד לִפְהָנָן שְׁתִי
נִקְבּוֹת זָכָר או שְׁנִי זָכָרים וְשְׁתִי נִקְבּוֹת אֵין בָּאָן לִפְהָנָן
כָּלּוּם:

ד אחת בבראה ואחת שלא בבראה וילדו שני זברים נזתן טלה אחד לפהן זכר ונקבה מפריש טלה אחד לעצמו שנאמר ופטר חמוץ תפדה בשעה מן הקבושים ומון העזים זכר ונקבה גדוול וקטן תמים ובעל מום ופודה בו פעמים הרבה נבעס לדיר להתעשר ואם מת נהנים בו:

ה אין פודים לא בעגל ולא בחיה ולא בשחיטה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי רבי אליעזר מתייר בכלאים מפני שהוא שה ואסור בכוי מפני שהוא ספק נתנו לפהן אין הפהן רשאי לקימז עד שיפריש מה:

ו המפריש פדיון פטר חמוץ ומה רבי אליעזר אומר חיבין באחריותו בחמש שלעים של בן וחכמים אומרים אין חיבין באחריותו בפדיון מעשר שני העיד רבי יהושע ורבי צדוק על פדיון פטר חמוץ שמית שני אין בפהן כלום מה פטר חמוץ רבי אליעזר אומר יקבר ומתר בהנאותו של טלה וחכמים אומרים אינו צריך להקבר והתלה בפהן:

ו לא רצה לփדותו עורפו בקופץ מאחריו וקוברו מצות פדיה קודמת למצות עירפה שנאמר ומה לא תפדה וערפתה מצות יעידה קודמת למצות פדיה שנאמר אשר לו יעדת והפדה מצות יבום קודמת למצות חלייצה בראשונה שהיו מתחוננים לשם מצוה ועכשו שאינו

מחבונין לשם מצוה. אמרו מצות חלייצה קודמת למצות
יבום. מצות גאולה באדונן הוא קודם לכם אדם. שנאמר
ואם לא יגאל ונember בערבה:

פרק ב

הלויקח עוזר פרתו של נברוי. ומהווכר לו אף על פי
שיאינו רשי. המשתקף לו. והמקבל ממנו.
והנותן לו בקבלה. פטור מן הבכורה. שנאמר בישראל
אבל לא באחרים. בהנים ולויים חיבין. לא נפטר מברור
ביהמה טהורה. (ולא נפטרו) אלא מפדיין הבן ומפטר
חמור:

ב כל מקדשים שקדם מום קבוע להקדשן ונפדו. חיבים
בבכורה ובמtnות. וווצאי לחולין לגז ולהעבד. וולדון
וחלון מותר לאחר פדיון. והשותטן בחוץ פטור. ואין
עוושים תמורה. ואם מתו יפדוי חוץ מן הבכור ומן
המעשר:

ג כל שקדם להקדשן את מומן. או מום עוזר להקדשן.
וילא אחר מכאן נולד להם מום קבוע ונפדו. פטורין מן
הbacורה וממן המtnות. ואינם וווצאי לחולין. לגז ולהעבד.
וולדון וחלון אסור לאחר פדיון. והשותטן בחוץ חיב.
ועושין תמורה. ואם מתו יקברו:

ד המקבל צאו ברזל מן הנברוי. ולדות פטורין. ולדי (ולדי) ולדות חיבין העמיד ולדות מהתאמותיהם. ולדי ולדות פטורים. ולדי ולדי ולדות חיבין. רבנו שמואל בן גמליאל אומר אפלו עד עשרה דורות פטורים.
שאחריותן לנברוי:

ה רחל שלדה במיין עז. ועוז שלדה במיין רחל. פטור מן הבכורה. ואם יש בו מחלוקת סימנים חיב:

ו רחל שלא בכורה וילדה שני זברים. ויצאו שני ראשיהם באחד. רבי יוסי הגלילי אומר שנייהו לפהן שנאמר הזכרים לוי. וחכמים אומרים אי אפשר. אלא אחד לו ואחד לפהן. רבי טרפון אומר הכהן בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר משמנים ביןיהם. והשני ירעעה עד שישתאב. וחיב במתנות. רבי יוסי פוטר. מת אחד מהן. רבי טרפון אומר יחלוקו. רבי עקיבא אומר המוציא מתבירו עליו הראיה. זכר ונkehה אין כאן לפהן כלום:

ו שתי רחלות שלא בכרו. וילדו שני זברים. נתן שנייהו לפהן. זכר ונkehה. הזכר לפהן. שני זברים ונkehה. אחד לו ואחד לפהן. רבי טרנון אומר הכהן בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר משמנים ביןיהם. והשני ירעעה עד שישתאב. וחיב במתנות. רבי יוסי פוטר. מת אחד מהן. רבי טרנון אומר יחלוקו. רבי עקיבא אומר המוציא

**מחבירו עליו הראה. שתי נקבות זכר. או שני זכרים
ושתי נקבות אין באן לפהן כלום:**

" אחת בכורה. ואחת שלא בכורה. וילדו שני זכרים. אחד לו ואחד לפהן. רבי טרפון אומר הפהן בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר משפטן בינויהם. והשני ירעעה עד שיטאב. וחיב במתנות. רבי יוסף פוטר. שהיה רבי יוסף אומר כל שחלפיו ביד בהן. פטור מן המתנות. רבי מאיר מחיב. מת אחד מהן. רבי טרפון אומר יחלקו. רבי עקיבא אומר המוציא מחבירו עליו הראה. זכר ונקבה אין באן לפהן כלום:

" יוצא לפניו והבא אחריו. רבי טרפון אומר שנייהם ירעעו עד שיטאבו. ויאכלו במוםם לבעלים. רבי עקיבא אומר שנייהם אינם בכור. הראשון משווים שאנו פטר רחם. והשני משווים שקדם אחר:

פרק ג

הלוֹקֵח בָּהֶם מִן הַגְּבָרִי . וְאֵין יְדוּעַ אֶם בְּכֶרֶת וְאֵם לֹא בְּכֶרֶת . רַبִּי יְשֻׁמְעָל אֹזֶם בַּת שְׁנַתָּה וְדָאי לְבָהָן . מִבָּאָן וְאַילְךָ סְפָק . רַחֲל בַת שְׁתִים וְדָאי לְבָהָן . מִבָּאָן וְאַילְךָ סְפָק . פְּרָה וְחַמּוֹר בְּנוֹת שְׁלֹשׁ וְדָאי לְבָהָן . מִבָּאָן נְפִטְרָת . הִיא בְּדָבְרִיךְ אֶלְאָ אַמְרוּ . סִימֵן הַוִּילֵד בָּהֶם דָּקָה טְנוּף . וּבְגַסְתָּה שְׁלִיחָה . וּבְאַשָּׁה שְׁפִיר וּשְׁלִיחָה . זֶה הַבְּלֵל כָּל שְׂדֵיעָן שְׁבָכֶרֶת . אֵין בָּאָן לְבָהָן כְּלָום . וְכָל שְׁלָא בְּכֶרֶת . הָרִי זוּ לְבָהָן . אֶם סְפָק יְאַכֵּל בְּמוֹמוֹ לְבָעָלִים . רַבִּי אַלְיעָזֶר בָּן יַעֲקֹב אֹזֶם בָּהֶם גַּסְתָּה שְׁשָׁפָעָה חֲרַתָּת דָם . הָרִי זוּ תְּקַבֵּר . וּנְפִטְרָה מִן הַבְּכוֹרָה :

ב רַבִּי שְׁמַעוֹן בָּן גַּמְלִיאָל אֹזֶם הַלוֹקֵח בָּהֶם מִニְקָה מִן הַגְּבָרִי . אֵינוֹ חֹשֶׁש שְׁמָא בְּנָה שֶׁל אַחֲרַת הִיא . נְכַנֵּס לְתֹזֵךְ עַדְרוֹ . וּרְאָה אֶת הַמִּבְכִּירוֹת מִニְקָות . וְאֶת שְׁאֵין מִבְכִּירוֹת מִニְקָות . אֵינוֹ חֹשֶׁש שְׁמָא בְּנָה שֶׁל זוּ בָּא לֹ אָצֵל זוּ . וּשְׁמָא בְּנָה שֶׁל זוּ בָּא לֹ אָצֵל זוּ :

ג רַבִּי יוֹסֵי בָּן מִשְׁלָם אֹזֶם הַשׁוֹחֵט אֶת הַבְּכוֹר . עֹזֶשֶׁה מֶקוּם בְּקוֹפִץ מִבָּאָן וּמִבָּאָן . וּתוֹלֵש הַשְׁעָר . וּבְלִבְדֵי שֶׁלָּא יַזְרִעֵל מֶמְקוֹמוֹ . וּבָנֵן הַתּוֹלֵש אֶת הַשְׁעָר לְרָאֹות מֶקוּם הַמּוֹמֵן :

ד שער בכורך בעל מום שגנשר. והניחו בחילזון. ואחר לכך שחתו עקביא בן מהללאל מתיר וחכמים אוסרין דברי רבי יהודה אמר רבי יוסי לא בזה התיר עקביא. אלא בשער בכורך בעל מום שגנשר. והניחו בחילזון. ואחר לכך מת. בזה עקביא בן מהללאל מתיר וחכמים אוסרין. האומר המידידל בבכורך. את שהוא נראה עם הגזה מתר. ואת שאיןו נראה עם הגזה אסור:

פרק ד

עד כמה ישראלי חיבים להטפל בבכורך בהמה דקה. עד שלשים יום. ובגסה חמישים יום. רבי יוסי אומר בדקה שלשה חדשים. אמר לו הכהן בתוך זמן זה. תנהו לי. הרי זה לא יתנו לו. אם היה בעל מום. אמר לו תנו לי שאוכלנו מותר. ובשעת המקדש אם היה תמים. אמר לו תנו לי שאקריבנו מותר. הבכור נאכל שנה ב שנה. בין פמים בין בעל מום. שנאמר לפניו כי אלהיך תאכלנו שנה ב שנה:

ג נולד לו מום בתוכך שנהתו. מותר לקימנו כל שנים עשר חדש. לאחר שנהתו. אין רשי לקימנו. אלא עד שלשים יום:

ה השווית את הבכור ומראה את מומו. רבי יהודה מתיר. רבי מאיר אומר הואיל והוא נשבט. שלא על פי ממחה. אסור:

ד מי שאינו ממחה וראה את הבכור. ונשחת על פיו. הרי זה יקבר. וישלים מביתו. זו את הדין. זכה את החיבר. וחייב את הזבאי. טמא את הטההור. וטהר את הטמא. מה שעשה עשו. וישלים מביתו. ואם היה ממחה לבית דין. פטור מלשלים. מעשה בפירה שנטלה האם שללה. והאכילה רבי טרפון לפלבים. ובא מעשה לפני חכמים (והתירוה). אמר תודוס הרופא. אין פירה וחזרה יוצא מהאלכסנדריא. עד שהם חותכין את האם שללה. בשביל שלא תלד. אמר רבי טרפון הלה חמורך טרפון. אמר לו רבי עקיבא רבי טרפון פטור אתה שאתת ממחה לבית דין. וכל ממחה לבית דין פטור מלשלים:

ה הנוטל שכרו להיות רוזה בכורות. אין שוחטין (על פיו). אלא אם בין היה ממחה באילא ביבנה. שהחטו לו חכמים להיות נוטל ארבעה איסרות בבהמה דקה ושתה בגסה. בין תמים בין בעל מום:

ו הנוטל שכרו לדzon. דיניו בטלים. להheid. עדותו בטלה. להזות ולקדש. מימי מערה ואפרו אפר מקלה. אם היה כהן וטמאוهو מתרוממות. מאכללו ומשקו וסכו. ואם היה זקן מרביבו על החמור. ונזון לו שכרו בפועל:

ז החשוד על הבכורות. אין לזכין ממנה בשר צבאים. ולא עורות שאין עובדיין. רבי אליעזר אומר לזכין

מִמְנוּ עֹזּוֹת שֶׁל נֶקְבָּה. וְאֵין לְזַקְחֵנִן מִמְנוּ אָמֵר מַלְבָּן
וְצֹאֵי אָבָל לְזַקְחֵנִים מִמְנוּ טֻווִי וּבְגָדִים:

ט הַחַשׁוֹד עַל הַשְׁבִּיעִית אֵין לְזַקְחֵנִן מִמְנוּ פְּשַׁתְּן וְאַפְּילָן
סְרוֹק אָבָל לְזַקְחֵנִן מִמְנוּ טֻווִי וְאַרְיגָּן:

ט הַחַשׁוֹד לְהִיוֹת מָזָר תְּרֻומָה לִשְׁם חֹלֵץ אֵין לְזַקְחֵנִן
מִמְנוּ אַפְּילָן מִים אוֹ מְלָח דָבָרִי רַבִּי יְהוּדָה רַבִּי שְׁמַעֲון
אָמֵר כֹּל שִׁישׁ בּוֹ זִיקָת תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת אֵין לְזַקְחֵנִן
מִמְנוּ:

ט הַחַשׁוֹד עַל הַשְׁבִּיעִית אֵינוֹ חַשׁוֹד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת
הַחַשׁוֹד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת אֵינוֹ חַשׁוֹד עַל הַשְׁבִּיעִית הַחַשׁוֹד
עַל זה וַעֲלֵי זה חַשׁוֹד עַל הַטְהָרוֹת וַיֵּשׁ שֶׁהוּא חַשׁוֹד עַל
הַטְהָרוֹת וְאֵינוֹ חַשׁוֹד לֹא עַל זה וְלֹא עַל זה (זה הַכְּלָל)
כֹּל הַחַשׁוֹד עַל הַדָּבָר לֹא דָנו וְלֹא מַעֲידָו:

פרק ה

כֹּל פְּסוֹלִי הַמְּקַדְּשִׁין גַּמְּבָרִים בְּאִיטְלִיז וּגְשָׁחְטִין
בְּאִיטְלִיז וּגְשָׁקְלִין בְּלִיטְרָא חֹזֶן מִן הַבָּכֹר וּמִן
הַמַּעֲשָׂר שְׁחַנְתָּן לְבָעָלִים פְּסוֹלִי הַמְּקַדְּשִׁין שְׁחַנְתָּן
לְהַקְדִּשׁ וּשְׁזַקְלִין מִנָּה בְּנֶגֶד מִנָּה בְּבָכֹר:

כ בֵּית שְׁמָאי אָמְרִים לֹא יִמְנָה יִשְׂרָאֵל עִם הַפְּהָנוֹ עַל
הַבָּכֹר וּבֵית הַלְּל מַתִּירִים אַפְּילָן גְּבָרִי בְּכֹר שְׁאַחֲזוֹ
דָם אַפְּילָן הוּא מַת אֵין מַקְיזִין לוֹ דָם דָבָרִי רַבִּי יְהוּדָה

וחכמים אומרים יקיז. ובלבד שלא עשה בו מום. ואם עשה בו מום הרי זה לא ישחוט עליו. ורבי שמעון אומר יקיז אף על פי שהוא עוזה בו מום:

ג הוצרים באזע הבכור. הרי זה לא ישחט עלמותה. דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים בשלד לו מום אחר ישחט עליו. מעשה בזכר של רחלים זכו ושערו מדילדל. ראהו כסודר אחד אמר מה טיבו של זה. אמרו לו בכור הוא. ואינו נשחת אלא אם בן היה בו מום. נטל פגון וצרים באזע. ובא מעשה לפניו חכמים והתיירוהו ראה שהתיירוי. והלך וצרים באזע בכוורות אחרים ואסרו. פעם אחת היה תינוקות משבחים בשדה. וקשרו זנבות טלאים זה בזה. ונפסקה זנבו של אחד מהם. והרי הוא בכור. ובא מעשה לפניו חכמים והתיירוהו ראו שהתיירוי והלכו וקשרו זנבות בכוורות אחרים ואסרו. זה הפלל. כל שהוא לדעתו אסור. ושלא לדעתו מותר:

ד היה בכור (רודהפו) ובעטו. עשה בו מום. הרי זה ישחט עליו. כל המומים הרואים לבא בידי אדם. רועים ישראלי נאמנים. ורועים בהנים אין נאמנים. רבנן שמעון בן גמליאל אומר נאמן הוא על של חברו. ואינו נאמן על של עצמו. רבי מאיר אומר החשود על הדבר. לא דנו ולא מעידו:

ה נאמנו הבהזו לומר הראיית בכור זה. ובעל מום הוא. הבעל נאמנים על מומי המעשיר. בכור שנסמת עיניו. שנקטעה ידו. שנשברת רגלו. הרי זה ישחת על פי שלשה בני הנסת. רבי יוסי אומר אפלו יש שם עשרים ושלשה. לא ישחת אלא על פי ממחה:

ה השחתת את הבכור. ומכוון ונודע שלא הראייה. מה שאכלוأكلו. והוא יחויר להם את הדמים. ומה שלא אכלו הבשר יקבר. והוא יחויר להם את הדמים. וכן השחתת את הפרה ומקרה. ונודע שהיא טרפה. מה שאכלוأكلו. ויחoir להם את הדמים. ומה שלא אכלו. הם יחוירו לו את הבשר. והוא יחויר להם את הדמים. מכירוהו לנכרים. או הטילוהו לכלבים. ישלמו לו דמי הטרפה:

פרק ו

על אלו מומין השחתין את הבכור. נגממה אוננו מן הסחוס. אבל לא מן העור. נסדקה אף על פי שלא חסירה. נקבה. מלא בראשינה. או שיבשה. איזו היא בשה. כל שתנקב ואינה מוציאה טפת דם. רבי יוסי בן משולם אומר יבשה נשטהא נברכת:

ב' ריס של עין שנקב. שנפוגם. שנSDK. הרי בעינו דק. תבלול. חלוזן. נחש. ועינב. ואיזהו תבלול. לבן הפסיק

**בפייה ונכנס בשחוֹר. בשחוֹר ונכנס בלבּוֹן. אין מום
שאיין מומין בלבּוֹן:**

חומר. ומהמים הקבועים. איזהו חומר הקבוע. כל ששהה שמונים יום. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר בזקין אותו שלשה פעמים בתוך שמונים יום. ואלו הן מים הקבועים. אכל לך ויבש של גשםים לך ויבש של שלחים. אכל היבש. ואחר בד אכל הלח. אין מום. עד שיأكل היבש אחר הלח:

חטמו שנקב. שנפוגם. שנסדק. שפטו שנקה. שנפגמה. שנסדק. חטיו החיצנות שנפגמו או שנגמו. והפנימיות שנעקרו. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר אין בזקין מן המתאים ולפניהם אף לא את המתאיםות:

נגם הזבן. או עיריה של נקה במקדשים. נגם הזנב מן העצים. אכל לא מן הפרק. או שהיה ראש הזנב מפצל עצם. או שיש בשדר בין חלייא לחלייא. מלא אצבע:

אין לו ביצים. או אין לו אלא ביצה אחת. רבי ישמעאל אומר אם יש לו שני ביצין. יש לו שני ביצים. אין לו אלא ביס אחד. אין לו אלא ביצה אחת. רבי עקיבא אומר מושיבו על עכווז וממעיך. אם יש שם ביצה סופה לאת. מעשה שמייעך ולא יצאה. ונשחת ונמצאת דבוקה בכסלים. והתר רבי עקיבא. ואסר רבי יוחנן בן נורי:

בָּעֵל חִמְשׁ רְגִלִּים אֹז שָׁאוֹן לוֹ אֶלָּא שֶׁלַשׁ וּשְׁרָגָלוֹן קְלֻוֹתֹת בְּשֶׁל חָמָר וְהַשְׁחֹול וְהַכְּסֹול אֲזִיה הוּא שְׁחֹול שְׁנֶשֶׁמֶתֶה יָרְכֹּו וּכְסֹל שְׁאַחַת מִרְפּוֹתִיו גְּבוֹהָה:

נִשְׁבַּר עַצְם יָדוֹ וּעַצְם רְגָלוֹ אֶף עַל פִּי שָׁאוֹן נִכְרָה מָמוֹן אֶלָּו מִנָּה אַילָּא בִּיבְנָה וְהַזּוֹן לוֹ חֲכָמִים וּעוֹד שֶׁלַשׁ הַזְּסִיף אָמָרוּ לוֹ לֹא שְׁמַעַנוּ אֵת אֶלָּו אֶת שְׁגָלָגָל עַינָו עַגְזָל בְּשֶׁל אָדָם וּפְיוֹ דָזָה לְשֶׁל חָזֵיר וּשְׁגַטֵּל רֹוב הַמְּדִבָּר שֶׁל לְשׂוֹנוֹ וּבֵית דִין של אַחֲרֵיהוּ אָמָרוּ הַרְיָי אֶלָּו מָמוֹן:

מַעֲשָׂה שְׁהָלֵחִי הַתְּחִתּוֹן עוֹדֶף עַל הַעֲלָיוֹן וּשְׁאַל רְבָבָן שְׁמַעַן בָּנָן גָּמְלִיאָל לְחֲכָמִים וָאָמָרוּ לוֹ הַרְיָי זֶה מָמוֹן אֶזְזֶן הַגְּדִי שְׁהִיְתָה כְּפֹולָה אָמָרוּ חֲכָמִים בְּזָמָן שְׁהִיא עַצְם אֶחָד מָמוֹן (וְאֵם אֵינָה עַצְם אֶחָד אֵינָה מָמוֹן) רַבִּי חַנְנִיא בָּנָן גָּמְלִיאָל אָזֶם זָנֵב הַגְּדִי שְׁהִיא דָזָה לְשֶׁל חָזֵיר וּשְׁאוֹן בָּה שֶׁלַשׁ חְלִיזָות הַרְיָי זֶה מָמוֹן:

רַבִּי חַנְנִיא בָּנָן אַנְטִיגְנוֹס אָזֶם אָזֶם שְׁיִבְלָת בְּעִינָיו וּשְׁנֶגֶגֶם עַצְם יָדוֹ וּעַצְם רְגָלוֹ וּשְׁנֶגֶפֶסֶק עַצְמוֹ שְׁבָפְיוֹ עַינָו אֶחָת גְּדוֹלָה וְאֶחָת קַטָּנה אֶזְנוֹן אֶחָת גְּדוֹלָה וְאֶחָת קַטָּנה בְּמִרְאָה אָבֶל לֹא בָמְדָה רַבִּי יְהוּדָה אָזֶם אֶחָת מְבִיצָיו גְּדוֹלָה בְּשִׁתְיִם בְּחַבְרַתָּה וְלֹא הַזּוֹן לוֹ חֲכָמִים:

זָנֵב הַעֲגָל שְׁאֵינָה מְגֻעָת לְעַרְקוֹב אָמָרוּ חֲכָמִים כָּל מְרֻבִית הַעֲגָלים בָּנָן כָּל זָמָן שְׁהָן מְגַדְּלִין הֵם נְמַתְּחוֹת לְאֵיזָה עַרְקוֹב אָמָרוּ רַבִּי חַנְנִיא בָּנָן אַנְטִיגְנוֹס אָזֶם

לערכזב שבעמצע הירך. על אלו מומין. שוחטין את הבכור. ופסולי המקדש נפדיין עליהן:

ב אלו שאינן שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה. חורור והמים שאינן קבועין. וחטיו הפנימיות שנפגמו. אבל לא שנטקרו. ובעל גרב. ובעל יבלת. ובעל חזיות. ויזקו. וחוללה. ומזהם. ושגעבה בז עבירה. ושהמית את האדם. (על פי יעד אחד או על פי הבعلים.) וטומטום אנדרוגינוס לא במקדש ולא במדינה. רבי ישמעאל אומר אין מום גדול מזה. ותקמים אומרים אין בכור אלא נגוז ונגעב:

פרק ז

מומין אלו בין קבועין. בין עוברים. פוסליין באדם. יותר עליהן באדם. הביבון. והלפתן. והמקבון. ושראשו. שקווע. ושקיפס. ובעל החטוטרת. רבי יהודה מבشير. ותקמים פוסליין:

ב הקרח פסול. איזהו קרח. כל שאין לו שטח של שער מקפתה מעון לאון. ואם יש לו חורי זה כשר. אין לו גבינים. (אין לו) אלא גבין אחד. זה הוא גבן האמור בתורה. רבי דוסא אומר כל שגבינו שוכבין. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר כל שיש לו שני גבים ושתתי שדראות:

ג החרום פסול. איזהו חרום. הבזהל שתי עיניו באחד. שתי עיניו למליה. ושתי עיניו למטה. עינו אחת למלון. ועינו אחת למון. רואה את החדר ואת הعليיה באחד. סבי שמיש. זוגס. והצין. ושנשרו ריסי עינו. פסול מפני מראית העין:

ד עינו גדלות בshell עגל. או קטנות shell אוזן. גוף גדול מאבריו או קטן מאבריו. חטמו גדול מאבריו. או קטן מאבריו. האם והאם. איזהו צמע שאנו קטנות. והאם שאנו דומות לפוג:

ה שפטו העליונה עזדפת על התחתונה. והתחתונה עזדפת על העליונה. הרי זה מום. ונטלו שנינו פסול. מפני מראית העין. דיו שוכבים shell אשה. ברסו צבה. טבורו יוצא. נקפה אפילו אחת למים. רוח קארית באה עליון. המאסכו. ובעל גבר. אין לו ביצים. או אין לו אלא ביצה אחת. זה מרוח אשד האמור בתורה. רבינו ישמעאל אומר כל שנמרחו אשכוי. רבינו עקיבא אומר כל שרוח אשכוי. רבינו חנניא בן אנטיגנוס אומר כל שרואיו חשובים:

ו המקיש בקריםיו ובארכבותיו. ובעל פיקה. והעיקל. איזהו עיקל כל שמקיף פרסתותיו. ואין ארכבותיו נושקות זו לזו. פיקה יוצאה מגודלו. עקבו יוצא לאחוריו. פרסתו רחבה shell אוזן. אצבעותיו מרכבות זו על זו. או קטנות

עד הפרק בשר. למטה מן הפרק וחתקה בשר. הייתה בו (יוטרת) וחתקה. אם יש בה עצם פסול. ואם לאו בשר. יתר בידיו וברגלו. שיש שיש עשרים וארבעה. רבי יהודה מכשיר. וחכמים פסולים. השולט בשתי ידיו. רבי פסול. וחכמים מכשירין. הכושי והגיחור. ולהלבוק והקפח. והננס והחריש והשוטה. והשיבור. ובعلני גגעים טהורין. פסולין באדם וכשרין בבהמה. רבנו שמואן בן גמליאל אומר שוטה בבהמה אינה מן המבחר. רבי אליעזר אומר אף בעלי לדל דין. פסולין באדם וכשרין בבהמה:

אלו כשרין באדם ופסולין בבהמה. אותו ואת בנו טרפה ו יצא דפן. ושגעבה ביה עבירה. ושהמית את האדם. הנושא נשים בעבירה פסול עד שעידר הניה. המטה מא למתחים. פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטה למתים:

פרק ח

יש בכור לנחלה. ואינו בכור לפהן. בכור לפהן ואינו בכור לנחלה. בכור לנחלה ולפהן. ויש שאינו בכור לא לנחלה ולא לפהן. איזהו בכור לנחלה ואינו בכור לפהן הבא אחר הנפלים שיצא ראשו חיו. ובן תשעה שיצא ראשו מת. המפלת כמוון בהמה חי ועו. דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים עד שהיא בו מצורת אדם. המפלת סנדל. או שליא. או שפיר מركם. והיו יצא מחתך. הבא אחריהן. בכור לנחלה ואינו בכור לפהן. מי שלא

היו לו בנים ונסא אשה שסביר יולדת. עודה שפחה ונשתחררה עודה נבריה ונתגרה משבאה לישראל יולדת. בכור לנחלת ואינו בכור לפהן. רבי יוסי הגלילי אומר בכור לנחלת ולפהן. שנאמר פטר רחם בישראל עד שיפטו רחם בישראל. מי שהיה לו בנים ונסא אשה שללא יולדת. נתגרה מערבת. נשתחררה מערבת. יולדת היא וכלהנת. היא ולוייה. היא ואשה שסביר יולדת. וכן מי שללא שהתה אחר בעלה שלשה חדים ונשות يولדה. ואין ידוע אם בן תשעה לראשון. או בן תשעה לאחרון. בכור לפהן ואינו בכור לנחלת. איזהו בכור לנחלת ולפהן. המפלת שפיר מלא דם. מלא מים. מלא גניינים. המפלת במין דגים וחגבים שקאים ורמשים. המפלת يوم ארבעים. הבא אחריהם בכור לנחלת ולפהן:

ב' יוצא דפן והבא אחורי. שניהם אין בכור לא לנחלת ולא לפהן. רבי שמעון אומר האחד לנחלת. והשני לחמש סלעים:

ג' מי שללא בבראה אשתו. يولדה שני זכרים. נותן חמיש סלעים לפהן. מות אחד מהן בתוך שלשים יום. האב פטור. מות האב והבנין קיימים. רבי מאיר אומר אם נתנו עד שללא חילקו נתנו. ואם לאו פטורין. רבי יהודה אומר נתחיבו (נכסים). זכר ונקבה. אין באן לפהן כלום:

ד שְׁתִי נְשִׁים שֶׁלֹּא בָּכָרוּ וַיָּלֹדו שְׁנִי זָכְרים. נוֹתֵן עַשֶּׂר סְלֻעִים לְכָהּן מֵת אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יּוֹם אֲם לְכָהּן אֶחָד נְתֵן. יְחִזֵּיר לו חֲמַשׁ סְלֻעִים. אֲם לְשְׁנִי כְּהָנִים נְתֵן. אֵין יִכּוֹל לְהֹזְיאָה מִידָּם זָכָר וְנִקְבָּה אֶז שְׁנִי זָכְרים וְנִקְבָּה. נוֹתֵן חֲמַשׁ סְלֻעִים לְכָהּן שְׁתִי נְקֹבּוֹת וְזָכָר. אֶז שְׁנִי זָכְרים וְשְׁתִי נְקֹבּוֹת. אֵין כָּאן לְפָהּן בְּלוּם. אַחֲת בְּכָרָה וְאַחֲת שֶׁלֹּא בְּכָרָה. וַיָּלֹדו שְׁנִי זָכְרים. נוֹתֵן חֲמַשׁ סְלֻעִים לְפָהּן מֵת אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יּוֹם הָאָב פָּטוּר. מֵת הָאָב וְכְהָנִים קִימְיוֹן. רַبִּי מָאִיר אוֹמֵר אֲם נְתֵנוּ עד שֶׁלֹּא חָלֻקוּ נְתֵנוּ וְאֲם לֹא פָטוּרין. רַבִּי יְהוָדָה אוֹמֵר נְתַחֵבוּ נְכָסִים. זָכָר וְנִקְבָּה. אֵין (כָּאן) לְפָהּן בְּלוּם:

ה שְׁתִי נְשִׁים שֶׁל שְׁנִי אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא בָּכָרוּ וַיָּלֹדו שְׁנִי זָכְרים. זה נוֹתֵן חֲמַשׁ סְלֻעִים לְפָהּן. זה נוֹתֵן חֲמַשׁ סְלֻעִים לְפָהּן. מֵת אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יּוֹם. אֲם לְכָהּן אֶחָד נְתֵנוּ. יְחִזֵּיר לְהָן חֲמַשׁ סְלֻעִים. אֲם לְשְׁנִי כְּהָנִים נְתֵנוּ. אֵין יִכּוֹל לְהֹזְיאָה מִידָּם זָכָר וְנִקְבָּה. הָאָבּוֹת פָּטוּרין. וְהַבָּן חִיב לְפִדּוֹת אֶת עַצְמוֹ. שְׁתִי נְקֹבּוֹת וְזָכָר. אֶז שְׁנִי זָכְרים וְשְׁתִי נְקֹבּוֹת. אֵין (כָּאן) לְפָהּן בְּלוּם:

ו אַחֲת בְּכָרָה וְאַחֲת שֶׁלֹּא בְּכָרָה. שֶׁל שְׁנִי אֲנָשִׁים וַיָּלֹדו שְׁנִי זָכְרים. זה שֶׁלֹּא בְּכָרָה אֲשֶׁר נִזְבַּח נוֹתֵן חֲמַשׁ סְלֻעִים לְפָהּן. זָכָר וְנִקְבָּה אֵין כָּאן לְפָהּן בְּלוּם. מֵת הַבָּן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יּוֹם. אֲף עַל פִּי שְׁבַע תְּוָנָה לְפָהּן. יְחִזֵּיר (לו חֲמַשׁ סְלֻעִים). לְאַחֲר שְׁלֹשִׁים יּוֹם. אֲף עַל פִּי שֶׁלֹּא נִתְן יְתָן. מֵת בַּיּוֹם שְׁלֹשִׁים

בַּיּוֹם שֶׁלְפָנֵינוּ רַבִּי עֲקִיבָא אָזֶר אָמַר נָתַן לֹא יַטְזֵל וְאָמַר
לֹא נָתַן לֹא יַתְנוּ מֵת הָאָב בַּתוֹךְ שֶׁלְשִׁים יוֹם בְּחִזְקָת
שֶׁלָא גַּפְדָה עַד שִׁבְיָא רָאֵיה שְׁגַפְדָה לְאַחֲר שֶׁלְשִׁים
יוֹם בְּחִזְקָת שְׁגַפְדָה עַד שִׁבְיָא רָאֵיה שֶׁלָא גַּפְדָה הוּא
לְפָדוֹת וּבְנוּ לְפָדוֹת הוּא קֹדֶם אֶת בָּנוּ רַבִּי יְהוּדָה אָזֶר
בָּנוּ קֹדֶמוֹ שְׁמִצּוֹתָו עַל אָבִיו וּמִצּוֹתָו בָּנוּ עָלָיו:

חִמְשׁ סְלֻעִים שֶׁל בָּנוּ בְּמִנָה צָרוּי שֶׁלְשִׁים שֶׁל עֲבָד
וְחִמְשׁים שֶׁל אֹגֶם וְשֶׁל מִפְתָה וּמֵאָה שֶׁל מַזְכִיא שֵׁם רַע
בְּלָם בְּשֶׁקֶל הַקְדֵש בְּמִנָה צָרוּי וּבְלָם גַּפְדָין בְּכֶסֶף וּבְשֹׂה
כִּסְף חִזְקָיָה מִן הַשְׁקָלִים:

אֵין פּוֹדִין לֹא בְעֲבָדים וְלֹא בְשָׁטְרוֹת וְלֹא בְקָרְקָעוֹת
וְלֹא בְהַקְדִשׁוֹת בְּתַבְלֵן לְפָהָן שֶׁהוּא חִיב לֹא חִמְשׁ סְלֻעִים
חִיב לְפָהָן לֹא וּבָנוּ אֵינּוֹ פְדִוי לְפִיכָה אָמַר רָצָה הַפָּהָן לְפָהָן
מִתְנָה רְשָׁאי הַמְפַרִיש פְדִיזָן בָּנוּ וּנְאָבָד חִיב בְאַחֲרִיוֹתָו
שְׁגַנְאָמֵר יְהִי לְך וּפְדָה תִפְדָה:

הַבָּכֹור נוֹטֵל פִי שְׁנִים בְּגַבְסֵי הָאָב וְאֵינוֹ נוֹטֵל פִי
שְׁנִים בְּגַבְסֵי הָאָם וְאֵינוֹ נוֹטֵל פִי שְׁנִים בְּשִׁבְחָה וְלֹא
בְרָאוּי בְבִמְחִזָק בְרָאוּי הָאָשָׁה בְבִתּוּבָתָה וְלֹא הַבְּנוֹת
בְמִזְוֹנוֹתֵיהֶם וְלֹא הַיְבָם וּבְלֹן אֵין נוֹטֵלִין בְשִׁבְחָה וְלֹא
בְרָאוּי בְבִמְחִזָק:

אַלְו שְׁאֵין חֹזְרִין בַּיּוֹלֶה (הַבָּכֹורה) וְהַיּוֹרֶש אֶת
אַשְׁתָוֹ וְהַמִּיבֶם אֶת אַשְׁת אָחִיו וְהַמִּתְנָה דָבָר רַבִּי

מAIR. וְחַכּוּמִים אֹמְרִים מִתְנָה בַּמֶּכֶר. רַבִּי אַלְיעֹזֵר אֹמֶר
כָּלּוּ חֹזְרִין בַּיּוֹבֵל. רַבִּי יוֹחָנָן בָּנוּ בְּרוֹקָא אֹמֶר הַיּוֹרֶש אֲתָה
אֲשַׁתָּו יְחִזֵּר לְבָנֵי מִשְׁפְּחָה. וַיְגַּבֵּה לָהֶם מִן הַדָּמִים:

פרק ט

מַעֲשֵׂר בְּהַמָּה נוֹהָג בָּאָרֶץ וּבְחוֹזֶה לְאָרֶץ. בְּפִנֵּי הַבַּיִת
וּשְׁלָא בְּפִנֵּי הַבַּיִת. בְּחֹלוֹן אָבֵל לֹא בְּמִקְדָּשִׁים.
נוֹהָג בַּבְּקָר וּבַצְּאן. אֵין מַתְعָשָׂרִים מִזָּה עַל זה. בְּכֶבֶשִׁים
וּבְעַזִּים. וּמַתְעָשָׂרִים מִזָּה עַל זה. שְׁהִיה בְּדִין מָה. אֲםִ
חַדְשָׁה וּהַיּוֹן שְׁאֵין כָּלָאים זה בָּזָה. אֵין מַתְעָשָׂרִין מִזָּה
עַל זה. הַכֶּבֶשִׁים וּהַעַזִּים שְׁהֵם כָּלָאים זה בָּזָה. אֵינוֹ דַיִן
שְׁלָא יַתְעַשְּׂרוּ מִזָּה עַל זה. תַּלְמוּד לוֹמֵר וְצָאן מִשְׁמָעַ כֶּל
צָאן אָחֵד:

ב' **מַעֲשֵׂר** בְּהַמָּה מִצְטָרֵף בְּמַלְואָה רַגֵּל בְּהַמָּה רֹועָה. וּכְמָה
(היא) רַגֵּל בְּהַמָּה רֹועָה. שְׁשָׁה עַשֶּׂר מִיל. הִיא בֵין אַלְוָ
וְאַלְוָ שְׁלָשִׁים וָשְׁנִים מִיל. אֵין מִצְטָרֵף הִיא לוּ בְּאָמֵץ.
מִבְיאָה וּמַעֲשָׂרָה בְּאָמֵץ. רַבִּי מַAIR אֹמֶר הַיְרָדוֹן מִפְסִיק
לִמְעַשֵּׂר בְּהַמָּה:

אחר השלמת כל מסכתא ומסכתא יאמר זה שלש פעמים
ויעיל לשכחה בעורת השם יתברך.

הדרן עלה' מסכת (פלוני) והדרך עלה' דעטן עלה' מסכת (פלוני) זעטך
עלון לא נתנשי מינך מסכת (פלוני) ולא תנתנשי מינן לא בעלמא הדין
ולא בעלמא דין:

ואחר כך יאמר

יהי רצון מלפניך כי אלהינו ואלקי אבותינו שתחאה תורהך אומנותנו
בעולם הזה ותחאה עטנו לעולם הבא. חנניה בר פפא. רמי בר פפא.
נחמן בר פפא. אחאי בר פפא. אבא מרוי בר פפא. רפרם בר פפא.
רכיש בר פפא. סרחה בר פפא. אריא בר פפא. דרו בר פפא:

הערב נא כי אלהינו את דברי תורה בפיינו ובפייפות עמך בית
ישראל ונkehה אנחנו כלנו וצאצאים וצאצאי עמך בית ישראל יראי
שםך ולמודי תורה:

מאיבי תחטמי מצוחך כי לעולם היא לי:
יהי לבך תמים בחקיך למען לא אבוש:
לעולם לא אשכח פקודיך כי בס חיותני:
ברוך אתה יהוה לדני חקיך: